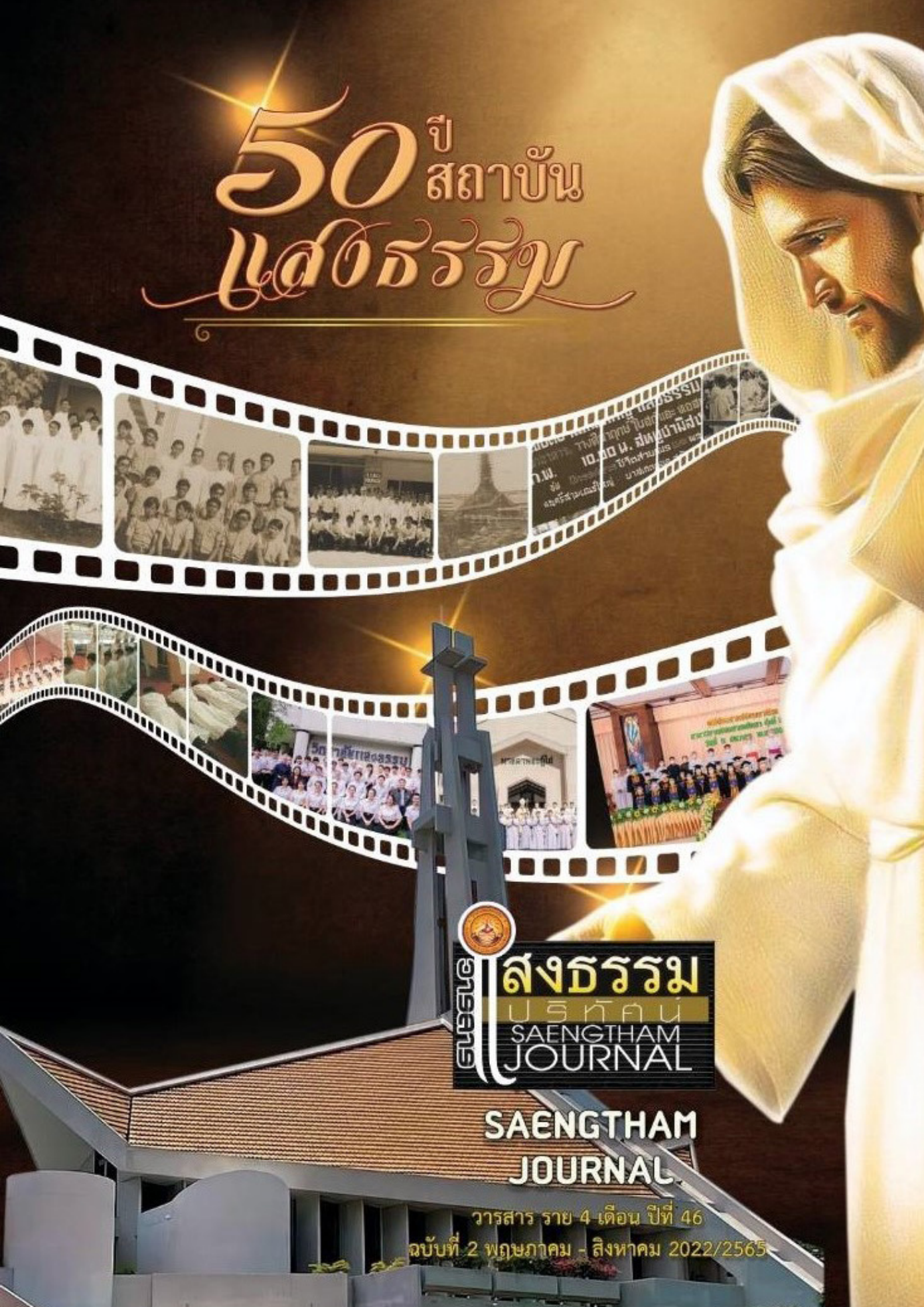

สงธรรม ปริทัศน์ SAENGTHAM JOURNAL

SAENGTHAM JOURNAL

วารสาร ราย 4 เดือน ปีที่ 46
ฉบับที่ 2 พฤษภาคม - สิงหาคม 2022/2565

วารสารแสงธรรมปริทัศน์

วารสาร ราย 4 เดือน ปีที่ 46 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม - สิงหาคม 2022/2565

เจ้าของ วิทยาลัยแสงธรรม

คณะที่ปรึกษา อธิการบดี รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ คณบดีคณะศาสนศาสตร์ ผู้อำนวยการศูนย์ส่งเสริมและพัฒนางานวิชาการ และ ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยค้นคว้าศาสนาและวัฒนธรรม

วัตถุประสงค์ 1. เพื่อเสริมสร้างความรู้ทางวิชาการในด้านเทววิทยา ปรัชญา และการศึกษาคาทอลิก
2. เพื่อเป็นสื่อกลางความรู้ และความสัมพันธ์อันดีทางด้านศาสนา

คณะผู้ทรงคุณวุฒิ

หมวดกระแสเรียก	บาทหลวง เจริญ ว่องประชานุกูล
หมวดการศึกษาคาทอลิก	บาทหลวง เดชา อาภรณ์รัตน์ บาทหลวง ผศ.ดร.อภิสิทธิ์ กฤษเจริญ บาทหลวง ดร.เอกรัตน์ หอมประทุม บาทหลวง ดร.นันทพล สุขสำราญ ภคินี ดร.ชวาลา เวชยันต์ ภคินี ดร.น้ำทิพย์ งามสุทธา ผศ.ดร.ลัดดาวรรณ์ ประสูตร์แสงจันทร์ อาจารย์ ศรัญญู พงศ์ประเสริฐสิน
หมวดกฎหมายคริสต์ศาสนา	บาทหลวง ดร.ประจักษ์ บุญเผ่า บาทหลวง สักรินทร์ ศิรบรรเทิง บาทหลวง ชิตพล แซ่โล้ว
หมวดคำสอนคริสต์ศาสนา	มุขนายก วีระ อาภรณ์รัตน์ บาทหลวง ผศ.ดร.วัชศิลป์ กฤษเจริญ บาทหลวง ทัศมะ กิจประยูร บาทหลวง นุพันธ์ ทัศมาลี อาจารย์ สุดหทัย นิยมธรรม
หมวดจริยศาสตร์	บาทหลวง ดร.เชิดชัย เลิศจิตรเลขา บาทหลวง ดร.พิเชฐ แสงเทียน บาทหลวง นัฏฐวี กังก่ง
หมวดชีวิตด้านจิตใจ	บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร
หมวดปรัชญา	บาทหลวง ดร.ออกัสติน สุกีโย ปิโตโย บาทหลวง ดร.วีรศักดิ์ วนาโรจน์สุวิช บาทหลวง ผศ.ดร.ชาติชาย พงษ์ศิริ บาทหลวง ผศ.ดร.วุฒิชัย อ่องนาวา บาทหลวง ดร.วีรศักดิ์ ยงศรีปณิธาน
หมวดประวัติศาสตร์คริสต์ศาสนา	บาทหลวง ดร.สุรชัย ชุ่มศรีพันธุ์ บาทหลวง ธีรพล กอบวิทยากุล
หมวดพระคัมภีร์	มุขนายก ดร.ลือชัย ธาตุวิสัย บาทหลวง ผศ.ทัศไนย์ คมกฤส บาทหลวง สมเกียรติ ตรีนิกร บาทหลวง ธรรมรัตน์ เรือนงาม บาทหลวง ดร.ทัศนุ หัตถการกุล บาทหลวง สมชาย เกษี

หมวดพระสัจธรรม	บาทหลวง ผศ.ดร.ฟรังซิส ไก้ส์ บาทหลวง ผศ.วสันต์ พิรุฬห์วงศ์ บาทหลวง สหพล ตั้งถาวร บาทหลวง เกรียงชัย ตรีมรรคา บาทหลวง สุพัฒน์ หลิวสิริ บาทหลวง วิทยา เลิศทนงศักดิ์
หมวดพิธีกรรม	บาทหลวง เคลาดิโอ เบร์ตุชอร์ บาทหลวง เชษฐา ไชยเดช บาทหลวง อนุสรณ์ แก้วขจร บาทหลวง ไตรรงค์ มุลตรี
หมวดศาสนสัมพันธ์และคริสต์สัมพันธ์	มุขนายก ชูศักดิ์ สิริสุทธิ์ บาทหลวง เสนอ ดำเนินสดวก บาทหลวง วุฒิไกร ชินทร์นลัย บาทหลวง ดร.แอนโทนี่ ลี ดัก
บรรณาธิการบริหาร	บาทหลวง ธีรพล กอบวิทยากุล
บรรณาธิการสร้างสรรค์	อาจารย์ พีรพัฒน์ ถวิลรัตน์
กองบรรณาธิการ	อาจารย์ สุจิตตรา จันทร์ลอย นางสาว สุกานดา วงศ์เพ็ญ และ นางสาว พิมพ์ฤทัย วิชัยธรรมคุณ
จัดพิมพ์โดย	ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนางานวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม
กำหนดออก	ปีละ 3 ฉบับ ดังนี้ ประจำเดือนมกราคม - เมษายน ประจำเดือนพฤษภาคม - สิงหาคม ประจำเดือนกันยายน - ธันวาคม
ค่าบำรุงสมาชิก	สมาชิกรายปี ปีละ 300 บาท (จำนวน 3 ฉบับ/ปี) จำหน่ายปลีก ราคาฉบับละ 120 บาท สำหรับสมาชิกรายปี สามารถส่งเงินค่าบำรุงสมาชิกเป็นเงินสดหรือ โอนเข้าบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาเทสโก้ โลตัส สามพราน นครปฐม ชื่อบัญชี นายอภิสิทธิ์ กฤษเจริญ เลขที่บัญชี 403-613134-4 โดยกรุณาส่งสำเนาใบนำเข้าบัญชี (Pay-in-Slip) พร้อมระบุ ชื่อ-ชื่อสกุล และหมายเลขสมาชิก (ถ้ามี) ส่งมาที่ e-mail: sukanda.1984@gmail.com หรือ โทรสาร 0-2429-0819 หรือ โทร. แจ้งการนำเงินเข้าบัญชีมาที่ ฝ่ายจัดทำวารสารแสงธรรมปริทัศน์ โทร. 0-2429-0100 ต่อ 624

*** บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารแสงธรรมปริทัศน์ ขอสงวนสิทธิ์ตามกฎหมาย ***
ในกรณีที่ต้องการบทความไปเผยแพร่ กรุณาแจ้งขออนุญาตอย่างเป็นทางการ

วารสารแสงธรรมปริทัศน์
ปีที่ 46 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม - สิงหาคม 2022/2565

บทบรรณาธิการ

สถาบันแสงธรรมหรือบ้านเณรใหญ่แสงธรรมก่อตั้งมาแล้ว 50 ปี มีหลายบุคคล หลายภาคส่วนที่ช่วยกันก่อร่างสร้างบ้านแห่งนี้ กาลเวลาผ่านไปมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นหลายอย่าง แต่สิ่งหนึ่งที่ยังไม่เคยเปลี่ยนคือ ภารกิจของการให้การศึกษาอบรมสำหรับผู้ที่เตรียมตัวเป็นบาทหลวงในประเทศไทย

50 ปีที่ผ่านมา สถาบันแสงธรรมได้มอบบาทหลวงให้กับพระศาสนจักรคาทอลิกประเทศไทยหลายร้อยองค์ และในจำนวนนี้ได้เป็นพระสังฆราชจำนวน 5 องค์ สำหรับคริสตชนคาทอลิกแล้ว เชื่อแน่ว่า พวกเราต่างรู้สึกภูมิใจที่เรามีสถาบันแห่งนี้ ชื่นชมยินดีในพระพรและความรักของพระเป็นเจ้าที่ทรงมีต่อพวกเราชาวไทย ขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงดูแลบ้านแห่งนี้อย่างดีเสมอมา และขอบคุณทุกท่านที่มีส่วนช่วยกันดูแลบ้านหลังนี้

วารสารแสงธรรมปริทัศน์ขอขอบพระคุณพระคุณเจ้าชูศักดิ์ สิริสุทธิ์และพระคุณเจ้าวีระ อาภรณ์รัตน์ ตลอดจนบรรดานักเขียนทุกท่านที่กรุณาส่งบทความมาตีพิมพ์ในวารสารฉบับนี้ และขอเชิญชวนผู้อ่านทุกท่านร่วมใจกันในคำภาวนา เพื่อขอพระเป็นเจ้าผ่านทางคำเสนอวิงวอนของพระแม่มารีย์ ได้โปรดประทานพระปรีชาญาณและพระพร เพื่อให้การศึกษาอบรมในสถาบันแห่งนี้เกิดผลดีอย่างต่อเนื่องและยั่งยืนตลอดไป

บรรณาธิการสร้างสรรค์

สารบัญ

วารสารแสงธรรมปริทัศน์

ปีที่ 46 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม - สิงหาคม 2022/2565

7 **50 ปี สถาบันแสงธรรม : รำลึกอดีตมองสู่อนาคต**
- บิชอป ยอแซฟ ชูศักดิ์ สิริสุทธิ์

40 **ฉลอง 50 ปี แสงธรรม**
- บาทหลวง เชษฐา ไชยเดช

47 **พระพรแห่งกระแสเรียกและธรรมล้ำลึก**
บันทึกชีวิตกระแสเรียกการก้าวเดินไปด้วยกันโอกาสฉลองแสงธรรม 50 ปี
- บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร

102 **แสงธรรม 50 ปี มอบผู้อภิบาลที่ดีสู่สังคม**
- บร.อัครนนท์ กิจเจริญ

113 **ท่านทั้งหลายเป็นแสงสว่างส่องโลก?**
- ดร.สุภาวดี นัมคณิสรณ์

สารบัญ

วารสารแสงธรรมปริทัศน์
ปีที่ 46 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม - สิงหาคม 2022/2565

137 **ชุมนุมนานาชาติ เรื่อง “การสอนศาสนธรรมสำหรับผู้ใหญ่”**
- บิชอป ฟรังซิสเซเวียร์ วีระ อาภรณ์รัตน์

144 **ปรัชญาศาสนาของแอนเนิกแซกเกอเริส**
- ศาสตราจารย์กีรติ บุญเจือ, ราชบัณฑิต

152 **ศาสดามูฮำหมัดกับการวิเวกในถ้ำเพื่อรับปฐมโองการแรกแห่งพระมหาคัมภีร์อัลกุรอ่าน**
- อาจารย์เมธัส วันแอเลาะ

161 **นักบุญ ชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ (CHARLES DE FOUCAULD) การเปลี่ยนจิตใจ/การกลับใจร่วมกัน**
- บาทหลวง ปรีชา ธรรมนิยม, OMI.

172 **พระศาสนจักร: ความเป็นหนึ่งเดียวกับผู้นำพระศาสนจักร**
- บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร

181 **หนังสือ “ความมืด-ความสว่าง” (LECTIO DIVINA) ในพระทรมานของพระเยซูเจ้า จากพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญยอห์น**
- บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร

[บทความพิเศษ]

50 ปี สถาบันแสงธรรม : รำลึกอดีตมองสู่อนาคต

บิชอป ยอแซฟ ชูศักดิ์ สิริสุทธิ์

เนื่องจากบาทหลวงธีรพล กอบวิทยากุล อธิการบดีวิทยาลัยแสงธรรม ส่งจดหมายขอความร่วมมือในการเขียนบทความลงในวารสารแสงธรรมปริทรรศน์ฉบับที่ 2/2565 ประจำเดือนพฤษภาคม - สิงหาคม 2565 ซึ่งเป็นช่วงที่บ้านเณรใหญ่แสงธรรมเริ่มฉลองมีอายุครบ 50 ปี ผมเป็นสามเณรใหญ่แสงธรรมรุ่นที่ 4 แต่เป็นนักศึกษารุ่นแรกของวิทยาลัยแสงธรรม เลขประจำตัวเลขที่ 3 (181003) เป็นสามเณรใหญ่รุ่นแรกที่ต้องเรียน 7 ปี เป็นสามเณรใหญ่รุ่นแรกที่ได้รับศีลบวชเป็นสังฆานุกร พร้อมกันที่บ้านเณรตอนอยู่ปี 7 เป็นศิษย์เก่าแสงธรรมคนแรกที่เป็นพระสังฆราช ปัจจุบันเป็นศิษย์เก่าแสงธรรมคนแรกที่ได้รับเลือกให้เป็นประธานสภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทยและกำลังทำหน้าที่เป็นอุปนายกของสภาวิทยาลัยแสงธรรม ด้วยหลากหลายเหตุผลดังกล่าวทำให้ผมต้องยอมเขียนบทความเกี่ยวกับสถาบันแสงธรรมในโอกาสที่สถาบันแสงธรรมฉลอง 50 ปี ตามที่อธิการบดีขอความร่วมมือมา

ประมุขสังฆมณฑลนครราชสีมา, ประธานสภาประมุขบาทหลวงโรมันคาทอลิกแห่งประเทศไทย

เรามีบ้านเณรแห่งแรกในสยามย้อนไปถึงเมื่อ 358 ปีก่อน ครั้งเมื่อสมณกระทรวงเผยแพร่ความเชื่อที่พระสันตะปาปาทรงตั้งขึ้นเพื่อส่งพระสงฆ์มาเป็นธรรมทูตในแดนไกล ขณะนั้นมีโครงการส่งพระสงฆ์ธรรมทูตไปแพร่ธรรมที่จีนและเวียดนาม คณะธรรมทูตรุ่นบุกเบิกคือคณะของพระสังฆราช ลัมแบรต์ เดอ ลาม็อต ออกเดินทางจากฝรั่งเศสมาถึงสยามในปี พ.ศ. 2205 (ค.ศ. 1662) และคณะที่สองเป็นคณะของพระสังฆราช ปัลลือมาถึงอยุธยาในปี พ.ศ. 2207 (ค.ศ. 1664) แต่ขณะนั้นสถานการณ์ทางการเมืองในประเทศดังกล่าวไม่เอื้ออำนวยให้คณะธรรมทูตไปยังดินแดนที่เป็นเป้าหมายปลายทางได้ พระสังฆราชทั้งสองและธรรมทูตทั้ง 8 ท่าน จึงต้องพักคอยอยู่ที่อยุธยาและได้ตกลงทำประชุมสมัชชาที่อยุธยา เพื่อกำหนดหลักปฏิบัติของธรรมทูตในอนาคตและร่วมกันประยุกต์คำแนะนำที่พระสังฆราชได้รับมาจากสมณกระทรวงเผยแพร่ความเชื่อ ที่ประชุมได้เลือกอยุธยาเป็นศูนย์กลางของมิสซังในแถบเอเชีย

สมัชชาในปี พ.ศ. 2207 ครั้งนั้นได้มีการตัดสินใจจะเปิดสามเณราลัยเพื่ออบรมชายชาวเอเชียสำหรับเตรียมตัวเป็นพระสงฆ์ตามจุดมุ่งหมายสำคัญ ที่ธรรมทูตได้รับมาจากสมณกระทรวงฯ สามเณราลัยนั้นมีชื่อ “วิทยาลัยนักบุญยอแซฟ” ในปีต่อมาพระสังฆราชลัมแบรต์ได้รับสามเณรที่มาจากสยาม มอญ มาเก๊าและเวียดนาม ต่อมาได้มีสามเณรมาจากหลายประเทศในแถบเอเชียมาศึกษาอบรมด้วย มีทั้งระดับสามเณรเล็กและสามเณรใหญ่ หลังจาก 6 ปี ของการก่อตั้งบ้านเณร ได้มีการบวชพระสงฆ์ชาวเอเชียหลายร้อยคนจนในที่สุดเมื่อเสียกรุงครั้งที่ 2 ในปี พ.ศ. 2310 พม่าก็ได้ทำลายสามเณราลัยจนหมดสิ้น หลังจากสงครามบรรดาสามเณรต้องกระจัดกระจายไปในที่ต่างๆ จนกระทั่งปี ค.ศ. 1771 (พ.ศ. 2314) คุณพ่อ

การ์โนลต์ ได้เริ่มตั้งบ้านเณรใหม่ที่กรุงเทพ เรียกว่า “บ้านเณรซางตาครู้ส” ในปี ค.ศ. 1787 คุณพ่อได้รับแต่งตั้งเป็นพระสังฆราช ท่านเห็นถึงความสำคัญของบ้านเณรเป็นอย่างมาก จึงได้สนับสนุนและเปิดบ้านเณรถึง 3 แห่งด้วยกันคือ จันทบุรี ตะกั่วทุ่งและกรุงเทพฯ แต่หลังจากนั้นไม่นานนัก พระคุณเจ้าได้รวมบ้านเณรทั้ง 3 แห่ง เข้าด้วยกันและให้มาอยู่รวมกันที่กรุงเทพฯ ต่อมาในปี ค.ศ. 1822 ได้ย้ายบ้านเณรมาตั้งในบริเวณวัดอัสสัมชัญ จึงเรียกบ้านเณรนี้ว่า “บ้านเณรอัสสัมชัญ” แทนชื่อเดิม ปี ค.ศ. 1869 พระสังฆราชดือปองด์ ซึ่งดำรงตำแหน่งประมุขมิสซังสยาม และคุณพ่อหลุยส์ เวย์ ซึ่งเป็นอธิการบ้านเณรอัสสัมชัญ มีดำริจะย้ายบ้านเณรด้วยเหตุผลเรื่องความเหมาะสมด้านสถานที่และความสงบ จึงได้มีการแสวงหาพื้นที่สำหรับตั้งบ้านเณรแห่งใหม่ และได้ข้อสรุปที่ “บางช้าง” ซึ่งเป็นที่ดินฝั่งตรงข้ามกับวัดแม่พระบังเกิด บางนกแขวก ตามที่คุณพ่อราบาร์แดล เจ้าอาวาสนำเสนอ ปี ค.ศ. 1872 สามเณรจากอัสสัมชัญได้ย้ายไปอยู่ที่บ้านเณรแห่งใหม่เรียกว่า “บ้านเณรพระหฤทัย” จนถึงปี ค.ศ. 1934 สามเณรจากกรุงเทพฯ ย้ายไปอยู่บ้านเณรแห่งใหม่ที่ศรีราชา สามเณรซาเลเซียนได้ย้ายจากฝั่งบางนกแขวกมาอยู่แทน เปลี่ยนชื่อเป็น “บ้านเณรบางนกแขวก” ปี ค.ศ. 1941 สามเณรของมิสซังราชบุรีซึ่งอาศัยอยู่ที่ฝั่งวัดแม่พระบังเกิด ได้ย้ายมาอยู่ต่อจากสามเณรคณะซาเลเซียน เรียกชื่อใหม่ว่า “บ้านเณรแม่พระนิรมล บางนกแขวก” ปีนี้เองจากสถานการณ์ตึงเครียดจากข้อพิพาทอินโดจีน ศาสนาคริสต์ถูกเบียดเบียน มีการกีดกันการปฏิบัติศาสนกิจ วัดถูกปิด บ้านเณรศรีราชาและทางอีสานต้องปิดชั่วคราว สามเณรจากที่ต่างๆ มารวมกันอยู่ที่บ้านเณรแห่งนี้เป็นจำนวนมาก เนื่องจากหนีภัยสงคราม แต่เมื่อสิ้นสุดภัยสงครามแล้ว สามเณรจาก

มิสซังอื่นๆ ก็กลับไปยังมิสซังของตน เหลือแต่สามเณรของมิสซังราชบุรีที่ยังคงรับการอบรมที่บ้านเณรแห่งนี้ บ้านเณรแห่งนี้ได้อบรมทั้งสามเณรเล็กและสามเณรใหญ่ ได้ผลิตพระสงฆ์มากมาย พระสังฆราช 12 องค์ พระคาร์ดินัล 1 องค์ และบุญราศี 3 องค์ ในปี ค.ศ. 1955 พระสังฆราชเปโตร การเร็ตโต ดำริที่จะย้ายศูนย์มิสซังไปที่อำเภอเมืองราชบุรี เนื่องจากมีความสะดวกในการเดินทางและติดต่อกับวัดต่างๆ ได้เริ่มลงมือทำการก่อสร้างโรงเรียนดรุณาราชบุรี ซึ่งประกอบไปด้วยโรงเรียน ศูนย์มิสซังและบ้านเณร ใช้เวลาในการก่อสร้าง 3 ปี ในปี ค.ศ. 1959 สามเณรเล็กราชบุรีได้ย้ายมาอยู่บ้านเณรแห่งใหม่มีชื่อว่า “บ้านเณรแม่พระปฏิสนธินิรมล” ณ จังหวัดราชบุรี ส่วนคณะสงฆ์มิสซังต่างประเทศแห่งกรุงปารีส ได้ไปสร้างสามเณราลัยชื่อ “General College” สำหรับสามเณรใหญ่ขึ้นใหม่ที่ปีนัง ประเทศมาเลเซีย สุดท้ายสามเณรใหญ่จากประเทศไทยก็ต้องไปรับการฝึกอบรมที่ต่างประเทศ

เมื่อปี พ.ศ. 2515 (ค.ศ. 1972) สภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทยได้ตั้งสามเณราลัยแสงธรรมขึ้น เป็นสถานอบรมสามเณรใหญ่เพื่อเตรียมตัวเป็นพระสงฆ์ สำหรับพระศาสนจักรในประเทศไทย ทั้งนี้เพื่อตอบสนองข้อเรียกร้องของสภาสังคายนาวาติกันที่ 2 ที่เน้นให้ตั้งระบบการอบรมพระสงฆ์และการอภิบาลกระแสเรียกขึ้นในแต่ละชาติ โดยให้คำนึงถึงความแตกต่างทางเชื้อชาติ วัฒนธรรม สภาพแวดล้อมและบริบททางสังคมของแต่ละประเทศ พระสังฆราชทุกองค์ได้ตกลงร่วมกันในการสนับสนุนให้สามเณรใหญ่ของตนมารับการฝึกอบรมที่สามเณราลัยแห่งนี้ ที่เราเรียกกันติดปากว่าบ้านเณรใหญ่แสงธรรม ซึ่งจะเป็นบ้านเณรใหญ่ของคนไทย พระสังฆราชยอแซฟ บรรจง อารีพรรค เป็นอธิการองค์แรก คติพจน์สอน

ใจที่ท่านเน้นย้ำในวันปฐมนิเทศแก่บรรดาสามเณรก็คือ**จริงใจและจริงจัง**

พร้อมกับวันเวลาที่ผ่านไป บ้านเณรใหญ่แสงธรรมและวิทยาลัยแสงธรรมก็มีความเจริญก้าวหน้าตามลำดับ สามเณร 3 รุ่นแรกเรียนตามหลักสูตรบ้านเณรทั่วไปเพื่อเตรียมตัวเป็นพระสงฆ์ กลุ่มนี้เรียกว่าเป็นนักศึกษาอุดมการณ์ เหตุเพราะว่าเรียนโดยไม่มีปริญญา ปีที่ 4 ได้เปิดวิทยาลัยแสงธรรม มีอาจารย์ไพรัช สุภาษิต เป็นผู้ช่วยดำเนินการ คุณพ่อจำเนียร กิจเจริญ เป็นอธิการบดีท่านแรก นักศึกษาจึงเรียนตามหลักสูตรปริญญาตรีด้วย จำนวนสามเณรใหญ่หลังจากเปิดบ้านเณรแล้วก็เพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ จนต้องสร้างอาคารที่พักเพิ่มขึ้น จำนวนสามเณรมากขึ้นไปถึง 150 คน แต่ระยะหลังนี้จำนวนสามเณรเริ่มลดลงทีละน้อย อันเป็นผลมาจากการที่แต่ละครอบครัวมีลูกน้อย ปีนี้จำนวนสามเณรมี 90 คน เท่านั้น ในแง่ของความสำเร็จนั้นก็ต้องกล่าวด้วยความภูมิใจว่า บ้านเณรใหญ่แสงธรรมได้ผลิตพระสงฆ์ไทยหลายร้อยองค์ รวมทั้งพระสังฆราชที่เป็นศิษย์แสงธรรมจำนวน 5 องค์ และกำลังจะมีพระสังฆราชศิษย์แสงธรรมเพิ่มขึ้นอีก 3 องค์ ในเร็วๆ นี้ อนาคตของพระศาสนจักรไทยจะก้าวหน้ารุ่งเรืองแค่ไหนก็ขึ้นอยู่กับบรรดาพระสังฆราชและพระสงฆ์/นักบวชและฆราวาสที่เป็นศิษย์ของสถาบันแห่งนี้

โอกาสนี้ ผมในนามของศิษย์แสงธรรมทุกคน ขอขอบคุณบรรดาพระสังฆราชในยุคนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระคาร์ดินัล มีชัย กิจบุญชู ที่ได้ดำริริเริ่มและก่อสร้างสถาบันแสงธรรมขึ้นมา พร้อมช่วยดำเนินงาน สนับสนุนปัจจัยต่างๆ รวมทั้งบุคลากรสงฆ์ที่ทำหน้าที่เป็นผู้ให้การอบรมและอาจารย์สอนวิชาต่างๆ เพื่อให้บ้านเณรใหญ่แห่งนี้มีการศึกษาอบรมที่ดีมีคุณภาพ

ตรงตามมาตรฐานของพระศาสนจักรสากล แถมยังได้ปริญญาของทางภาครัฐติดตัวไปด้วย ขอขอบคุณครูบาอาจารย์ทุกคนทั้งจากภายในและภายนอกแสงธรรมที่สอนวิชาความรู้และอบรมพวกเรามา

ในโอกาสฉลองครบ 50 ปี แห่งการก่อตั้งสถาบันแสงธรรม ผมอยากเสนอความคิดเห็นไปสู่อนาคต เพื่อให้สถาบันแสงธรรมยังคงทำหน้าที่ของตนอย่างถูกต้องและเหมาะสมต่อไป เมื่อ 2 – 3 ปี ที่ผ่านมา ทางสถาบันแสงธรรมเคยเชิญผมให้ไปแบ่งปันถึงภารกิจของสถาบันนี้สำหรับอนาคตในอีก 10 ถึง 20 ปีข้างหน้า ผมได้ไปบรรยายมาแล้ว แต่โอกาสนี้ผมขอนำเสนอความคิดนั้นอีกครั้งหนึ่ง เผื่อว่าอีกหลายคนที่ยังไม่เคยรับรู้รับฟังจะได้มีโอกาสรับรู้และนำความคิดเห็นนี้มาไตร่ตรองร่วมกันและช่วยกันทำให้เป็นรูปธรรม ผมขอเสนอ 2 ประเด็น คือเรื่องการแพร่ธรรม (Evangelization) และการอยู่ในวัฒนธรรมท้องถิ่น (Inculturation)

ประเด็นที่ 1 เรื่องการแพร่ธรรม

ช่วงที่ผมเป็นสามเณรใหญ่ระหว่างปี พ.ศ. 2518 - พ.ศ. 2525 ผมเอาจริงเอาจังกับทุกเรื่องตามคำที่พระคุณเจ้าบรรจง อารีพรรค ได้กำชับพวกเราในวันปฐมนิเทศ ทั้งเรียนทั้งเล่นกีฬาและกิจกรรม โดยทั้งหมดนี้เพื่อสักวันหนึ่งผมจะได้เป็นพระสงฆ์ทำงานอภิบาลในสังฆมณฑลของผม ในช่วงนั้นคุณพ่อชาวฝรั่งเศสที่เป็นอาจารย์สอนคนหนึ่งของพวกเราชื่อคุณพ่อยังดังโตแนล เป็นสงฆ์หนุ่มขี่มอเตอร์ไซค์คันเท่ สูบไปป์ เป็นอาจารย์สอนวิชาปรัชญาตะวันตก นี่คือพระสงฆ์มิชชันนารีชาวฝรั่งเศสตัวจริงที่ผมสัมผัส เพราะผมเจอแต่พระสงฆ์คณะซาเลเซียนที่ส่วนใหญ่เป็นชาวอิตาลี พระสงฆ์ผู้ให้การอบรมก็จะ

ประกาศให้สามเณรที่สนใจงานธรรมทูต มาร่วมพบปะกันกับคุณพ่อดังโตแนลในช่วงหลังอาหารค่ำ พบกันประมาณเดือนละครั้ง เราเริ่มรับรู้ว่าสภาพระสังฆราชกำลังก่อตั้งคณะธรรมทูตไทยและมอบหมายให้คุณพ่อดังโตแนลเป็นผู้รับผิดชอบ ผมไม่เคยไปเข้าร่วมการพบปะนั้นเลยเพราะเข้าใจว่าผมจะบวชเป็นพระสงฆ์สังฆมณฑล ผมไม่ต้องออกไปทำงานในที่ห่างไกล เราเป็นคนไทยไม่ใช่ฝรั่ง ทำงานอภิบาลในเขตสังฆมณฑลก็เพียงพอแล้ว งานแพร่ธรรมเป็นงานของมิชชันนารีฝรั่ง นั่นคือความเข้าใจที่ชัดเจนของผมในช่วงนั้น เมื่อบวชเป็นพระสงฆ์แล้วผมก็รับงานทุกอย่างตามที่พระสังฆราชมอบหมายโดยไม่เกี่ยงงอนและต่อรอง รวมถึงงานศาสนสัมพันธ์ซึ่งผมไม่มีความรู้มาก่อนเลย แต่เมื่อพระคุณเจ้ามนัส จวบสมัย ส่งผมไปเรียนที่นิวยอร์กประเทศสหรัฐอเมริกา ให้ผมไปศึกษาในเรื่องนี้เป็นพิเศษ หลังจากกลับมาผมก็รับหน้าที่ทำงานศาสนสัมพันธ์มาโดยตลอด จนบัดนี้ก็ทำมานานถึง 30 ปีแล้ว คิดว่าอาจจะนานเกินไปแล้วด้วย ควรจะให้ผู้อื่นมารับผิดชอบแทนเพื่อจะได้มีอะไรใหม่ๆ เพิ่มมากขึ้น

จนเมื่อผมได้รับเลือกให้เป็นพระสังฆราชเมื่อ 15 ปีที่แล้ว ต้องย้ายไปเป็นประมุขของสังฆมณฑลนครราชสีมา จากสถานการณ์ชีวิตที่เปลี่ยนไป บัดนี้ผมเป็นพระสังฆราชซึ่งต้องทำหน้าที่สืบต่อจากอัครสาวกโดยตรง และการที่ต้องย้ายถิ่นฐานไปอยู่ในที่ใหม่ซึ่งห่างไกลจากบ้านเกิดเมืองนอน ทำให้ผมเกิดความสำนึกและตระหนักชัดเจนว่า ผมคือธรรมทูตที่พระเจ้าส่งมายังพื้นที่แห่งนี้ ความคิดและความห่วงใยในงานแพร่ธรรมจึงวนเวียนอยู่ในสมองตลอดเวลา สังฆมณฑลนครราชสีมาเกิดมาได้ร้อยกว่าปีแล้ว แต่ยังคงมีจำนวนคริสตชนน้อยที่สุดในประเทศไทยซึ่งไม่ถึง 7,000 คน ประจวบเหมาะพอดีกับที่สังฆมณฑล

ของเราเหลือมิชชันนารีฝรั่งเศสคนสุดท้ายแล้วที่ยังอยู่กับเรา อายุก็มากกว่า 90 ปี คำตอบต่อคำถามที่ว่า “แล้วใครจะทำหน้าที่แพร่ธรรมในสังฆมณฑลของเราต่อจากพระสงฆ์ฝรั่งเศสเหล่านี้” ย่อมชัดเจนแจ่มแจ้งสำหรับทุกคนนั่นก็คือพวกเราไงล่ะ ทั้งพระสังฆราช พระสงฆ์ นักบวชและคริสตชนทุกคน แต่จะทำอย่างไรในเมื่อเราถูกฝึกและเคยชินอยู่กับการตั้งรับปกครองสัตบุรุษที่มีอยู่แล้ว การที่จะให้เราเข้าใจงานแพร่ธรรมและมีความพร้อมที่จะออกไปแพร่ธรรมนอกเขตบ้านนอกเขตวัดของเราจึงเป็นเรื่องยาก งานนี้นอกจากจะยากแล้วก็ยังไม่เห็นผลงานด้วย ฉะนั้นงานอื่นๆ จึงถูกจัดในลำดับต้นๆ ของภาระงานในแต่ละวัน สุดท้ายก็เลยไม่มีเวลาที่จะทำงานแพร่ธรรม

หากจะให้งานแพร่ธรรมเป็นงานลำดับแรกของพระสงฆ์ นักบวชและฆราวาสที่ใส่ใจทำ ผมคิดว่าบ้านเณรทุกระดับมีความสำคัญที่สุด เราต้องผลิตบุคลากรที่ผ่านการฝึกอบรมจากสถาบันแห่งนี้ ให้เป็นผู้แพร่ธรรมให้ได้หากเราต้องการให้พระศาสนาจักรไทยมีอนาคตกว้างไกล นักบุญพระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 เขียนในพระสมณสาส์น **“พันธกิจขององค์พระผู้ไถ่” (Redemptoris Missio)** เรื่องคุณค่า ถาวรของบทบัญญัติการแพร่ธรรม จากข้อที่ 31 มีเขียนไว้ว่า “พระเยซูเจ้าทรงส่งอัครสาวกไปยังมนุษย์ทุกคน โดยบรรดาอัครสาวกนี้เองที่พระศาสนจักรได้รับพันธกิจการแพร่ธรรมไปทั่วโลก เป็นพันธกิจที่ไม่มีขอบเขตจำกัดและเกี่ยวข้องกับความรอดพ้นอย่างไพบูลย์ที่สุด พระศาสนจักรถูกส่งมาโดยพระคริสต์ เพื่อไขแสดงและสื่อความรักของพระเจ้าแก่มนุษย์ทุกคนและแก่ประชากรทั้งมวลบนแผ่นดิน พันธกิจนี้มีเพียงหนึ่งเดียว เพราะมีบ่อเกิดเพียงแห่งเดียวและมีจุดหมายปลายทางเพียงหนึ่งเดียว แต่กอปรด้วยภาระหน้าที่และกิจกรรมต่างๆ กิจการแพร่ธรรมสู่นานาชาติเป็น

กิจกรรมแรกเริ่มเดิมทีของพระศาสนจักร เป็นกิจกรรมที่สำคัญและไม่มีวันจบสิ้น ที่จริงพระศาสนจักรไม่อาจหลีกเลี่ยงพันธกิจถาวรนี้ ซึ่งได้แก่การนำพระวรสารไปสู่ทุกคนซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนล้านๆ คนที่ยังไม่รู้จักพระคริสต์ผู้ไถ่มนุษย์ให้รอดพ้น นี่คือภาระหน้าที่ที่เฉพาะเจาะจงเป็นที่สุด ซึ่งพระเยซูเจ้าได้ทรงมอบหมายและมอบหมายใหม่ๆ เป็นประจำอยู่ทุกวันแก่พระศาสนจักรของพระองค์”

นักบุญพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 ยังทรงเตือนไว้ด้วยว่าการแพร่ธรรมสู่ผู้ที่ไม่รู้จักพระคริสต์ เป็นไปในลักษณะที่ลุ่มๆ ดอนๆ ขาดตอนไม่เพียงพอและต่อเนื่องในพระศาสนจักรที่ “ยังมิได้ฝังรากลงไป และวัฒนธรรมของพวกเขายังไม่ซึมซาบด้วยพระวรสาร” การทำกิจกรรมแพร่ธรรมจะช่วยยกจิตใจของพระศาสนจักรท้องถิ่นให้สูงขึ้นไปและเสริมส่งค่านิยมในเรื่องของพระอาณาจักรพระเจ้า ดังนั้นจึงต้องหลีกเลี่ยงอย่าให้ภาระหน้าที่การแพร่ธรรมสู่บุคคลที่ไม่ได้เป็นคริสตชนสูญหายละลายไปในกิจกรรมรวมๆ ของพระศาสนจักร มิฉะนั้นการแพร่ธรรมจะถูกละเลยหรือถูกลืมไปเลย

ความยุ่งยากและอุปสรรคทั้งหลายที่เกิดขึ้นที่มาจากภายในและภายนอกที่ทำให้เราไม่ทำพันธกิจการแพร่ธรรม ไม่ควรทำให้เราเป็นคนมองโลกในแง่ร้ายหรืองอมืองอเท้าของเรา ซึ่งเรื่องแบบนี้เกิดกับกิจการต่างๆ ในทุกแวดวงชีวิตของคริสตชน แต่เราต้องมีความไว้วางใจอันเกิดมาจากความเชื่อ กล่าวคือเกิดจากความมั่นใจว่าตัวเรามิใช่ผู้นำในการแพร่ธรรม แต่เป็นพระเยซูคริสตเจ้าและพระจิตเจ้าต่างหากที่ทรงเป็นผู้นำ เราเป็นเพียงแค่ผู้ร่วมงาน และเมื่อเราได้ทำทุกอย่างเท่าที่เราสามารถจะทำได้แล้ว เราก็ควรกล่าวว่า “เราคือผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์ เราได้กระทำในสิ่งที่เราพึงกระทำแล้ว” (ลก 17:10)

นักบุญพระสันตะปาปาเปาโลที่ 6 ทรงชี้ประเด็นความยุ่งยากภายในที่ทำให้เราไม่ทำหรือขาดพลังของการแพร่ธรรม คือ**การขาดความเลื่อมใสศรัทธาที่มีมากขึ้นเรื่อยๆ** มีการแสดงออกในรูปของการเหนื่อยล้าและผิดหวัง ความจำเจ การขาดความสนใจ และโดยเฉพาะการขาดความชื่นชมยินดีและความหวังไว้ใจ การถดถอยในจำนวนกระแสเรียกเข้าสู่การแพร่ธรรม การที่สัตบุรุษและชุมชนชาวคริสต์ไม่ปฏิบัติวิถีชีวิตคริสตชนในการดำเนินชีวิตของเขา แต่มูลเหตุสำคัญที่สุดประการหนึ่งที่ทำให้ขาดความสนใจในการผูกพันตนเองเข้ากับการแพร่ธรรมก็คือ**จิตใจที่เฉื่อยชา** ซึ่งอาจมาจากความเข้าใจผิดทางเทววิทยาที่ไม่ถูกต้อง ที่ชวนให้คิดว่า “ทุกศาสนาดีเหมือนกันหมด” เราต้องยืนยันว่าศาสนาสอนคนให้เป็นคนดี แต่ทุกศาสนาไม่เหมือนกัน ต่างก็มีความเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง เราต้องกลับไปทบทวนสิ่งที่พระศาสนจักรสอนให้เข้าใจดีๆ จากเอกสารของสภาสังคายนาวาติกันที่ 2 ชื่อ “คำแถลงของสภาสังคายนาเรื่องความสัมพันธ์แห่งพระศาสนจักรกับบรรดาศาสนาที่มิใช่คริสตศาสนา” ในข้อที่ 2 ระบุไว้ว่า “พระศาสนจักรคาทอลิกไม่ปัดทิ้งสิ่งใดที่จริงและศักดิ์สิทธิ์ในศาสนาเหล่านี้ พระศาสนจักรพิจารณาด้วยความเคารพอย่างจริงใจ ซึ่งวิธีปฏิบัติและดำรงชีวิตตลอดจนกฎและพระธรรมคำสอนเหล่านี้ ถึงแม้ว่าจะผิดกับที่ตนเองถือและสอนหลายประการ แต่บ่อยครั้งก็นำแสงจากองค์ความจริงมาให้ ซึ่งฉายส่องสว่างแก่มนุษย์ อย่างไรก็ตามพระศาสนจักรประกาศและมีพันธะที่จะไม่หยุดยั้งในการประกาศองค์พระคริสตเจ้า ซึ่งเป็นหนทางความจริงและชีวิต (ยน 14:6) ในพระองค์นั้นมนุษย์จะพบชีวิตทางศาสนาอย่างเต็มเปี่ยม และในพระองค์นั้นพระผู้เป็นเจ้าทรงได้รับทุกคนกลับมาคืนดีกับพระองค์” (2 คร 5:18-19) นอกนั้นผมอยากเติมเข้าไปด้วยว่า

กระแสวัตถุนิยมและความคิดว่าความคิดของตนเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ทำให้คนรุ่นใหม่ไม่สนใจเรื่องศาสนา ดังนั้นความสนใจของพระสงฆ์รุ่นใหม่ๆ ที่จะทำงานแพร่ธรรมก็มลายหายไปด้วย

อุปสรรคภายนอกคือ ความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและลึกซึ้งของโลกปัจจุบัน ทั้งด้านการเคลื่อนย้ายประชากรและสื่อสารที่ทันสมัย มีผลกระทบต่อกรอบภาวะแวดล้อมของการแพร่ธรรม การที่ทุกคนมุ่งสู่เมืองใหญ่ๆ ทำให้ประชากรอยู่กันอย่างหนาแน่น การเคลื่อนย้ายของประชากรเพื่อการศึกษาและการทำมาหากินดึงดูดให้ผู้คนหลั่งไหลสู่แดนอุตสาหกรรมและชุมชนเมือง สมัยก่อนความคิดเรื่องการแพร่ธรรมมักมีจุดหมายอยู่ในพื้นที่ห่างไกลความเจริญ ทุกวันนี้ภาพพจน์ของงานแพร่ธรรมกำลังเปลี่ยนไป เราไม่จำเป็นต้องเดินทางลำบากสู่ป่าสู่เขาขึ้นดอย เพื่อแพร่ธรรมกับคนที่นั่น เดี๋ยวนี้คนบนดอยมาอยู่ในเมืองแล้ว แหล่งที่ควรจะแพร่ธรรมควรจะเป็นเมืองใหญ่ๆ สังคมที่กำลังผสมผสานมีรูปแบบใหม่ๆ ของวัฒนธรรม มีการติดต่อสื่อสารที่รวดเร็วและกว้างไกล มีทั้งความจริงและหลอกลวง ผู้แพร่ธรรมจะสามารถเข้าถึงบุคคลเหล่านี้และนำเสนอพระเยซูคริสต์ที่ยังคงดำรงพระชนม์และมีอิทธิพลต่อชีวิตประจำวันของเขาได้อย่างไร ผลของการไถ่กู้ให้รอดพ้นของพระเยซูคริสตเจ้าจะช่วยเขาให้รอดทั้งกายและใจได้อย่างไร นี่คือเขตการแพร่ธรรมใหม่ของชาวแสงธรรมต้องช่วยกันตอบโจทย์

ผมขอเชิญชวนให้พวกเรามองไปดูต้นแบบของผู้แพร่ธรรมที่ทรงประสิทธิภาพในวันนี้ของเรา นั่นก็คือพระสันตะปาปาฟรังซิส พระองค์เป็นต้นแบบด้านบุคลิกภาพของผู้แพร่ธรรมและสร้างแนวคิดใหม่ของงานแพร่ธรรม ผมขอให้เราอ่านพระสมณสาส์นเตือนใจ “ความชื่นชมยินดีแห่งพระวรสาร” (Evangelii Gaudium) เป็นสมณสาส์นฉบับแรกที่พระองค์มอบให้

กับเราเมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน 2013 ซึ่งเป็นวันสมโภชพระเยซูเจ้า กษัตริย์แห่งสากลจักรวาล ในปีแรกแห่งสมณสมัยของพระองค์ ดูจากหน้าปกหนังสือเราจะเห็นรูปพระสันตะปาปาฟรังซิสยิ้มสุดๆ อย่างมีความสุข อารมณ์ดี โบกมือทักทายผู้คนที่มาต้อนรับพระองค์ จะมีพระสันตะปาปาซักกี่องค์ที่ยิ้มจนเห็นฟัน การยิ้มแบบฟรังซิสจึงเป็นเอกลักษณ์ของพระสันตะปาปาประมุขของพระศาสนจักรของเราในยุคนี้ ทั้งนี้เพราะพระองค์เข้าใจแก่นของพระคัมภีร์ซึ่งบอกเรื่องราวของการช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นตามแผนการของพระบิดานั้นเป็นเรื่องราวที่น่ายินดี มีข้อความทั้งในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ที่ใช้คำ **“ยินดี”** และ **“ความเบิกบานใจ”** อยู่มากมาย บรรดาผู้ที่พบพระเยซูเจ้าและยอมให้พระองค์ช่วย ย่อมเป็นอิสระจากปีศาจ บาป ความโศกเศร้า ความว่างเปล่าภายในจิตใจและความโดดเดี่ยว ความชื่นชมยินดีนี้บังเกิดขึ้นและเกิดขึ้นใหม่เสมอพร้อมกับพระเยซูเจ้า พระสันตะปาปาบอกว่ามีคริสตชนบางคนที่ดำเนินชีวิตเหมือนเป็นมหาพรตที่ไม่มีปัสกา ปัสกาคือความสุขที่สุดของชีวิต ของมวลมนุษยชาติ พระองค์อยากให้เราดำเนินชีวิตแบบมีความสุขจริงๆ แม้บางครั้งอาจจะอยู่ในภาวะยากลำบาก แต่ก็ยังคงความยินดีอยู่ได้ แสงสว่างแห่งความยินดีที่เกิดจากความมั่นใจส่วนตัวว่า พระเจ้าทรงรักเขาตลอดกาล สังคมเทคโนโลยีทวีความพึงพอใจให้มากมาย แต่กลับไม่สามารถก่อให้เกิดความยินดีได้ การประกาศศาสนามิใช่เป็นการเสนอทฤษฎีการปกครองใหม่ หรือมอบกฎเกณฑ์ข้อบังคับใหม่ของพระเยซูเจ้าแก่ผู้คน หากแต่เป็นการแบ่งปันความชื่นชมยินดี ชี้ให้เห็นขอบฟ้าที่งดงามและเสนองานเลี้ยงที่น่าปรารถนา **พระศาสนจักรมิได้เติบโตด้วยการเปลี่ยนศาสนา แต่ด้วยการดึงดูด** เมื่อผู้ประกาศแบ่งปันความสุขของการเป็นศิษย์พระ

คริสต์ ก็ย่อมเป็นที่สนใจของผู้คน ดีกว่าการประกาศที่ใช้ความรุนแรง คุกคามข่มขู่หรือหลอกล่อด้วยทรัพย์สินเงินทอง ขอให้ยุคของเราที่มีผู้คนแสวงหาพระเจ้าและความจริงได้รับข่าวดี ซึ่งมิใช่มาจากผู้ประกาศพระวรสารที่โศกเศร้าหรือหมดกำลังใจหรือกังวล แต่มาจากผู้ประกาศที่ชีวิตของเขาสะท้อนถึงความกระตือรือร้นที่ได้รับความยินดีของพระคริสตเจ้าเป็นกลุ่มแรกคริสตชนจึงควรยิ้มเก่ง

ความคิดใหม่ที่ชัดเจนของพระสันตะปาปาฟรังซิสคือ **เราทุกคนเป็นสานุศิษย์ธรรมทูต** ในผู้รับศีลล้างบาป ทุกคนมีพลังแห่งพระจิตเจ้าซึ่งทำให้ศักดิ์สิทธิ์ด้วยพระหรรษทานที่ได้รับจากศีลล้างบาป คริสตชนทุกคนกลายเป็นศิษย์ธรรมทูต ผู้รับศีลล้างบาปแต่ละคน ไม่ว่าจะมีหน้าที่ใดในพระศาสนจักรหรือมีความรู้ในเรื่องความเชื่อระดับใด ต่างเป็นสมาชิกที่กระตือรือร้นในการประกาศพระวรสาร ไม่ต้องไปห่วงว่าใครจะมีคุณสมบัติครบถ้วนในการเป็นผู้ประกาศได้ นี่เป็นการยุติบทบาทและความคิดเดิมๆ ที่เชื่อกันว่า การประกาศศาสนาเป็นเรื่องของบางคน บางคณะ บางชาติ บางเพศ บางวัย บางตำแหน่ง หากแต่เป็นหน้าที่ของทุกคน ขอบฟ้าใหม่ของการประกาศพระวรสารเป็นของคริสตชนทุกคน และทุกคนสามารถทำได้ ถ้าหากเขามีประสบการณ์ความรักของพระเจ้าอย่างแท้จริง ผู้ทรงช่วยเขาให้รอดพ้น พระสันตะปาปาทรงย้ำว่าเขาไม่ต้องการเวลามากมายในการเตรียมตัวเพื่อออกไปประกาศพระวรสาร ไม่ต้องเรียนเยอะ คริสตชนทุกคนเป็นธรรมทูตก็ต่อเมื่อเขาได้พบความรักของพระเจ้าในพระเยซูคริสตเจ้า ต่อไปนี้เราจะไม่พูดว่าเราเป็น “สานุศิษย์” และ “ธรรมทูต” แต่เราเป็น “สานุศิษย์ธรรมทูต” หากเราสามารถถ่ายทอดความเข้าใจแบบนี้สู่คริสตชนทุกคน ทันทีพระศาสนจักรจะไม่หยุดนิ่งแต่จะก้าวหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง จากความ

หวังในตัวธรรมทูตหรือพระสงฆ์ในเมืองไทยที่มีประมาณ 700 องค์ เทียบกับสัดส่วนของประชากรไทยประมาณ 70 ล้านคน คงเท่ากับ 1 ต่อ 100,000 คน แต่หากกับคริสตชนไทย ถูกปลุกฟื้นคืนชีพมาทำหน้าที่ของตนในฐานะผู้แพร่ธรรม เราก็จะได้ผู้แพร่ธรรมมากถึง 3 แสนคน สัดส่วนก็จะเป็นเพียง 1:233 แบบนี้คงมีความหวังอยู่บ้างที่จะทำให้ข่าวดีถูกประกาศแก่ทุกคน บ้านเณรแสงธรรมคงต้องเตรียมตัวพระสงฆ์ในอนาคตให้พร้อมยอมรับบทบาทของฆราวาส และทำงานด้วยกันเป็นทีมอย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยความเป็นหนึ่งเดียวกันและมีส่วนร่วม หากพิจารณาดูสถิติของผู้ที่มารับศีลล้างบาปในแต่ละวัด ผมว่าส่วนใหญ่แล้วเป็นผลงานของฆราวาส พ่อแม่คาทอลิกที่รับผิดชอบต่อหน้าที่คริสตชนก็จะนำลูกน้อยมาล้างบาป บางครอบครัวมีปู่ย่าตายายที่ถือเคร่งก็จะประกาศว่าใครจะมาเป็นเขยเป็นสะใภ้ต้องกลับใจหมด ลูกหลานทั้งหมดต้องล้างบาป ผมเคยพบคริสตชนคนจริงแบบนี้มาแล้วหลายคน ผมขอยกมือไหว้เลยครับ กรณีที่ผู้ใหญ่บางคนเดินมาขอเรียนคำสอนเองที่วัด หากโชคดีก็จะเจอพระสงฆ์ที่ต้อนรับขับสู้ จัดเวลาเรียนคำสอนให้ตามความสะดวกของผู้เรียน แบบนี้ไม่เกินปีก็จะเรียนจบรับศีลล้างบาปได้ แต่ถ้าโชคร้ายก็จะเจอพระสงฆ์ใจเย็นเฉย ดูเหมือนการมาขอเรียนคำสอนเป็นการเพิ่มภาระและกินเวลาส่วนตัวของพระสงฆ์ กว่าจะนัดเรียนคำสอนกันได้แต่ละครั้งแต่ละที ดูเหมือนดวงไม่ค่อยสมพงษ์กันเท่าไหร่ สุดท้ายคนที่อยากจะกลับใจคงจะท้อและถอยกลับไปตั้งหลักใหม่ คอยจนกว่าจะมีพระสงฆ์องค์ใหม่ที่มีใจร้อนรนและสนใจการช่วยวิญญาณให้รอดมาอยู่แทน เรื่องราวแบบนี้ก็เคยได้ยิน จะมีพระสงฆ์สักกี่องค์ที่กล้ายืนยันว่าผู้รับศีลล้างบาปที่วัดเป็นฝีมือของตนมากกว่าผลงานของฆราวาส เมื่อคราวทำสมัชชาปี ค.ศ. 2015 มีผลสรุปว่า

เราจะส่งเสริมฆราวาสให้มีบทบาทต่างๆ มากขึ้น ในพิธีกรรมและกิจกรรมของพระศาสนจักร**ควรจะมีสถาบันฆราวาส** จนป่านนี้ก็นิ่งเงียบคงลืมกันไปหมดแล้ว หรือว่าผู้รับผิดชอบงานนี้พบปัญหาอุปสรรคจนฝ่าไปไม่ไหว ฆราวาสมีใจร้อนรนแต่ไม่มีความรู้ทางศาสนา ส่วนพระสงฆ์มีความรู้ทางศาสนาแต่ขาดความร้อนรน เมื่อไหร่หนอที่จะเกิดความลงตัวได้อย่างสมบูรณ์

งานแพร่ธรรมเป็นงานที่จำเป็นเร่งด่วนไปตามเวลาและสถานการณ์ แต่ในปัจจุบันนี้ผมเห็นว่าเป็นงานที่จำเป็นเร่งด่วนสำหรับพระศาสนจักรไทย เพราะขณะนี้สังคมไทยเข้าสู่สังคมผู้สูงวัยเต็มตัว คนรุ่นเบบี้บูมเมื่อ 50 - 70 ปีที่แล้ว กำลังเป็นคนวัยเกษียณอายุ ผลก็คือหลายวัดมีผู้สูงอายุเสียชีวิตมากกว่าเด็กที่เกิดและนำมาล้างบาป พูดง่ายๆ ก็คือตายมากกว่าเกิด หากปล่อยให้ไปตามยถากรรมแบบนี้พระศาสนจักรจะหดตัวลงเรื่อยๆ ไม่แน่อีกไม่กี่สิบปีข้างหน้าเราต้องเริ่มปิดวัดและขายวัด เพราะไม่มีสัตบุรุษเข้าวัด การฝึกอบรมและฝึกงานธรรมทูตอย่างเอาจริงเอาจังในบ้านเณรแสงธรรม คงเป็นงานที่ละเลยไม่ได้อีกต่อไปแล้ว สามเณรต้องถูกปลุกกระตุ้นความเชื่อ ความศรัทธา ให้มีความกล้าหาญที่จะออกไปแพร่ธรรม ออกจากความสะดวกสบายของตน ไม่ห่วงกังวลมากเกินไปในเรื่องพื้นที่ส่วนตัวและการพักผ่อนหย่อนใจ ถือว่าเป็นหน้าที่สำคัญและมุ่งมั่นตั้งใจที่จะออกไปแพร่ธรรมกับผู้ที่อยู่ห่างไกลจากพระคริสต์

ประเด็นที่ 2 เรื่องการเข้าอยู่ในวัฒนธรรมท้องถิ่น (Inculturation)

ประเด็นนี้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเรื่องการแพร่ธรรม พระเยซูเจ้าทรงสั่งให้สานุศิษย์ออกไปแพร่ธรรมทั่วโลก และบอกรายละเอียดพอสมควรว่าต้องทำอย่างไร เช่นเมื่อครั้งที่พระเยซูเจ้าทรงส่งอัครสาวกทั้ง 12 องค์ออกไป ทรงสั่งว่า “จงไปประกาศว่า อาณาจักรสวรรค์ใกล้เข้ามาแล้ว จงรักษาคนเจ็บไข้ จงปลุกคนตายให้กลับคืนชีพ จงรักษาคนโรคเรื้อนให้สะอาด จงขับไล่ปีศาจให้ออกไป” (มธ 10:7-8) นี่คืองานที่พระองค์สอนและสั่งให้ทำ บรรดาอัครสาวกก็ทำได้ดี พระศาสนจักรทุกวันนี้ยังคงสืบทอดงานเหล่านี้เรื่อยมา แต่เมื่อถึงคราวที่อัครสาวกต้องตั้งพระศาสนจักรขึ้นมาและจะมีรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไรนั้น พระเยซูเจ้าไม่เคยซักซ้อมไว้เลย ดูเหมือนว่าพระเยซูเจ้าทรงไว้ใจบรรดาอัครสาวกและผู้สืบทอดงานว่าจะเข้าใจได้เอง จึงไม่ต้องสร้างรูปแบบและวัฒนธรรมองค์กรไว้เป็นต้นแบบ ดังนั้นพระศาสนจักรถือกำเนิดขึ้นมาในวันที่พระจิตเจ้าเสด็จลงมาเหนืออัครสาวก และทำให้อัครสาวกเปิดประตูบ้านออกประกาศข่าวดีของพระเยซูคริสต์ผู้ทรงกลับคืนพระชนม์ชีพ พระวรสารบันทึกไว้ว่า มีคนกลับใจประมาณสามพันคนในวันนั้น พระศาสนจักรในยุคแรกเริ่มจึงใช้วัฒนธรรมยิว ทั้งแม่พระ อัครสาวกและคริสตชนยุคนั้นล้วนเป็นยิว ต่อมาเมื่ออัครสาวกออกไปแพร่ธรรมมากขึ้นโดยมีบาร์นาบัสและเปาโลเข้ามาร่วมงานด้วย ปลายยุคอัครสาวกก็เป็นพระศาสนจักรที่ใช้วัฒนธรรมโรมันและวัฒนธรรมกรีกเพิ่มเข้ามา ต่อมาอีกประมาณหนึ่งพันปีที่ศาสนาคริสต์กลายเป็นศาสนาเดียวในทวีปยุโรป จึงทำให้พระศาสนจักรแต่งองค์ทรงเครื่องแบบยุโรปเต็มตัว ไม่ว่าจะเป็นภาษา เสื้อผ้าอาภรณ์ วัดวาอาราม ศิลปะ เรียกได้ว่าเป็นพระศาสน

จักรวัฒนธรรมยุโรป แต่เมื่อนักเดินเรือจากยุโรปตั้งแต่ศตวรรษที่ 15 ออกค้นพบโลกที่ยังมีอีกหลายทวีป รวมถึงทวีปเอเชียของเราด้วย ศาสนาคริสต์ก็เริ่มก่อตั้งขึ้นในทวีปเหล่านั้น แล้วพระศาสนจักรที่มีมิชชันนารีจากยุโรปมาก่อตั้งพระศาสนจักรใหม่ตามท้องถิ่นต่างๆ ทั่วโลก จะมีหน้าตาเป็นอย่างไร จำเป็นไหมที่พระศาสนจักรที่ตั้งขึ้นใหม่ต้องมีวัฒนธรรมเหมือนกับพระศาสนจักรแม่ที่เป็นผู้ส่งมิชชันนารีออกมาแพร่ธรรม เรื่องนี้สภาสังคายนาวาติกันที่ 2 มีคำตอบ

จากเอกสารพระธรรมนูญว่าด้วยพระศาสนจักรในโลกสมัยนี้ (Gaudium et spes) ข้อที่ 58 ได้วางพื้นฐานการเข้าใจเรื่องวัฒนธรรมในชีวิตของพระศาสนจักร ซึ่งในภายหลังได้พัฒนาเป็นคำว่า การเข้าอยู่ในวัฒนธรรมท้องถิ่น (Inculturation) **ข่าวดีเรื่องพระคริสตเจ้ากับวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์เกี่ยวกันหลายอย่าง**

1. สารที่นำความรอดมาจากพระเป็นเจ้าฝ่ายหนึ่งกับวัฒนธรรมของมนุษย์ฝ่ายหนึ่ง มีความสัมพันธ์เกี่ยวถึงกันหลายประการ ด้วยว่าพระเป็นเจ้า เมื่อสำแดงพระองค์แก่ประชากรของพระองค์จนกว่าจะมาสำแดงพระองค์อย่างเต็มที่ในพระบุตรที่มาเกิดเป็นมนุษย์นั้น **ได้ตรัสตามแบบวัฒนธรรมที่เหมาะแก่แต่ละสมัย**

2. ในทำนองเดียวกัน **พระศาสนจักร**ซึ่งในเวลาที่ล่วงแล้วมา เคยดำรงชีวิตอยู่ในสภาพการณ์ต่างๆ **ได้ใช้สิ่งที่พบในวัฒนธรรมต่างๆ เพื่อประกาศเผยแพร่และอธิบายสารของพระคริสตเจ้าแก่ชนทุกชาติ** เพื่อศึกษาและเข้าใจสารนั้นให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น และเพื่อแสดงออกมาให้ดีขึ้นในเวลาประกอบพิธีกรรมตลอดจนในชีวิตประชาคมหลายแบบของมวลสัตบุรุษ

3. **แต่ในขณะเดียวกัน พระศาสนจักรซึ่งพระคริสตเจ้าส่งไปหาชนชาติทุกชาติในที่ทุกแห่งและทุกสมัย ไม่มีข้อผูกมัดอย่างเด็ดขาด และไม่รู้จักสิ้นสุดอยู่กับคนเชื้อชาติสัญชาติใด หรือกับแบบดำรงชีวิตโดยเฉพาะแบบใด หรือกับขนบธรรมเนียมเก่าหรือใหม่อย่างใด** โดยที่พระศาสนจักรถือตามธรรมประเพณีของตนอย่างเคร่งครัด อีกทั้งสำนึกว่าตนมีหน้าที่ต้องปฏิบัติทั่วไป จึงสามารถเข้าได้กับวัฒนธรรมแบบต่างๆ เป็นการทำความเจริญรุ่งเรืองให้แก่พระศาสนจักรเองและแก่วัฒนธรรมนั้นๆ ด้วย

4. ข่าวดีเรื่องพระคริสตเจ้าฟื้นฟูชีวิตและวัฒนธรรมของมนุษย์ที่ล้มแล้วอยู่ตลอดเวลา ข่าวดีนั้นปราบและขจัดความลุ่มหลงกับความชั่วร้ายต่างๆ ซึ่งเกิดจากความเย้ายวนอันมีอยู่ตลอดเวลาของบาป **ข่าวดีนั้นชำระและยกระดับศีลธรรมของชนชาติต่างๆ ให้สูงขึ้นและโดยไม่หยุดยั้ง** พระคุณที่ได้รับจากเบื้องบน ดังนี้ พระศาสนจักรเมื่อปฏิบัติหน้าที่ของตน ก็เท่ากับกระตุ้นและส่งเสริมงานอารยธรรม การกระทำของพระศาสนจักร แม้เมื่อประกอบพิธีกรรมก็เท่ากับนำมนุษย์ไปสู่อิสรภาพภายในตน

นอกนั้นยังมีข้อที่ 62 ที่บอกว่า **วัฒนธรรมประสานกลมกลืนกับคริสต์ศาสนา**

1. แม้พระศาสนจักรเคยมีส่วนช่วยให้วัฒนธรรมเจริญก้าวหน้าเป็นอันมาก ประสบการณ์ก็แสดงว่า เพราะเหตุผลบางอย่างที่อาจเกิดขึ้น **การที่จะทำให้วัฒนธรรมประสานกลมกลืนกับพระคริสตศาสนานั้นไม่ใช่เป็นการง่ายเสมอไป**

2. ความยากลำบากเหล่านี้ไม่ใช่จะทำความเสียหายให้แก่ชีวิตของความเชื่อทุกทีไป ยิ่งกว่านั้นอาจกระตุ้นจิตใจให้เข้าใจความเชื่ออย่างถูกต้องและลึกซึ้งยิ่งขึ้นอีก เพราะสิ่งที่

วิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์และปรัชญาค้นคว้าและค้นพบเมื่อเร็วๆ นี้ ทำให้เกิดปัญหาใหม่ๆ ซึ่งมีผลกระทบกระเทือนถึงชีวิต ทำให้พวกนักเทวศาสตร์ต้องทำการค้นคว้าใหม่ต่อไปอีก นอกจากนั้น แม้ว่าใช้ตำราและกฎที่ได้เฉพาะแก่วิชาเทวศาสตร์ พวกนักเทวศาสตร์ก็ยังถูกขอร้องเสมอให้หาวิธีที่เหมาะยิ่งขึ้นสำหรับถ่ายทอดคำสอนไปถึงมนุษย์ในสมัยของเขา **เพราะความเชื่อหรือข้อความจริงเองเป็นอย่างหนึ่ง วิธีที่จะอธิบายข้อความจริงนั้นให้มีความหมายและใจความอย่างเดียวกันนั้นเป็นอีกอย่างหนึ่งในการเอาใจใส่อภิบาลสัตบุรุษ ขอให้รู้อย่างเพียงพอและให้ใช้มิใช่แต่หลักเทวศาสตร์เท่านั้น แต่ให้รู้และใช้สิ่งที่ค้นพบในวิชาทางโลก** ซึ่งได้แก่จิตวิทยาและสังคมวิทยาเป็นต้น ถ้าทำได้ดังนี้ คริสตชนก็จะได้รับการชักจูงให้ถือชีวิตความเชื่ออย่างหมดจดและรู้แจ้งยิ่งขึ้น

3. วรรณคดีและศิลปะศาสตร์ก็มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ตามแบบฉบับของมันสำหรับชีวิตของพระศาสนจักรด้วย เพราะวิชาเหล่านี้พยายามจะแสดงลักษณะโดยเฉพาะของมนุษย์ตลอด จนปัญหาและประสบการณ์ของมนุษย์ที่พยายามจะรู้จักและทำให้ตนเองกับโลกดียิ่งๆ ขึ้น วิชาเหล่านี้พยายามจะเผยตำแหน่งของมนุษย์ในประวัติศาสตร์และในโลก พยายามที่จะแสดงให้เห็นความทุกข์และความสุข ความต้องการและความเข้มแข็งของมนุษย์และวาดเค้าชะตากรรมของมนุษย์ให้มีความสุขดีกว่านี้ ฉะนั้น **วรรณคดีและศิลปะศาสตร์สามารถจะยกชีวิตของมนุษย์ให้สูงขึ้นได้หลายๆ แบบ แล้วแต่เวลาและสถานที่**

4. ฉะนั้น ต้องพยายามทำให้ผู้ที่ฝึกฝนศิลปะศาสตร์เหล่านี้รู้ว่า พระศาสนจักรเข้าใจเขาในงานที่เขาทำ กับหาทางให้เขาทำการติดต่อกับประชาคมคริสตชนได้ง่ายขึ้นโดยมีเสรีภาพอัน

ควรมี **ขอให้พระศาสนจักรรับรองศิลปะแบบใหม่ๆ ที่เหมาะแก่คนในสมัยของเรา ตามลักษณะของชาติและสถานที่ต่างๆ ด้วยและขอให้รับเข้าไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ถ้าศิลปะเหล่านี้ยกใจของสัตบุรุษขึ้นไปหาพระเป็นเจ้าด้วยวิธีแสดงความรู้สึกที่เหมาะสมและตรงกับที่พิธีกรรมกำหนด**

5. ด้วยประการฉะนี้ ความรู้ถึงพระเป็นเจ้าจะเผยได้ดียิ่งขึ้น และการประกาศข่าวดีเรื่องพระคริสตเจ้าก็จะเป็นที่เข้าใจแจ่มแจ้งยิ่งขึ้นสำหรับสติปัญญาของมนุษย์ ทั้งจะปรากฏว่ามีลักษณะอย่างเดียวกับสภาพความเป็นอยู่ของเขา

6. ฉะนั้น ขอให้สัตบุรุษอยู่อย่างสนิทใกล้ชิดกับมนุษย์ในสมัยของตน **ขอให้พยายามเข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงวิธีคิดและความรู้สึกของเขา ซึ่งแสดงออกมาทางวัฒนธรรมของเขา** ขอให้สัตบุรุษเอาความรู้กับวิชาและทฤษฎีใหม่ๆ ตลอดจนความรู้ถึงสิ่งที่ค้นพบใหม่ๆ มารวมเข้ากับจารีตประเพณีของพระคริสตธรรม เพื่อให้การถือศาสนาและการมีศีลธรรมของเขาเดินเป็นคู่กันไปกับความรู้ทางวิทยาศาสตร์และวิชาการที่เจริญก้าวหน้าทุกวัน และดังนี้เขาจะสามารถพิสูจน์และตีความหมายทุกสิ่งได้ด้วยความรู้สึกที่เป็นแบบคริสตชนอย่างแท้จริง

7. ผู้ที่ตั้งใจศึกษาเทวศาสตร์ในสามเณราลัยและมหาวิทยาลัย ให้พยายามร่วมมือกับคนที่เชี่ยวชาญในวิชาอื่น โดยร่วมกำลังและความคิดอ่านเข้าด้วยกัน ผู้ที่ค้นคว้าทางเทวศาสตร์ขณะที่ศึกษาความจริงที่พระเป็นเจ้าทรงเปิดเผยให้ลึกซึ้งนั้น ก็อย่าละเลยที่จะสนใจถึงสมัยของตน เพื่อสามารถช่วยมนุษย์ที่ทำงานในวิชาความรู้แขนงต่างๆ มีความเข้าใจความเชื่อดีขึ้น **ความพยายามร่วมกันนี้จะเป็นประโยชน์มากที่สุดในการอบรมพระสงฆ์ คือพระสงฆ์จะสามารถอธิบายคำสอนของพระศาสนจักรเกี่ยวกับพระเป็นเจ้า มนุษย์และโลกให้แก่**

คนในสมัยของเราได้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น และคนเหล่านั้นก็เต็มใจรับฟังคำของพระสงฆ์มากยิ่งขึ้น ยิ่งกว่านั้น เป็นที่น่าปรารถนาให้ฆราวาสมากๆ ได้รับการอบรมอย่างเหมาะสมในวิชาศาสนา กับให้หลายๆ คนทำการศึกษาเหล่านี้ให้ลึกซึ้งด้วยความวิริยอุตสาหะของตนเอง แต่เพื่อให้บุคคลเหล่านี้ปฏิบัติงานของเขาให้สำเร็จลุล่วงไป ควรให้สัตบุรุษซึ่งไม่อาจจะเป็นนักบวชหรือฆราวาสมีเสรีภาพอันพึงมีที่จะค้นคว้าและคิดตลอดจนแสดงความคิดเห็นในเรื่องที่เขามีความชำนาญชัดเจน แต่ทั้งนี้พึงแสดงด้วยความถ่อมตัว และไม่ต้องขลาดกลัว

นอกจากนั้นในสมณกฤษฎีกาว่าด้วยงานธรรมทูตแห่งพระศาสนจักร (Ad Gentes) ซึ่งเป็นดังธรรมนูญของงานแพร่ธรรมและผู้ประกาศพระวรสาร ยังมีข้อความสำคัญๆ เกี่ยวกับการเข้าอยู่ในวัฒนธรรมท้องถิ่น (Inculturation) อยู่หลายตอน ผมขอคัดเลือกมานำเสนอให้ผู้อ่านได้ติดตามได้อย่างง่ายๆ ไม่ต้องไปค้นคว้าที่ไหน และในความคิดส่วนตัวแล้วผมคิดว่าผู้นำพระศาสจักรส่วนใหญ่ไม่เคยศึกษาเรื่องนี้อย่างจริงจังเลย จึงทำให้เรื่องนี้ไม่เป็นประเด็นที่นำมาสู่การทำความเข้าใจและพยายามทำให้พระศาสนจักรของเรามีความเป็นท้องถิ่นมากขึ้น

ข้อที่ 8 “งานธรรมทูตมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับธรรมชาติและความใฝ่ฝันของมนุษย์เอง เพราะเมื่อพระศาสนจักรแสดงองค์พระคริสตเจ้าก็เท่ากับเผยให้มนุษย์รู้ถึงความจริงเที่ยงแท้แห่งฐานะและกระแสเรียกเขาโดยตลอด ค่าที่พระคริสตเจ้าทรงเป็นหลักและเป็นแบบของมนุษยชาติที่ฟื้นฟูใหม่ดื่มด่ำด้วยความรักฉันพี่น้อง ความจริงใจ ความใฝ่สันติ ซึ่งทุกคนใฝ่ฝันถึง พระคริสตเจ้ากับพระศาสนจักร ซึ่งเป็นองค์พยานถึงพระองค์ด้วยการประกาศข่าวดี ไม่ยอมถือเรื่องเชื้อชาติหรือเรื่องชาติแต่อย่างใดทั้งสิ้น และ**เพราะเหตุนี้ไม่ว่าพระคริสตเจ้า**

หรือพระศาสนจักรจะถูกถือเป็นคนต่างชาติในที่ใดหรือสำหรับใครก็ตามไม่ได้”

ข้อที่ 9 “ความจริงและความดีงามใดๆ ที่พบมีอยู่ในชีวิตต่างๆ เหมือนดังว่าพระเป็นเจ้าประทับอยู่อย่างลับๆ แล้วนั้น งานธรรมทูตก็ช่วยให้พ้นจากการปะปนชั่วช้าและคืนส่งให้แก่พระคริสตเจ้า นายของตนผู้ทำลายอำนาจของปีศาจและหยุดยั้งความเลวร้ายหลายอย่างหลายแบบของอาชญากรรมต่างๆ เพราะเหตุนี้ความดีใดๆ ที่พบหว่านอยู่ในใจและสติปัญญาของมนุษย์หรือในจารีตประเพณีและวัฒนธรรมโดยเฉพาะของชาติต่างๆ นั้น มิใช่ไม่สูญหายไปเท่านั้น แต่ยังได้รับการชำระให้บริสุทธิ์และการเชิดชู จนถึงขั้นดีพร้อมเพื่อพระเกียรติมงคลของพระเป็นเจ้า เพื่อความอับอายของปีศาจและความสุขของมนุษย์”

ข้อที่ 10 “เพื่อที่จะนำรหัสธรรมแห่งความรอดและชีวิตที่พระเป็นเจ้าประทานไปถึงมนุษย์ทุกคน พระศาสนจักรต้องแทรกซึมเข้าไปในหมู่มนุษย์ทุกหมู่เหล่านี้ โดยเคลื่อนไหวแบบเดียวกับที่พระคริสตเจ้าเองเมื่อเสด็จมาเกิดเป็นมนุษย์ ทรงนำตัวพระองค์มาผูกพันกับสภาพทางสังคมและวัฒนธรรมของมนุษย์ ซึ่งพระองค์เสด็จมาอยู่ด้วย” (Incarnation)

ข้อที่ 11 “เพื่อที่จะเป็นองค์พยานประกาศพระคริสตเจ้าอย่างได้ผลดี คริสตชนต้องรวมเข้ากับคนเหล่านี้ โดยให้ความเคารพยกย่องและรักเขา ถือว่าตนเป็นสมาชิกในกลุ่มชนที่อาศัยอยู่ด้วย มีส่วนร่วมในชีวิตทางวัฒนธรรมและสังคม โดยทำการติดต่อคบค้าและธุระการงานในชีวิตมนุษย์ ต้องสนิทคุ้นเคยกับประเพณีนิยมทางชาติและศาสนาของเขา ต้องรู้จักค้นพบพืชพันธุ์ของพระคริสตเจ้าที่ซ่อนอยู่ในประเพณีนิยมเหล่านั้นด้วยความชื่นชมและเคารพ”

ข้อที่ 15 “คริสต์ศาสนิกชนซึ่งมาจากชนทุกชาติและเข้ามารวมอยู่ในพระศาสนจักรนั้นไม่ต่างกับคนอื่น ทั้งในเรื่องการปกครองบ้านเมือง ในเรื่องภาษา และในเรื่องสถาบันการเมือง เพราะฉะนั้น คริสตศาสนิกชนต้องดำรงชีวิตเพื่อพระเป็นเจ้าและพระคริสตเจ้าตามขนบประเพณีและความประพฤติในประเทศของตน เพื่อแสดงความรักต่อชาติบ้านเกิดในฐานะพลเมืองดีอย่างแท้จริง ถึงกระนั้นก็ไม่ต้องดูหมิ่นชาติอื่นและรักชาติของตนอย่างหลงใหล แต่ควรส่งเสริมความรักต่อมนุษย์ทั่วไป”

ข้อที่ 16 “การอบรมสามเณร ทุกอย่างจะต้องทำไปตามแนวทางของรหัสธรรมเรื่องความรอดดังที่เผยในพระคัมภีร์ ขอให้สามเณรพยายามเข้าใจรหัสธรรมเรื่องพระคริสตเจ้าและเรื่องความรอดของมนุษย์ ซึ่งมีอยู่ในพิธีกรรมและประพฤติถือตามข้อกำหนดรวมๆ กันเหล่านี้ในการอบรมสงฆ์ แม้ในการอบรมเกี่ยวกับการอภิบาลสัตบุรุษและการปฏิบัติตามที่สภาสังคายนาบัญญัติ **สามเณรจะต้องนำมาประสานให้เข้ากับความกระตือรือร้นที่จะทำตามวิธีคิดและวิธีปฏิบัติโดยเฉพาะของชาติตนเอง** เพราะฉะนั้นจิตใจของสามเณรต้องเตรียมพร้อมและคอยระวังเพื่อรู้จักและสามารถวินิจฉัยวัฒนธรรมแห่งชาติของตนเวลาเรียนปรัชญาและเทวศาสตร์ สามเณรต้องพิจารณาข้อที่ประเพณีนิยมและศาสนาในชาติของตนเข้ากันได้กับพระคริสตศาสนา เช่นเดียวกัน ในการอบรมพระสงฆ์ต้องพิจารณาว่าภูมิประเทศหนึ่งมีความต้องการทางด้านอภิบาลสัตบุรุษอย่างไรบ้าง สามเณรต้องเรียนประวัติ จุดหมาย และวิธีการแพร่ธรรมของพระศาสนจักร ตลอดจนภาวะการณ์พิเศษทางสังคมเศรษฐกิจ วัฒนธรรมแห่งชาติของตนเอง สามเณรต้องได้รับการอบรมให้เข้าใจเจตนารมณ์แห่งสากลภาพนิยม (คริสตศาสน

จักรสัมพันธ์) และต้องได้รับการเตรียมตัวเท่าที่ควรเพื่อทำการติดต่อสังสรรค์อย่างฉันพี่น้องกับผู้ที่มิใช่คริสตชน”

ข้อที่ 22 “เมล็ดพืชซึ่งได้แก่พระวาจาของพระเป็นเจ้าเมื่องอกขึ้นในเนื้อดินดีที่ได้รับน้ำค้างของพระเป็นเจ้า ก็ดูดเอาน้ำเลี้ยงมาเปลี่ยนแปลงเป็นตัวของตนเพื่อในที่สุดจะได้ออกผลมากมาย เช่นเดียวกับในเรื่องพระบุตรมารับเอากายเกิดเป็นมนุษย์ คริสตจักรใหม่ๆ ที่หยั่งรากลงในพระคริสตเจ้าและตั้งบนรากฐานของบรรดาอัครธรรมทูต ก็รับเอาคุณสมบัติทุกอย่างของนานาชาติ ซึ่งพระเป็นเจ้าทรงมอบให้เป็นมรดกแก่พระคริสตเจ้านั้น (เทียบ สดด. 2:8) มาแลกเปลี่ยนกันอย่างน่าพิศวง ธรรมเนียมและประเพณีนิยม ความปรีชาฉลาด ความรู้ศิลปะและระเบียบวินัยของชาติต่างๆ มีสิ่งไรที่สามารถจะมีส่วนช่วยเทิดพระเกียรติของพระผู้สร้าง ประกาศพระกิติคุณของพระคริสตเจ้าและกำหนดชีวิตคริสตชนให้เป็นระเบียบ คริสตจักรใหม่ๆ ก็เอามาใช้ทั้งสิ้น”

“ชีวิตคริสตชนจะกลมกลืนเข้ากับอุปนิสัยและลักษณะของแต่ละวัฒนธรรม ประเพณีนิยมพิเศษกับคุณสมบัติโดยเฉพาะของชาติต่างๆ แต่ละเผ่าพันธุ์ จะได้รับแสงสว่างจากข่าวดีเรื่องพระคริสตเจ้าและรับเข้าในเอกภาพทั่วสากล ที่สุดคริสตจักรใหม่แต่ละแห่ง ซึ่งเพียบพร้อมด้วยประเพณีนิยมของตน จะได้เข้าอยู่ในสหพันธ์ของพระศาสนจักรโดยไม่กระทบกระเทือนถึงความเป็นเอกแห่งพระธรรมาสน์นักบุญเปโตร ซึ่งเป็นประธานของที่ชุมนุมทั้งหมดแห่งความรัก”

นี่คือคำสอนของสภาสังคายนาวาติกันที่ 2 ที่ประกาศใช้มาได้ 57 ปี แล้ว และจะยังคงใช้ต่อไป ข้อความที่นำมาเสนอให้พวกเราอ่านนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ที่มาของข้อความเหล่านี้นั้นผมคัดเอามาจากฉบับแปลเป็นภาษาไทยซึ่งแปลโดย

พระอัครสังฆราชยวง นิตโย ผมจึงมั่นใจในความถูกต้อง ก่อนที่จะมีเอกสารจากสภาสังคายนาวาติกันที่ 2 ที่ สอนคริสตชนอย่างเป็นทางการให้รับวัฒนธรรมต่างๆ เข้ามาอยู่ในชีวิตคริสตชน ก็ได้ให้ “คำแนะนำจากสมณกระทรวงเผยแพร่ความเชื่อถึงพระสังฆราชในเขตมิสซัง” ที่ออกมาก่อนเกือบ 300 ปีแล้ว (คศ. 1659) คำแนะนำนี้มีเพียงไม่กี่หน้า มีส่วนที่สอนธรรมทูตให้รู้ว่าควรทำตัวอย่างไรเมื่อต้องเผชิญกับวัฒนธรรมท้องถิ่นที่ตนเองเข้าไปแพร่ธรรม คำแนะนำค่อนข้างชัดเจนและดุเด็ดเผ็ดมัน ผมขอคัดมาให้ผู้อ่านเพียง 4 ย่อหน้า

1. อย่าชักชวนชาติเหล่านั้นให้เปลี่ยนขนบธรรมเนียมประเพณีและความประพฤติของเขาเป็นอันขาด เว้นเสียแต่ว่าจะขัดต่อคำสอนของศาสนาหรือศีลธรรมจริงๆ จะเป็นสิ่งที่น่าบัดซบยิ่งที่จะนำเอาขนบธรรมเนียมประเพณีของฝรั่งเศส อิตาลี หรือประเทศอื่นๆ ในยุโรปมาใช้กับชาวจีน

2. ท่านอย่านำประเทศของเราไปให้เขา แต่ความเชื่อต่างหากที่ต้องนำไปให้เขา ความเชื่อจะไม่ลบล้าง หรือลดคุณค่าขนบธรรมเนียมประเพณีของประเทศใด เว้นแต่จะเป็นประเพณีที่ไม่ดี แต่ตรงกันข้าม ความเชื่อช่วยรักษาและส่งเสริมประเพณีให้ดีบริบูรณ์

3. เนื่องจากว่า การรัก การหวงแหน และการเชิดชูขนบธรรมเนียมประเพณีของประเทศของตน มากกว่าขนบธรรมเนียมประเพณีของประเทศอื่นฝังลึกอยู่ในธรรมชาติของทุกคนอยู่แล้ว จะเป็นสาเหตุให้เขาเกลียดตัวท่าน ถ้าท่านไปเปลี่ยนแปลงขนบธรรมเนียมประเพณีที่เขาได้สืบทอดมาจากบรรพบุรุษของเขา เขาจะยิ่งเกลียดชังท่าน ถ้าท่านไปทำลายขนบธรรมเนียมที่เขาถือปฏิบัติมาตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์ แล้วนำเอาขนบธรรมเนียมจากต่างประเทศมาแทน ฉะนั้น ท่านอย่าเปรียบ

เทียบธรรมเนียมการปฏิบัติของประเทศเหล่านั้นกับธรรมเนียมของประเทศในยุโรป ยิ่งกว่านั้นท่านควรรีบปรับตัวให้เข้ากับธรรมเนียมของเขาเสียเลย

4. ท่านจงชมเชยและยกย่องสิ่งที่ควรยกย่อง สำหรับธรรมเนียมประเพณีที่ไม่ควรจะยกย่อง ท่านต้องฉลาดพอที่จะไม่กล่าวคำชมเชยอย่างคนที่ชอบประจบประแจง พึงงดแสดงความคิดเห็นหรือคำพูดที่ติเตียนเขาแบบหุนหันพลันแล่นหรือรุนแรงเกินไป ส่วนธรรมเนียมประเพณีที่ไม่ดี ควรจะขจัดออกไปด้วยท่าทีและการเงียบดีกว่าที่จะพูดโจมตี แต่เมื่อจิตใจเขาพร้อมที่จะรับความจริง (แห่งพระวรสาร) ท่านต้องฉวยโอกาสที่จะแนะนำให้เขาเลิกปฏิบัติและธรรมเนียมที่ไม่ดีนั้นก็สูญไปโดยเกือบไม่รู้สึกตัว

การแพร่ธรรมและการอยู่ในวัฒนธรรมแท้จริงแล้วเป็นเรื่องเดียวกันและเป็นหนึ่งเดียวกัน การแพร่ธรรมซึ่งมุ่งประกาศพระเจ้าและพระเยซูคริสตเจ้าเป็นดังจิตวิญญาณ ส่วนวัฒนธรรมเป็นดังร่างกาย สมณกระทรวงว่าด้วยการประกาศพระวรสารสู่ปวงชน ก็ได้เคยบอกไว้ชัดเจนแล้วว่า มิชชันนารีเป็นผู้ประกาศข่าวดี มิใช่ผู้ประกาศวัฒนธรรมของตนเอง ในพระสมณสาส์น “การแพร่พระวรสารในโลกสมัยใหม่” (Evangelii Nuntiandi) ของพระสันตะปาปาเปาโลที่ 6 ได้บอกถึงการเข้าอยู่ในวัฒนธรรมเป็นเรื่องที่ต้องทำ ในขณะที่พระศาสนจักรรับความดีงามทางวัฒนธรรมเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของพระศาสนจักร แต่ในเวลาเดียวกันพระวรสารก็ชำระวัฒนธรรมให้ดีงามและบริสุทธิ์ขึ้น

ข้อ 19 “พระศาสนจักรไม่มีหน้าที่จะแพร่พระวรสารไปในดินแดนที่กว้างออกไปหรือถึงหมู่ประชากรที่มีจำนวนมากยิ่งขึ้นเท่านั้น แต่ยังมีหน้าที่ใช้พลังของพระวรสารเข้าไปเปลี่ยน

แปลงและเหมือนกับปฏิรูปเกณฑ์การวินิจฉัย คุณธรรมอันมีค่า จุดความสนใจ แนวความคิด แหล่งเกิดแรงบันดาลใจ และแบบอย่างชีวิตของมนุษยชาติ ซึ่งขัดต่อพระวาจาของพระเป็นเจ้าและแผนแห่งความรอดด้วย”

ข้อ 20 “เราจะแสดงความคิดทั้งหมดนี้ออกมาได้ โดยกล่าวว่า เรื่องสำคัญคือต้องปรับวัฒนธรรมเฉพาะ และวัฒนธรรมทั่วๆ ไปของมนุษย์ ให้ตรงกับแนวพระวรสาร มิใช่แบบตบแต่งให้สวยงามภายนอกเหมือนกับเอาสีทาเพียงบางๆ แต่อย่างเอาจริงเอาจัง ลึกซึ้งและถึงรากถึงโคน ตามความหมายอันกว้างและซึ้งของถ้อยคำสำนวน อันใช้อยู่ในสังฆธรรมนูญว่าด้วยพระศาสนจักรในโลกสมัยใหม่นี้ สังฆธรรมนูญดังกล่าวถือว่าตัวบุคคลสำคัญ แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ด้วยกันเอง และระหว่างมนุษย์กับพระเป็นเจ้า

พระวรสารกับการแพร่พระวรสารไม่ใช่สิ่งเดียวกันกับวัฒนธรรมแน่ ทั้งไม่ขึ้นกับวัฒนธรรมอย่างหนึ่งอย่างใดด้วยอย่างไรก็ตาม พระราชัยซึ่งพระวรสารประกาศนั้น ต้องพึ่งพาอาศัยมนุษย์ซึ่งมีความผูกพันกับวัฒนธรรมอันใดอันหนึ่งอย่างแน่นแฟ้น และการตั้งพระราชัยขึ้นก็จำเป็นต้องอาศัยส่วนประกอบของวัฒนธรรมเฉพาะ และวัฒนธรรมทั่วๆ ไปของมนุษย์ พระวรสารกับการแพร่พระวรสารไม่ขึ้นกับวัฒนธรรม แต่ไม่หมายความว่าจะเข้ากับวัฒนธรรมไม่ได้ ยิ่งกว่านั้นสามารถซึมซาบเข้าไปในวัฒนธรรมได้ทุกชนิด โดยไม่ตกอยู่ใต้อำนาจของวัฒนธรรมนั้นๆ

ความแตกร้าวระหว่างพระวรสารกับวัฒนธรรมเป็นภัยร้ายแรงที่เกิดขึ้นในสมัยของเรา เหมือนกับที่เกิดขึ้นในสมัยอื่นๆ เพราะฉะนั้นเราต้องพยายามทุกวิถีทางที่จะปรับวัฒนธรรม

หรือที่ถูกว่าปรับวัฒนธรรมทุกแบบให้มีชีวิตใหม่ด้วยการประสานสอดคล้องกับพระวรสาร แต่การประสานกันนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้ ถ้าไม่มีการประกาศพระวรสารเสียก่อน”

นักบุญพระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 ได้เน้นย้ำเรื่องนี้อีกในพระสมณสาส์น “พันธกิจขององค์พระผู้ไถ่” (Redemptoris Missio) พระองค์ได้ให้คำนิยามว่าการเข้าอยู่ในวัฒนธรรม (Inculturation) คืออะไรและควรทำอย่างไร

ข้อ 52 ในการปฏิบัติกิจกรรมธรรมทูตท่ามกลางนานาชาติ พระศาสนจักรต้องเข้าไปสัมผัสกับวัฒนธรรมต่างๆ และเข้าไปเกี่ยวข้องอยู่ในการรับเอาวัฒนธรรมท้องถิ่นเข้ามาและแทรกตนเข้าไปในวัฒนธรรมของนานาชาติ (Inculturation) นี่เป็นข้อเรียกร้องที่พระศาสนจักรต้องปฏิบัติมาตลอดประวัติศาสตร์ของพระศาสนจักร และทุกวันนี้ก็เป็นเรื่องที่รู้สึกได้ชัดเป็นพิเศษและรีบด่วนอีกด้วย

กระบวนการแทรกตนของพระศาสนจักรเข้าไปในวัฒนธรรมของประชากรต่างๆ ต้องการเวลาอันยาวนาน เพราะนั่นไม่ได้หมายถึงการปรับเปลี่ยนภายนอกอย่างง่ายๆ เนื่องจากว่า **Inculturation หมายถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างใกล้ชิดซึ่งค่านิยมทางวัฒนธรรมที่ถ่องแท้ โดยการนำเข้ามารวมไว้ในคริสตศาสนา และการฝังรากของคริสต์ศาสนาลงไว้ในวัฒนธรรมต่างๆ ของมนุษย์** ดังนั้น จึงเป็นกระบวนการที่ลึกซึ้งและมีขอบข่ายครอบคลุมกว้างขวาง ซึ่งเกี่ยวพันไปถึงสารของพระคริสต์ ตลอดจนข้อคิดใคร่ครวญและกิจปฏิบัติของพระศาสนจักร แต่ยังเป็นกระบวนการที่ยุ่งยากอีกด้วย เพราะจะต้องระวังไม่ให้เสียหายต่อลักษณะเฉพาะ และความเที่ยงตรงของความเชื่อในคริสตศาสนา

อาศัยกระบวนการนำพระวรสารเข้าสู่วัฒนธรรม พระศาสนจักรก็ได้เป็นตัวแทนพระวรสารไปปรากฏอยู่ในวัฒนธรรมต่างๆ และในเวลาเดียวกัน พระศาสนจักรก็ชักนำประชากรทั้งหลาย พร้อมทั้งวัฒนธรรมของพวกเขาเข้ามาสู่ชุมชนของพระศาสนจักรเอง พระศาสนจักรถ่ายทอดค่านิยมของพระศาสนจักรให้แก่ประชากรเหล่านั้น โดยยอมรับสิ่งดีที่มีอยู่ในวัฒนธรรมของพวกเขา และฟื้นฟูเสียใหม่จากภายใน ในส่วนของพระศาสนจักรเอง โดยอาศัยการแทรกตนเข้าไปในวัฒนธรรม พระศาสนจักรได้กลายเป็นเครื่องหมายที่เข้าใจได้ดียิ่งขึ้นว่าพระศาสนจักรคืออะไร และเป็นเครื่องมือที่ปรับเปลี่ยนให้เข้ากับพันธกิจการแพร่ธรรมได้ดีกว่าเดิม

อาศัยกิจการดังกล่าวซึ่งปฏิบัติอยู่ในพระศาสนจักรท้องถิ่น พระศาสนจักรสากลเองก็ได้เพิ่มพูนการแสดงออก และค่านิยมใหม่ๆ ขึ้นมาในภาคต่างๆ ของชีวิตคริสตชน เป็นต้นว่าการแพร่พระวรสาร การนมัสการบูชา เทววิทยา กิจการเมตตาธรรม พระศาสนจักรได้รู้และแสดงออกซึ่งธรรมล้ำลึกของพระคริสต์ได้ดียิ่งขึ้น และได้รับการกระตุ้นให้ฟื้นฟูตนเองขึ้นใหม่อยู่ตลอดเวลา เรื่องราวเหล่านี้ ซึ่งปรากฏอยู่ในที่ประชุมสภาสมัชชา และต่อมาก็ในคำสอนของอำนาจการสั่งสอนของพระศาสนจักรนั้น ข้าพเจ้าได้เอ่ยถึงหลายครั้งในระหว่างการเยี่ยมเยียนเชิงอภิบาลของข้าพเจ้าต่อพระศาสนจักรที่เพิ่งก่อตั้งได้ไม่นาน

กระบวนการนำพระวรสารเข้าสู่วัฒนธรรม เป็นกระบวนการที่ต้องใช้เวลานาน ครอบคลุมไปตลอดขอบเขตของชีวิตธรรมทูต และดึงเอาเจ้าหน้าที่ด้านต่างๆ ของกิจการแพร่ธรรมสู่นานาชาติเข้ามาเกี่ยวพันอยู่ด้วย รวมทั้งชุมชนชาวคริสต์ทั้งหมดที่กำลังพัฒนาขึ้นมา ตลอดจนสงฆ์ผู้อภิบาล ซึ่งมีหน้าที่

รับผิดชอบในการแยกแยะความผิดถูก และให้การสนับสนุนในการปฏิบัติงานดังกล่าวนั้นด้วย”

ยิ่งกว่านั้นในสมณสาส์น “พระศาสนจักรในเอเชีย” (Ecclesia in Asia) พระสันตะปาปาตรัสกับเราชาวเอเชียโดยเฉพาะ ทวีปเอเชียเป็นแหล่งอารยธรรมของโลกทั้งด้านศาสนาและวัฒนธรรม จุดเริ่มต้นของแผนการแห่งความรอดของพระเจ้าได้เริ่มต้นที่เอเชียนี้ “เมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้ พระเจ้าทรงส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์คือพระเยซูเจ้า มารับเอาร่างกายเป็นชาวเอเชีย” แต่ถึงแม้องค์พระผู้ไถ่เสด็จมาประสูติในเอเชียมานานถึงสองพันปีแล้วก็ตาม คนส่วนมากในทวีปนี้ก็ยังไม่รู้จักพระองค์ การทำงานของพระศาสนจักรในเอเชียเป็นสิ่งที่น่าชื่นชม แต่ดูเหมือนไม่ค่อยประสบผลดี ทั้งนี้เพราะอะไร?

ข้อ 9 การศึกษาและงานเมตตาสงเคราะห์ได้ทำไปพร้อมๆ กับการประกาศพระวรสาร ผลที่ตามมาก็คือข่าวดีได้ไปถึงคนจำนวนมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งถึงกลุ่มคนจนและผู้ด้อยโอกาส บางแห่งยังเข้าถึงปัญญาชนและผู้มีอิทธิพลในสังคม มีความพยายามใหม่ที่จะปรับข่าวดีให้เข้ากับวัฒนธรรมแม้ว่าจะยังไม่เพียงพอก็ตาม แม้พระศาสนจักรจะได้อยู่ในเอเชียมาเป็นเวลานาน และมีกิจการมากมาย **แต่ในหลายประเทศพระศาสนจักรยังถูกมองว่าเป็นของต่างด้าวในเอเชีย** และบ่อยครั้งประชาชนมักจะคิดว่ามีความเกี่ยวพันกับอำนาจที่มาล่าอาณานิคม พวกเราคริสตชนไทยก็ถูกมองในลักษณะเช่นนี้ด้วย

พระสมณสาส์นฉบับนี้สำคัญมากๆ ที่เราต้องมาไตร่ตรอง เพราะสิ่งที่พระสันตะปาปาได้ทรงเขียนไว้ล้วนมาจากความคิดของบรรดาพระสังฆราชในเอเชีย รวมถึงจากประเทศไทยของเราด้วย เราจึงควรศึกษาพระสมณสาส์นฉบับนี้อย่างละเอียดและนำไปสู่การปฏิบัติ

สุดท้ายขออ้างอิงถึงพระสันตะปาปาฟรังซิส ประมุขของพระศาสนจักรคาทอลิกของเราในปัจจุบัน ข้อความจากสมณสาส์น “ความชื่นชมยินดีแห่งพระวรสาร” (Evangelii Gaudium) ที่มุ่งความสนใจมาที่งานการเข้าอยู่ในวัฒนธรรม ในข้อที่ 115 กล่าวว่า “ประชากรของพระเจ้าเกิดขึ้นในประชากรของโลก สมาชิกแต่ละคนมีวัฒนธรรมของตน ความหมายของวัฒนธรรมเป็นเครื่องมืออันทรงคุณค่าที่จะเข้าใจการแสดงออกอันหลากหลายในชีวิตคริสตชน ซึ่งปรากฏในประชากรของพระเจ้า เป็นวิถีการดำเนินชีวิตของสังคมที่เฉพาะเจาะจง และเป็นวิธีการเฉพาะของสมาชิกที่จะสานความสัมพันธ์ ในระหว่างพวกเขากับสิ่งสร้างอื่นๆ และกับพระเจ้า” พระหรรษทานต้องเกิดอยู่ในวัฒนธรรมและพระพรของพระเจ้าเกิดขึ้นในวัฒนธรรมของบุคคลที่ได้รับพระหรรษทานนั้น

ข้อที่ 116 ศาสนาคริสต์มีประชากรที่มีใบหน้าหลากหลาย ในระยะเวลาสองพันปีของศาสนาคริสต์ ประชากรจำนวนมากมายนับไม่ถ้วนได้รับพระหรรษทานแห่งความเชื่อ พวกเขาทำให้พระหรรษทานนี้เบ่งบานในชีวิตประจำวัน และได้ถ่ายทอดตามรูปแบบวัฒนธรรมของพวกเขา เมื่อชุมชนหนึ่งต้อนรับการประกาศเรื่องความรอด พระจิตเจ้าจะทรงทำให้วัฒนธรรมของเขาบังเกิดผล ด้วยพลังของพระวรสารที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง เราเห็นได้ในประวัติศาสตร์ของพระศาสนจักร ศาสนาคริสต์มิได้มีรูปแบบทางวัฒนธรรมเพียงหนึ่งเดียว แต่ “ในความเป็นพระศาสนจักร ในความซื่อสัตย์ต่อการประกาศพระวรสาร และต่อธรรมประเพณีของพระศาสนจักร ศาสนาคริสต์ยังคงมีใบหน้าของวัฒนธรรมมากมาย และของประชากรที่หลากหลาย ซึ่งคริสตศาสนาได้รับการต้อนรับและหยั่งรากลึก” (88) สำหรับประชากรต่างๆ ที่มีประสบการณ์พระพรของ

พระเจ้าในวัฒนธรรมเฉพาะของพวกเขา พระศาสนจักรได้แสดงถึงความเป็นสากลที่แท้จริง และแสดงให้เห็นถึง “ความงดงามของใบหน้าที่มีรูปลักษณ์หลากหลาย” (89) ในการแสดงออกแบบคริสตชนของประชากรที่ได้รับการประกาศพระวรสาร พระจิตเจ้าทรงทำให้พระศาสนจักรงดงาม โดยแสดงให้เห็นถึงมิติใหม่ๆ ของการเผยแสดง และมอบโฉมหน้าใหม่แก่พระศาสนจักร โดยการปรับให้เข้ากับวัฒนธรรม พระศาสนจักร “ได้นำประชากร พร้อมกับวัฒนธรรมของพวกเขาเข้ามาในชุมชนของพระศาสนจักร” (90) เพราะ “ทุกวัฒนธรรมมีคุณค่าและเป็นแบบอย่างทางบวกที่จะสนับสนุนวิธีการ ที่พระวรสารได้รับการประกาศ เข้าใจ และนำไปดำเนินชีวิต” (91) เมื่อเป็นเช่นนี้ “พระศาสนจักรที่ต้อนรับคุณค่าของวัฒนธรรมต่างๆ จะกลายเป็นเจ้าสาวที่ตกแต่งด้วยเพชรนิลจินดา”

การทำงานเรื่องการเข้าอยู่ในวัฒนธรรมจะเป็นจริงเป็นจังจนเกิดเป็นผลสวยงามได้นั้น ต้องเริ่มต้นที่กรอบความคิดของเราเอง พระสันตะปาปาฟรังซิสเตือนใจว่าเราอาจมีความเข้าใจที่คับแคบและแข็งกระด้าง อาจบูชาวัฒธรรมใดวัฒนธรรมหนึ่งมากไป เป็นความคลั่งไคล้ที่เป็นอันตรายอย่างหนึ่งที่เราต้องคำนึงไว้ด้วย

ข้อ 117 “แต่สารที่ได้รับการเผยแสดงก็ไม่ใช่สิ่งเดียวกับวัฒนธรรมใดๆ เพราะมีเนื้อหาที่ข้ามวัฒนธรรม (Transcultural) ด้วยเหตุนี้ในการประกาศพระวรสารแก่วัฒนธรรมใหม่หรือวัฒนธรรมที่มิได้รับคำสั่งสอนแบบคริสตชน จึงไม่จำเป็นต้องบังคับให้มีรูปแบบวัฒนธรรมเฉพาะแบบใดแบบหนึ่ง แม้จะงดงามและดั้งเดิมเพียงใดก็ตาม พร้อมกับข้อเสนอของพระวรสาร สารที่เราประกาศมักถูกคลุมด้วยวัฒนธรรมเสมอ แต่บางครั้งในพระศาสนจักร เราตกอยู่ในการทำให้วัฒนธรรม

ศักดิ์สิทธิ์อย่างไร้ประโยชน์ ซึ่งแสดงออกมาในลักษณะการหลงใหลคลั่งไคล้ (fanaticism) มากกว่าที่จะเป็นความกระตือรือร้นในการประกาศพระวรสารที่แท้จริง”

ผมยกข้อความมายืดยาวพอสมควรก็เพื่อให้ผู้อ่านมีข้อมูลเบื้องต้น เมื่อมีความสนใจก็สามารถหาคำสอนและบทความในเรื่องวัฒนธรรมนี้ได้มากมายมหาศาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากสมณกระทรวงว่าด้วยเรื่องวัฒนธรรมและสมณสาส์นของพระสันตะปาปาที่ดำรงสมณสมัยในช่วงหลังสังคายนาวาติกันที่ 2

ผมปรารถนาให้สถาบันแสงธรรมพิจารณา 2 ประเด็นที่ผมนำเสนอในบทความนี้อย่างจริงจัง เพื่อทำให้วัตถุประสงค์ของการตั้งบ้านเณรใหญ่ในประเทศไทยของเราสำเร็จเป็นจริง เรารอมาเกือบ 60 ปี แล้วบัดนี้คงเป็นเวลาที่จะลงมือทำงานเสียที

ขอองค์พระเจ้าพระผู้สร้างสรรค์ ประทานพระพรและทรงนำคณาจารย์และศิษย์แสงธรรมไปสู่การสร้างสรรค์ใหม่ต่อไปด้วยเทอญ

บิชอปยอแซฟ ชูศักดิ์ สิริสุทธิ์
ประมุขสังฆมณฑลนครราชสีมา
ประธานสภาประมุขบาทหลวงโรมันคาทอลิกแห่งประเทศไทย

[หมวดประวัติศาสตร์]

ฉลอง 50 ปี แสงธรรม

บาทหลวง เชษฐา ไชยเดช

บทนำ

เมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม ค.ศ. 2022 ที่ผ่านมา เป็นวันที่สามเณราลัยแสงธรรม มีอายุครบ 50 ปี ก่อนที่ผู้เขียนจะกล่าวถึงงาน “ฉลอง 50 ปี แสงธรรม” ผู้เขียนอยากจะนำผู้อ่านย้อนกลับไปถึงเรื่องราวในวันแรกของบ้านเณรแสงธรรม ตามที่ได้บันทึกไว้ในหนังสือ “สี่ทศวรรษสามเณราลัยแสงธรรม” หน้า 17-18 โดยผู้เขียนคัดบางส่วนมาแบ่งปันในบทความนี้

1. บรรยากาศวันแรกแห่งแสงธรรม

“บรรยากาศของวันแรกแห่งแสงธรรม มีบันทึกไว้ในอุดมสาร ปี ค.ศ. 1972 ถึงเรื่องราวในวันนั้นว่า ‘วันจันทร์ ที่ 29 พฤษภาคม ประวัติศาสตร์พระศาสนจักรในประเทศไทยพลิกไปอีกหน้าหนึ่ง... วันประวัติศาสตร์ที่บรรดาพระสังฆราชพร้อมด้วย**พระสมณทูต ยอห์น มอเร็ตตี** และบาทหลวงอีก 50 องค์ บรรดานักบวชชายหญิงและสัตบุรุษ ร่วมขอบคุณพระเจ้าสำหรับ**การเปิดบ้านเณรลุกซ์มุนดี (แสงธรรม) ที่วัดนักบุญเทเรซา หัวหิน’**

บาทหลวงสังกัดอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ, อาจารย์ประจำสาขาวิชาคริสตศาสนศึกษา คณะศาสนศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม

และเหล่านี้เป็นเรื่องราวในวันนั้น ... **พระอัครสังฆราชยวง นิตโย** เทศน์เชิญชวนให้ขอบคุณพระเจ้าสำหรับสถาบันแห่งนี้ ขอพรพระเจ้าสำหรับอาจารย์และสามเณร สำหรับอาจารย์ขอให้เป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับศิษย์ ... หน้ากระดาษในอุดมสารบันทึกบทเทศน์เตือนใจบรรดาสามเณรว่า

'ส่วนสามเณรจงตั้งหน้าใฝ่หาความศักดิ์สิทธิ์สำหรับตนหากทำผิดพลาดเพราะใจอ่อน ความโง่เขลา และน้ำใจไม่ดี ก็จงวอนขอพระตรีเอกภาพช่วยเหลือ'

ส่วน**พระสังฆราชเกี้ยน เสมอพิทักษ์** ผู้รับผิดชอบบ้านเณรใหญ่ ในนามสภาพระสังฆราช กล่าวไว้อย่างน่าชื่นใจว่า **'บ้านเณรนี้อุบัติขึ้นอย่างเงียบๆ ทำนองพระกุมารเจ้าที่ทรงบังเกิดที่เบธเลเฮม บ้านเณรตกลงชื่อ "ลุกซ์มุนดี" (แสงธรรม) นับเป็นมงคลนามเหมาะมาก ขอสามเณรจงบำเพ็ญตนให้มีใจร้อนรน มีความศักดิ์สิทธิ์ เพื่อจะนำความดีครบครันนั้นแผ่ไปยังผู้อื่น'**

ผู้ให้การอบรมในบ้านเณรมีสามท่าน คือ คุณพ่อบรรจง อารีพรรค (อธิการ) คุณพ่อสมศักดิ์ นามกร และคุณพ่อนรินทร์ ศิริวิริยานันท์ และตามบันทึกรายชื่อสามเณรใหญ่ รุ่นที่ 1 ของบ้านเณรแสงธรรม มีจำนวน 31 คน

ที่สุดในวันที่ 1 ธันวาคม ค.ศ. 1972 มีการเดินทางจากหัวหินไปสู่สามเณราลัยแสงธรรม ตามที่บันทึกไว้ว่า "ขบวนราชรถของพวกเณรย้ายสัมภาระกลับสามพราน แต่เกิดขัดข้อง รถติดหล่ม ทำการแก้ไขเสร็จก็เป็นเวลา 18.00 น. จึงทานข้าวที่ตลาด... 21.00 น. ออกเดินทางจากหัวหินถึงสามพราน ตี 1 พอดี"

ตลอด 50 ปี ที่ผ่านมาสถาบันแสงธรรมได้รับการการสนับสนุนจากสภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทยและพี่น้องคริสตชนด้วยดีเสมอมา ในโอกาสครบรอบ 50 ปีของการก่อตั้งสถาบันแสงธรรม สภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทยได้รับหลักการตามข้อเสนอของคณะสงฆ์ผู้ให้การอบรมในสถาบันแสงธรรม ให้จัดงาน **"ฉลอง 50 ปีแสงธรรม" โดยเริ่มงานตั้งแต่วันที่ 12 สิงหาคม ค.ศ. 2022 - วันที่ 12 สิงหาคม ค.ศ. 2023**

2. วัตถุประสงค์ของการจัดงานฉลอง 50 ปี แสงธรรม

วัตถุประสงค์ของการจัดงานฉลอง 50 ปี แสงธรรม มีดังนี้

1. เพื่อขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพระพรที่พระองค์โปรดประทานให้แก่สถาบันแสงธรรม ในการอบรมสามเณรเพื่อเป็นพระสงฆ์รับใช้พระศาสนจักรในประเทศไทย ตลอดระยะเวลา 50 ปีที่ผ่านมา

2. เพื่อระลึกถึงและขอบพระคุณบรรดาผู้มีพระคุณต่อสถาบันแสงธรรม สภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย คณะผู้ให้การอบรม คณาจารย์ นักบวชชายหญิง ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกท่านและพี่น้องคริสตชนทุกท่าน ทั้งที่ล่วงลับไปแล้วและยังมีชีวิตอยู่ที่ได้ช่วยเหลือสนับสนุนตั้งแต่เริ่มต้นสร้างสามเณราลัยแสงธรรมและวิทยาลัยแสงธรรมจนถึงปัจจุบัน

3. เพื่อปลูกจิตสำนึกสมาชิกสามเณราลัยแสงธรรมและวิทยาลัยแสงธรรมทุกคนให้ตระหนักถึงพระพรของพระเจ้าที่ประทานให้ตลอดมา และอุทิศตนในพันธกิจการอบรมพระสงฆ์ นักบวชชายหญิง และครูคำสอนของพระศาสนจักรท้องถิ่น เพื่อการก้าวเดินต่อไปในอนาคตของพระศาสนจักรในประเทศไทย

4. เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนงานอภิบาลกระแสเรียกในทุกระดับ โดยเริ่มจากการอภิบาลกระแสเรียกในครอบครัวและชุมชนวัด การอบรมในบ้านเณรเล็ก กลางใหญ่ และการอบรมต่อเนื่องของพระสงฆ์ ให้บรรลุผลตามแนวทางของพระศาสนจักรและความต้องการของพระศาสนจักรท้องถิ่นในบริบทของสังคมปัจจุบัน อีกทั้งรณรงค์ให้เด็กและเยาวชนตระหนักถึงความสำคัญและตอบสนองการเรียกของพระในชีวิตของแต่ละคน

5. เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้แสงธรรมเป็นสถาบันเสริมสร้างและพัฒนาชีวิตคริสตชนในมิติต่างๆ และพัฒนาฆราวาสในทุกรูปแบบ เพื่อให้ฆราวาสมีส่วนร่วมในงานของพระศาสนาจักรท้องถิ่น รวมทั้งเป็นแหล่งความรู้และข้อมูลของศาสนาคริสต์ อีกทั้งเผยแพร่ความรู้ด้านปรัชญา เทววิทยา และคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิกแก่คริสตชนและสังคมไทย

6. เพื่อส่งเสริมการนำเข้าสู่วัฒนธรรม (Inculturation) การรักษ์สิ่งสร้าง (Laudato Si) และการก้าวเดินไปด้วยกัน (Synodality) เป็นส่วนหนึ่งในการอบรมสามเณร เพื่อเป็นแนวทางในการอภิบาลสัตบุรุษตามเจตนารมณ์ของพระศาสนจักร

7. เพื่อเสริมสร้างความเป็นหนึ่งเดียวกันของศิษย์เก่าและศิษย์ปัจจุบันของสถาบันแสงธรรม และสนับสนุนให้ศิษย์ของสถาบันแสงธรรมทุกคนบำเพ็ญตนเป็นประโยชน์ต่อพระศาสนจักร สังคมและประเทศชาติ ตามบทบาท หน้าที่ และฐานะของแต่ละคนตามพระฉบับแบบของพระเยซูเจ้า ผู้เลี้ยงแกะที่ดี และพระอาจารย์ของเรา

8. เพื่อบรรดาพระสังฆราช พระสงฆ์ นักบวชชายหญิง และพี่น้องคริสตชนทุกคนร่วมเป็นหนึ่งเดียวกันในคำภาวนา การมีส่วนร่วม ส่งเสริม และสนับสนุนการอบรมสามเณรในสามเณราลัย และกิจกรรมต่างๆ ของสถาบันแสงธรรม

3. กิจกรรมฉลอง 50 ปีแสงธรรม

กิจกรรมฉลอง 50 ปีแสงธรรมมีดังนี้

วันเวลา	งาน/กิจกรรม	สถานที่	ผู้รับผิดชอบ/ผู้เกี่ยวข้อง
1-3 พ.ค. 2022	**- สัมมนาการอบรมในระบบบ้านเณร** ในหัวข้อ “พระพรแห่งกระแสเรียกพระสงฆ์” สู่ภาคปฏิบัติ	บ้านผู้หว่าน	แผนกสามเณราลัยฯ บ้านเณรใหญ่
8 พ.ค. 2022	**- วันภาวนาสากลเพื่อกระแสเรียก 2022** - จัดเสวนา ในหัวข้อ “บ้านเณรหัวใจของพระศาสนจักร” - ประชาสัมพันธ์งานเปิดปีฉลอง 50 ปี แสงธรรม ในวันศุกร์ที่ 12 ส.ค. 2022	อาคารสภาพระสังฆราชฯ ผ่านทางออนไลน์	บ้านเณรใหญ่ สภาเซอร์ร่าประเทศไทย แผนกสามเณราลัยฯ แผนกฆราวาส สื่อมวลชนคาทอลิกฯ
2 ก.ค. 2022	**- ประชุมตัวแทนรุ่นของศิษย์เก่าแสงธรรม**	ว.แสงธรรม	วิทยาลัยแสงธรรม
10 ส.ค. 2022	สัมมนาพระสงฆ์ประจำปี 2022 -“พระพรแห่งกระแสเรียก” 50 ปี แสงธรรม กับการอบรมต่อเนื่องของพระสงฆ์	บ้านผู้หว่าน	แผนกพระสงฆ์ บ้านเณรใหญ่
11 ส.ค. 2022	- ชุมนุมศิษย์เก่าแสงธรรมและทานอาหารร่วมกัน - งานแสดงกตัญญุตาแด่อดีตคณะผู้ใหญ่และอาจารย์ และร่วมยินดีกับศิษย์เก่าแสงธรรม	บ้านเณรใหญ่ บ้านผู้หว่าน	คณะกรรมการศิษย์เก่าฯ บ้านเณรใหญ่
12 ส.ค. 2022	**- เปิดปีฉลอง 50 ปีแสงธรรม** - พิธีบวชสังฆานุกร แต่งตั้งผู้ช่วยพิธีกรรมและผู้อ่านพระคัมภีร์ - เปิดปีแห่งการฟื้นฟูการอบรมพระสงฆ์ (การอภิบาลกระแสเรียกในครอบครัว การอบรมในระบบบ้านเณร และการอบรมต่อเนื่องของพระสงฆ์)	บ้านเณรใหญ่	บ้านเณรใหญ่ แผนกสามเณราลัยฯ

วันเวลา	งาน/กิจกรรม	สถานที่	ผู้รับผิดชอบ/ ผู้เกี่ยวข้อง
1 ก.ย. 2022	**- สัมมนาการอภิบาลกระแสเรียก ในครอบครัวและในชุมชนวัด**	สังฆมณฑล และชุมชนวัด	แผนกสามเณราลัยฯ แผนกครอบครัว
ต.ค. 2022	**- สัมมนาการอบรมต่อเนื่องของพระสงฆ์**		แผนกพระสงฆ์
19-20 พ.ย. 2022	- วันกระแสเรียกไทย 2022 - งานชุมนุมของบ้านเณรสังฆมณฑล - มอบทุนกระแสเรียกของมูลนิธิกระแสเรียก - สัมมนาเชิงปฏิบัติการจิตภาวนา	ทุกวัดและ องค์กรคาทอลิก ในประเทศไทย	บ้านเณรใหญ่ วิทยาลัยแสงธรรม แผนกสามเณราลัยฯ มูลนิธิกระแสเรียก
พ.ย. 2022	**- ประชุมตัวแทนรุ่นของศิษย์เก่าแสงธรรม**	ว.แสงธรรม	วิทยาลัยแสงธรรม
4 ก.พ. 2023	**- วันฉลองสถาบันแสงธรรม** - การจัดแรลลี่การกุศล ฉลอง 50 ปี แสงธรรม	บ้านเณรใหญ่	บ้านเณรใหญ่ วิทยาลัยแสงธรรม คณะกรรมการศิษย์เก่าฯ
30 เม.ย. 2023	**- วันภาวนาสากลเพื่อกระแสเรียก 2023** - จัดเสวนา ในหัวข้อ “กระแสเรียก” - ประชาสัมพันธ์งานปิดปีฉลอง 50 ปี แสงธรรม ในวันเสาร์ที่ 12 ส.ค.2023 และการประชุมเซอร์ร่าโลกครั้งที่ 80 ที่เชียงใหม่ วันที่ 22-26 มิ.ย. 2023	อาคารสภา พระสังฆราชฯ ผ่านทาง ออนไลน์	บ้านเณรใหญ่ สภาเซอร์ร่าประเทศไทย แผนกสามเณราลัยฯ แผนกฆราวาส สื่อมวลชนคาทอลิกฯ
1-3 พ.ค. 2023	**- สัมมนาใหญ่ “การฟื้นฟูการอบรม พระสงฆ์”** สำหรับพระสังฆราช พระสงฆ์ ผู้ให้การอบรมและผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง นำเสนอและรับฟังความคิดเห็น เอกสาร ระบบการอบรมพระสงฆ์ทั้ง 3 ระดับ (การอภิบาลกระแสเรียกในครอบครัว การอบรมในระบบบ้านเณร และการอบรมต่อเนื่องของพระสงฆ์)	บ้านผู้หว่าน	บ้านเณรใหญ่ สภาพระสังฆราชฯ แผนกสามเณราลัยฯ องค์กรที่เกี่ยวข้อง
พ.ค.2023	**- ประชุมตัวแทนรุ่นของศิษย์เก่าแสงธรรม**	ว.แสงธรรม	วิทยาลัยแสงธรรม
22-26 มิ.ย. 2023	- งานเซอร์ร่าโลก ครั้งที่ 80	เชียงใหม่	สภาเซอร์ร่าประเทศไทย แผนกสามเณราลัยฯ

วันเวลา	งาน/กิจกรรม	สถานที่	ผู้รับผิดชอบ/ ผู้เกี่ยวข้อง
12 ส.ค. 2023	**- ปิดปีฉลอง 50 ปีแสงธรรม** - พิธีบวชสังฆานุกร แต่งตั้งผู้ช่วยพิธีกรรม และผู้อ่านพระคัมภีร์ - วันรวมพลังขององค์การคาทอลิกและองค์กรฆราวาสเพื่อสนับสนุนกระแสเรียก	บ้านเณรใหญ่ฯ	บ้านเณรใหญ่ฯ สภาพระสังฆราชฯ แผนกสามเณราลัยฯ แผนกฆราวาส คณะกรรมการทุกฝ่าย และองค์กรคาทอลิกที่เกี่ยวข้องทุกองค์กร อนุกรรมการทุกฝ่าย

บทสรุป

โอกาสที่สถาบันแสงธรรมจะจัดฉลอง 50 ปีแสงธรรม (วันที่ 12 สิงหาคม ค.ศ. 2022 - วันที่ 12 สิงหาคม ค.ศ. 2023) ผู้เขียนขอเชิญผู้อ่านทุกท่านพร้อมใจกันขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพระพรที่พระองค์โปรดประทานให้แก่สถาบันแสงธรรม และร่วมใจภาวนาด้วยบทภาวนาเพื่อขอบพระคุณและขอพรพระเจ้า โอกาสฉลอง 50 ปี แสงธรรม ดังนี้

“ข้าแต่พระบิดาเจ้าสวรรค์ พระองค์ทรงประทานพระบุตรสุดที่รักของพระองค์ให้เป็นแสงสว่างส่องโลก และเป็นแสงธรรมนำทางให้มนุษย์แลเห็น รัก รู้จัก และมุ่งหาพระองค์ เพื่อรับความรอดพ้น

พวกลูกขอสรรเสริญพระองค์ ที่ได้ประทานพระพรแห่งกระแสเรียกและการอบรมเพื่อเป็นพระสงฆ์ ขอขอบพระคุณพระองค์ที่โปรดให้พระศาสนจักรคาทอลิกแห่งประเทศไทยมี “บ้านเณร” นาม “แสงธรรม” เป็นดังครรภ์มารดาของพระศาสนจักรที่ให้กำเนิดพระสงฆ์จนถึงปัจจุบัน

โอกาสที่บ้านเณรแสงธรรมเฉลิมฉลอง 50 ปี แห่งพระพร โปรดทวีความเชื่อ ความรัก ความหวัง สันติสุข ความกระตือรือร้น และการอุทิศตน แก่บรรดาสามเณร คณะผู้ให้การอบรม และทุกๆ คน เพื่อรักส่งเสริม ภาวนา และสนับสนุนกระแสเรียก โปรดให้บ้านแห่งนี้เป็นดังบ้านแห่งนาซาแร็ธ เพื่อให้กำเนิดพระสงฆ์ตามแบบอย่างพระคริสตเจ้า ประกาศก สงฆ์ และผู้อภิบาล

ข้าแต่พระเจ้า โปรดให้สามเณรเติบโตเข้มแข็งดุจพระคริสตเจ้าผู้เดินทางสู่นครเยรูซาเล็ม เพื่อเป็นเครื่องบูชา ผู้ถวายบูชาและสงฆ์นิรันดร ให้ทุกคนซื่อสัตย์มั่นคงในการเป็นพระพร เป็นแสงแห่งธรรม ส่องแสงของพระคริสตเจ้า เพื่อรับใช้พระศาสนจักรและสังคม

พวกลูกวอนขอ ทั้งนี้ อาศัยพระบารมีพระเยซูคริสตเจ้า องค์แสงสว่างนิรันดร ผู้ทรงครองราชย์ร่วมกับพระองค์ และพระจิต ตลอดนิรันดร อาแมน”

พระพร แห่งกระแสเรียกและธรรมล้ำลึก

บันทึกชีวิตกระแสเรียกการก้าวเดินไปด้วยกัน โอกาสฉลองแสงธรรม 50 ปี

บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร

1. คำนำ

กระแสเรียก (Vocation) คือ การที่พระเจ้าทรงเรียกหรือทรงกำหนดหรือทรงแต่งตั้ง ชีวิตมนุษย์มิใช่เป็นเรื่องบังเอิญแต่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าโดยธรรมชาติ และกระแสเรียกมนุษย์มาจากพระเจ้า และกำลังกลับไปหาพระเจ้า (CCC.44) **มนุษย์ทุกคน** ได้รับเรียกให้เป็นประชากรใหม่ของพระเจ้า (LG 13) พระเจ้ามีพระประสงค์ให้ทุกคนได้รับความรอดพ้น และรู้ความจริงที่สมบูรณ์โดยทางพระเยซูคริสตเจ้าผู้เป็นหนทาง ความจริง และชีวิต (1 ทธ 2:4, ยน 14:6) **คริสตชนทุกคน**ได้รับการเรียกให้เป็นสมาชิกของครอบครัวของพระเจ้า (อฟ 2:19) อาศัยความเชื่อและศีลล้างบาปคริสตชนมีส่วนในชีวิตและพันธกิจของพระเยซูคริสตเจ้า และพระศาสนจักร (ยน 3:3-5, รม 6:3-9; 8:8-11) คริสตชนทุกคนจึงมีกระแสเรียกเท่าเทียมกัน (1 คร 12:4-30, รม 12:4-8) “ตั้งแต่ในโลกนี้แล้วพระศาสนจักรมีความศักดิ์สิทธิ์แท้จริง แม้จะยังไม่สมบูรณ์” เรายังต้องแสวงหาความ

บาทหลวงสังกัดสังฆมณฑลจันทบุรี, อาจารย์ประจำสาขาเทววิทยา คณะศาสนศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม

ศักดิ์สิทธิ์ที่สมบูรณ์ บรรดาสมาชิกของพระศาสนจักรอยู่อีก “คริสตชนทุกคนไม่ว่าจะอยู่ในสภาพหรือฐานะใดล้วนมีวิธีการและเครื่องมือยิ่งใหญ่จำนวนมาก และได้รับเรียกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าให้มุ่งหาความศักดิ์สิทธิ์ที่สมบูรณ์ตามวิถีชีวิตของแต่ละคน เช่นเดียวกับที่พระบิดาเองทรงความสมบูรณ์” (มธ 5:48, LG 10) กระแสเรียกสู่ความศักดิ์สิทธิ์ในทุกสถานภาพของชีวิต 1. ชีวิตสมรส-ครอบครัว 2. พระสงฆ์ 3. ชีวิตนักบวช 4. ชีวิตโสด คริสตชนทุกคนได้รับการเรียกให้เติบโตก้าวหน้าในความรักและความเป็นหนึ่งเดียวเพื่อรักและรับใช้พระเจ้าและเพื่อนพี่น้อง “เรารู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา พระเจ้าทรงเป็นองค์ความรัก ผู้ใดดำรงอยู่ในความรัก ย่อมดำรงอยู่ในพระเจ้า” (1 ยน 4:16) “ความรักเป็นสายสัมพันธ์แห่งความดีบริบูรณ์” (คส 3:14) “เรารู้ว่า เราผ่านความตายมาสู่ชีวิตแล้ว เพราะเรารักพี่น้อง” (1 ยน 3:14)

กระแสเรียกพระสงฆ์เป็นพระพรและธรรมล้ำลึก มนุษย์รู้ตัวว่าไม่เหมาะสม พระเยซูเจ้าตรัสว่า “มิใช่ท่านทั้งหลายได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่าน มอบภารกิจให้ท่านทำจนเกิดผล และผลของท่านจะคงอยู่” (ยน 15:16) “ไม่มีผู้ใดตั้งตนเองเป็นสมณะได้ นอกจากพระเจ้าทรงเรียก” (ฮบ 5:4) การเป็นพระสงฆ์และการทำหน้าที่สงฆ์ เป็นผลของการเรียกของพระเจ้า “ไม่ใช่เพราะสิ่งที่เรากระทำ แต่เพราะพระประสงค์และพระหรรษทานของพระองค์” (2 ทธ 1:9) พระเยซูเจ้าตรัสเรียกบรรดาศิษย์รุ่นแรก “จงตามเรามาเถิด” บรรดาศิษย์ได้ติดตามพระองค์ไป (มก 1:16-20, มธ 4:18-22) “ให้อยู่กับพระองค์เพื่อจะทรงส่งเขาออกไปเทศน์สอน” (มก 3:14)

เราเป็นศิษย์ของพระเยซูคริสตเจ้าในสมัยปัจจุบัน **จงอย่ากลัวที่จะตอบรับ และติดตามการเรียกของพระองค์ในกระแสเรียกพระสงฆ์หรือนักบวช เพื่อรับใช้พระเจ้าและเพื่อนพี่น้องในโลกปัจจุบัน** ในพิธีบวชพระสงฆ์สังฆานุกรนอนราบกับพื้นเป็นการสร้างนิสัยวางใจพระเจ้าและการมอบตนแด่พระคริสตเจ้าและพระศาสนจักรเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตพระสงฆ์ นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 เมื่อท่านยังเป็นคุณพ่อคาโล วอยติวา ได้รับแจ้งจากอัครสังฆราชบาซิลแอคแห่งเมืองคราคูฟว่าท่านได้รับเลือกเป็นพระสังฆราชผู้ช่วยของสังฆมณฑล ท่านได้ขอไปเข้าเงียบและได้นอนราบกับพื้นเป็นเวลานาน เป็นการมอบตนแด่พระเจ้าทุกวัน ให้พระจิตเจ้าทรงนำชีวิต ทรงไถ่กู้และบำบัดรักษาเรา ให้เรามีชีวิตใหม่เสมอในการติดตามรับใช้พระองค์และเพื่อนพี่น้อง “พระองค์จะต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น ส่วนข้าพเจ้าจะต้องด้อยลง” (ยน 3:30) “พระสงฆ์ต้องอบรมตนเองเพื่อให้หัวใจและชีวิตหมือนกับพระเยซูเจ้าเป็นเครื่องหมายของความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์แต่ละคน ใกล้ชิดกับพระคริสตเจ้าเทศน์สอนพระวรสารแห่งความเมตตากรุณาของพระเจ้า สามารถนำทางและแก้ไขให้ถูกต้อง ภาวนาวอนขอและดูแลชีวิตจิตของผู้มีความเชื่อที่รับมอบให้ดูแล รับฟังและตอบสนองต่อข้อเรียกร้องและคำถามอันลึกซึ้งของยุคสมัยของเรา” (Ratio 40)

2. บ้านเณรพระหฤทัย ศรีราชา ร่วมก้าวเดินในชีวิตสามเณรเล็ก 10 ปี (1963-1973)

วันที่ 15 มีนาคม 1963/2506 ผมและเพื่อนได้เข้าบ้านเณรเล็กพระหฤทัยศรีราชา ขณะนั้นผมอายุ 12 ปี เข้าเรียนชั้น ป.5 เพราะอยากเป็นพระสงฆ์ เนื่องจากผมเป็นเด็กช่วยมิสซามาตั้งแต่อยู่ชั้น ป.2 ผมชอบมาวัดและมาเรียนคำสอนพร้อมกับเพื่อนๆ แม้บ้านของผมจะอยู่ไกลจากวัดพระหฤทัย ศรีราชาประมาณ 2 กิโลเมตรขณะนั้นผมเรียนอยู่ในโรงเรียนดาราสมุทรซึ่งเป็นของบ้านเณรพระหฤทัยด้วย ครั้งหนึ่งเมื่อ**พระสังฆราชสงวน สุวรรณศรี** ได้เทศน์เชิญชวนว่า วัดพระหฤทัย ศรีราชาของเราซึ่งอยู่ใกล้กับบ้านเณรพระหฤทัยควรส่งเด็กๆ ลูกวัดศรีราชาสมัครเข้าบ้านเณรพระหฤทัยบ้าง ต่อมาคุณพ่อเมธี วรรณชัยวงศ์ เจ้าอาวาสได้ถามพวกเราซึ่งกำลังเรียนคำสอนว่าใครอยากจะสมัครเข้าบ้านเณร ผมและเพื่อน 4 คนได้สมัครเข้าบ้านเณรพระหฤทัยศรีราชาด้วยกัน

ชีวิตในบ้านเณรเล็กดำเนินไปด้วยดีมีความสุข แม้จะมีความยากลำบากในด้านต่างๆ ด้วย ผมมีเพื่อนเณรพวกเด็ก 61 คน พวกกลาง 51 คนและพวกมาสเตอร์ 25 คน รวม 137

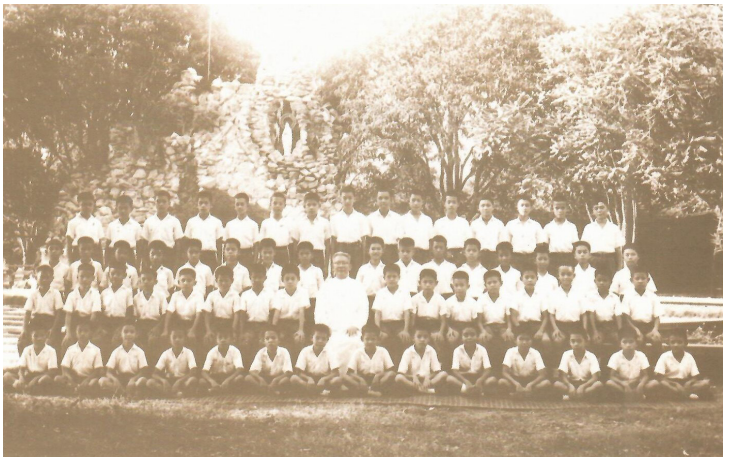

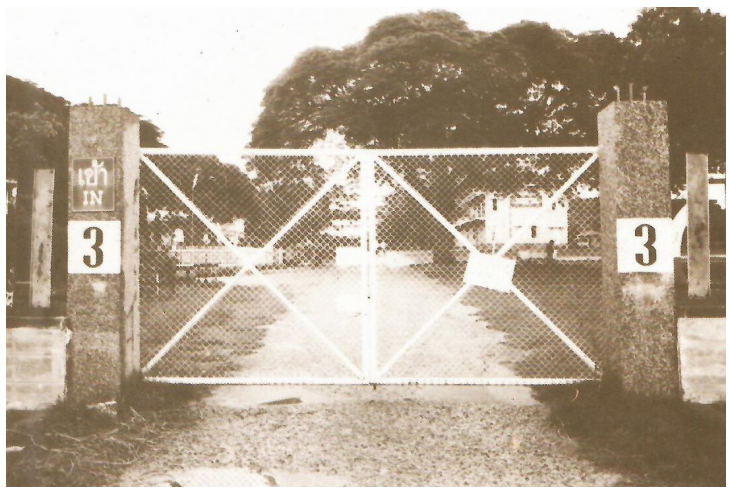
เข้า
IN
3
3

คน พวกเณรมาจากมิสซังกรุงเทพฯ จันทบุรี นครสวรรค์ และเชียงใหม่ มีคุณพ่อทัศไนย์ คมกฤส และคุณพ่อแหวน ศิริโรจน์ เป็นอาจารย์ประจำดูแล และอบรมให้การศึกษา คุณพ่ออธิการคือ**คุณพ่อยวง นิตโย** ต่อมาวันที่ 13 กันยายน 1963 นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปาเปาโลที่ 6 ได้แต่งตั้งคุณพ่อเป็นพระสังฆราชผู้ช่วยของมิสซังกรุงเทพฯ **คุณพ่อทองดี กฤษเจริญ** ได้มาเป็นอธิการแทน ในปี 1965 มิสซังกรุงเทพฯ ได้เปิดบ้านเณรนักบุญยอแซฟ สามพราน มีคุณพ่อทองดี กฤษเจริญ เป็นอธิการ ต่อมา**พระคาร์ดินัลไมเกิ้ล มีชัย กิจบุญชู** ได้เป็นอธิการแทน (16 ก.ย.1965 – 24 มี.ค. 1973) และพระคาร์ดินัล ไมเกิ้ล มีชัย กิจบุญชู ต่อมาได้มีบทบาทดูแลช่วยเหลือบ้านเณรแสงธรรมตลอดมา

ทางบ้านเณรพระหฤทัย ศรีราชาก็ดำเนินงานต่อไปด้วยดี มี**คุณพ่อประพลธรรมพิชัย** เป็นอธิการ (1965) ต่อมา**คุณพ่อบรรจง อารีพรรค** เป็นอธิการ (1966-1969) มีเณรจำนวน 102 คน **คุณพ่อแหวน ศิริโรจน์** เป็นอธิการ (1970-1972) มีคุณพ่อยุทธชัย ปัญจทรัพย์ และคุณพ่อวีระ ผังรักษ์ เป็นผู้ช่วยและเป็นอาจารย์ประจำ ผมหลังจากจบชั้นมัธยมปลายที่โรงเรียนอัสสัมชัญ ศรีราชา ผมได้เป็นครูเณรหรือมาสเตอร์เณร 2 ปี ขณะที่ผมเป็นเณรอยู่ ผมได้รับการส่งเสริมสนับสนุนกำลังใจ ความใส่ใจให้ช่วยทำงานอภิบาลต่างๆ และเห็นแบบอย่างชีวิตพระสงฆ์ที่ดีจาก**คุณพ่อบุญเนือง วรศิลป์ คุณพ่อเมธี วรรณชัยวงศ์** และ**คุณพ่อบุญยง วรศิลป์** ที่มาเป็นคุณพ่อเจ้าอาวาสวัดพระหฤทัยศรีราชา

สมัยก่อนเมื่อเณรเรียนจบมัธยมปลายจะเป็นมาสเตอร์ 2-3 ปี จากนั้นทางมิสซังจะส่งเณรไปศึกษาต่อที่บ้านเณรใหญ่ที่ บ้านเณรอูร์บาเนียนา กรุงโรม หรือบ้านเณร College

วัดสอง ตึก 3

วัดแรก ตึก 1 และอาจารย์ชุดแรก

งานเปิดบ้านเณรใหญ่แสงธรรม

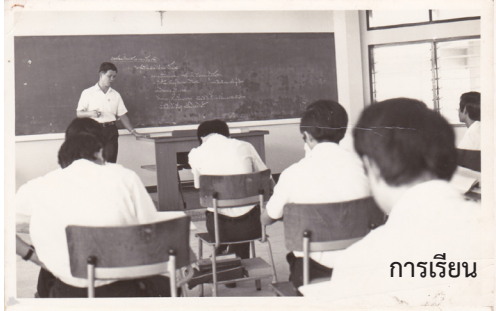

การเรียน

การทำงาน

การกีฬา

General ปีนังซึ่งมีความสืบเนื่องมาจากบ้านเณรนักบุญยอแซฟ อยุธยา ที่มีพระสังฆราชหลุยส์ ลาโนเป็นอธิการองค์แรก (1665-1672) หรืออาจส่งไปบ้านเณรในประเทศต่างๆ เช่น อินเดีย ออสเตรเลีย เบลเยี่ยม อังกฤษ ฯลฯ แต่หลังจากการประชุมสภาพระสังคายนาวาติกันที่ 2 (11 ต.ค. 1962 - 8 ธ.ค. 1965) 7 ปีต่อมา ในปี 1972/2515 สภาพระสังฆราชแห่งประเทศไทยได้ก่อตั้งบ้านเณรใหญ่แสงธรรม สามพราน เพื่อตอบสนองเจตนารมณ์ของสภาพระสังคายนาวาติกันที่ 2 ที่ระบุว่า “ในแต่ละประเทศให้สภาพระสังฆราชจัด หลักสูตรการอบรมเพื่อเป็นพระสงฆ์ ให้เหมาะกับสภาพของท้องถิ่นและกาลเวลา เพื่อตอบสนองความต้องการด้านงานอภิบาลในท้องถิ่นที่ต้องปฏิบัติศาสนบริการนั้น” (OT 1) ในปี 1973 ทางผู้ใหญ่ของบ้านเณรพระหฤทัย ศรีราชาได้ส่งผมและเพื่อนไปศึกษาต่อที่บ้านเณรใหญ่แสงธรรม

3. บ้านเณรแสงธรรมรุ่นบุกเบิกดำเนินชีวิตร่วมก้าวไปด้วยกัน 6 ปี (1973-1978)

ในวันที่ 25 พ.ค.1973 ผมและเพื่อนได้เข้าบ้านเณรแสงธรรม พวกเราเป็นเณรแสงธรรมรุ่นที่ 2 มีจำนวน 20 คน จาก 5 สังฆมณฑล และ 1 คนจากประเทศลาว มีเณรแสงธรรมรุ่น 1 ในปีที่ 2 จำนวน 24 คน รวม 44 คน มี**คุณพ่อบรรจง อารีพรรค** เป็นอธิการคนแรก (1972-1975) (4 ปีต่อมาได้รับเลือกเป็นพระสังฆราชสังฆมณฑลสวรรค์) **คุณพ่อสมศักดิ์ นามกร** เป็นรองอธิการ (**ต่อมาเป็นอธิการคนที่สอง** 1976-1983) คุณพ่อเอก ทับปิง และคุณพ่อยัง ดังโตแนล เป็นอาจารย์ประจำ คุณพ่อนรินทร์ ศิริวิริยานันท์ ทำงานได้หนึ่งปีแล้วย้ายกลับไปทำงานในมิสซังท่าแร่

3.1. ประสบการณ์ตัวอย่างชีวิตพระสงฆ์ผู้ให้การอบรมที่ดี ในช่วงแรกๆ บ้านเณรแสงธรรมเพิ่งสร้างเสร็จ จึงมีความไม่พร้อมในบางด้าน เช่น ด้านสถานที่ ด้านการจัดการศึกษาที่ยังไม่เป็นระบบเท่าที่ควร พวกเณร 3 รุ่นแรกจึงไม่ได้ปริญญาบัตร เป็นนักศึกษาอุดมการณ์แต่พวกเราอยู่ในบ้านเณรที่มีบรรยายครอบครัว ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด และมีอุดมคติที่สูง อธิการจะสอนเสมอให้มี “ความจริงใจและจริงจัง” “ที่ใดมีความรัก ที่นั้นมีพระเจ้า” (เทียบ 1 ยน 4:7-8;16) “ให้เป็นพระสงฆ์ของทุกคน” (1 คร 9:19) “ให้เป็นแสงสว่างของโลก” (มธ 5:14) ครั้งหนึ่งในการประชุมรวมของพวกเณร เณรคนหนึ่งได้ถามว่า “ถ้าบ้านเณรแสงธรรมยังไม่พร้อมทุกอย่างทำไมจึงรีบเปิดบ้านเณรแสงธรรมครับ” คุณพ่ออธิการได้ตอบว่า **“เราคงไม่สามารถเตรียมพร้อมได้ทุกอย่างทุกด้านเหมือนบ้านเณรที่ตั้งมานานแล้ว แม้พ่อเองและพ่อที่มาเป็นอาจารย์ก็ได้รับการเตรียมตัวในระดับหนึ่ง แต่เมื่อเกิดสถานการณ์ใหม่และพระศาสนจักรเรียกร้องให้ตั้งบ้านเณรใหญ่ในแต่ละประเทศเราทุกคนได้รับการท้าทายและเรียกให้มาร่วมมือกันเสริมสร้างบ้านเณรแสงธรรมให้ทำหน้าที่อย่างดีตามที่พระศาสนจักรต้องการ”** พวกเราเณรรุ่นแรกๆ ได้เห็นตัวอย่างชีวิตของพระสงฆ์ผู้ให้การอบรมโดยเฉพาะคุณพ่ออธิการผู้ยิ้มแย้มชอบทักทาย เรียบง่าย ศรัทธา ทำงานหนัก ทำงานร่วมกันจริงใจและจริงจัง ช่วยพวกเราร่วมเป็นหนึ่งเดียวกัน ก้าวเดินติดตามกระแสเรียกการเป็นพระสงฆ์ด้วยใจยินดีและมั่นคงไปด้วยกัน

บ้านเณรแสงธรรมมีการอบรม 4 มิติ คือ

1. **ด้านความเป็นมนุษย์เป็นพื้นฐาน** เน้นการอบรมให้เป็นผู้ใหญ่ มีอิสรภาพรู้จักรับผิดชอบ มีวินัยในตนเอง ฝึกการ

อยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะ เสียสละ ให้อภัย รับผิดชอบส่วนตัวและส่วนรวม แบ่งงานกันเป็นฝ่ายต่างๆ คือ การศึกษา กีฬาและสันทนาการ พิธีกรรม ประชาสัมพันธ์หรือสื่อสารสังคม อนุรักษ์ธรรมชาติ ฯลฯ มีงานอาสาสมัครเสมอ เช่น การปรับสถานที่ การปลูกต้นไม้ งานห้องสมุด ฯลฯ เป็นต้น

2. **ด้านชีวิตจิตเป็นหัวใจ** อธิการอธิบายว่าการพัฒนาชีวิตจิตเป็นการปรับเปลี่ยนและเสริมสร้างสภาพจิตจากความโน้มเอียงตามธรรมชาติไปสู่สภาพจิตใจใหม่ที่จะตัดสินและกระทำตามแสงสว่างแห่งพระวรสาร ตามแบบอย่างพระคริสตเจ้า

อุดมสารโอกาสเปิดบ้านเณรแสงธรรม
ที่ระลึกฉบับที่ 3 ปีที่ 55 วันที่ 1 ก.พ. 1975/2518

จนเป็นนิสัยหรือเป็นคุณธรรม อาศัยการพัฒนาความใกล้ชิดสนิทสัมพันธ์กับพระเจ้าที่เกิดจากการภาวนา การเจริญชีวิตจิต การฟังพระวาจาของพระองค์ การถวายบูชาขอบพระคุณ การนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าในศีลมหาสนิทในความเงียบ การมอบความไว้วางใจกับพระแม่มารีย์ การร่วมเป็นเพื่อนเดินเคียงข้างอย่างมีสติกับผู้นำชีวิตจิตและการรับศีลอภัยบาปมี **"รูปแบบแห่งความใกล้ชิดกับพระเจ้าที่เป็นรูปธรรม"**

3. **ด้านการศึกษาเป็นเครื่องมือ** เพื่อให้สามเณรมีความรู้ความสามารถที่ลึกซึ้งด้านปรัชญาและเทววิทยารวมทั้งด้านวัฒนธรรมอย่างกว้างๆ เพื่อการประกาศพระวรสารกับคนสมัยนี้อย่างน่าเชื่อถือ และเข้าใจการอบรมแบบบูรณาการที่เป็นประโยชน์ต่อด้านอภิบาล ด้านความเป็นมนุษย์ ด้านชีวิตจิตด้วย ช่วยให้ฟังพระวาจาอย่างลึกซึ้ง ฟังชุมชนพระศาสนจักรเพื่อเรียนรู้วิธีการอ่านเครื่องหมายแห่งกาลเวลา มีวิธีคิดตอบคำถามและความท้าทายต่างๆ ที่พบในศาสนบริการ มองด้วยสติปัญญาและสายตาแห่งความเชื่อ สมัยนั้นพวกเรามีความตั้งใจเรียนมาก

4. **ด้านอภิบาลเป็นเป้าหมาย** เพื่อเตรียมสามเณรให้เป็น**ผู้เลี้ยงแกะตามภาพลักษณ์ของพระคริสตเจ้า** เปี่ยมด้วยจิตตารมณ์ผู้อภิบาล เห็นใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความรักต่อทุกคน โดยเฉพาะคนยากจน กระตือรือร้นทำงานเพื่อพระอาณาจักรด้วยความรักผู้อภิบาล มีอิสรภาพภายในที่จะรับใช้ทำงานแพร่ธรรม เป็นบุรุษแห่งความสนิทสัมพันธ์ รู้จักฟัง วินิจฉัยสถานการณ์ต่างๆ ร่วมมือกับผู้อื่น เณรทุกคนได้ออกไปฝึกงานอภิบาล เช่น พิธีกรรมหรือสอนคำสอนตามวัด งานสังคมสงเคราะห์ในสลัม เยี่ยมผู้ต้องขัง ร่วมกิจกรรมกับศูนย์นิสิตนักศึกษาคาทอลิก ฯลฯ

3.2 ประสบการณ์ชีวิตจิตที่เปลี่ยนแปลงชีวิต

3.2.1 **การกลับใจและเจริญชีวิตตามพระวรสาร** เมื่อผมเรียนจบชั้นเทววิทยาปีที่ 2 ผมเป็นเณรได้ 14 ปี ใกล้จะบวชแล้ว ดูภายนอกผมเป็นเณรดี เรียนดี มีความสัมพันธ์กับผู้อื่นดี มีความรับผิดชอบ การทำงานดี แต่ภายในใจลึกๆ แล้วผมยังไม่มั่นใจ มีความกังวลว่าชีวิตสงฆ์ในอนาคตจะเป็นอย่างไร ผมอยากจะเป็นพระสงฆ์ที่ดี หลังจากปิดเทอมผมกลับไปบ้านเณรพระหฤทัยที่ศรีราชา ช่วงเวลา 19-21 มีนาคม 1976 ผมได้มีโอกาสไปร่วมงานมารีอาโปลีที่จัดเป็นครั้งแรกในประเทศไทย ขณะนั้นผมยังไม่เข้าใจอะไรมากนัก แต่มีพระสงฆ์ชาวเยอรมันชื่อคุณพ่อโกดี้ได้ให้หนังสือเล่มหนึ่งชื่อ **“เพื่อทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกัน”** (May They All be One) ต่อมาผมได้อ่านด้วยความสนใจ 3-4 รอบและเริ่มนำสิ่งที่อ่านมาปฏิบัติ การเลือกพระเจ้าเป็นบุคคลแรกและเป็นอุดมคติในชีวิต เป็นการเชื่อมชีวิตกับพระเจ้าสูงสุดในใจของเรา (a fundamental choice of the heart) ทุกวันและเลือกปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์ในชีวิตประจำวัน การเจริญชีวิตตามพระวาจาการเจริญชีวิตตามบัญญัติแห่งความรัก รักเหมือนพระเยซูเจ้าบนไม้กางเขน ทุกเช้าผมจะรื้อฟื้นที่จะตอบสนองความรักของพระเจ้า ขอพระหรรษทานเพื่อให้เจริญชีวิตตามพระประสงค์ของพระองค์ สิ่งใดเป็นพระประสงค์จะพยายามปฏิบัติ สิ่งใดไม่ใช่พระประสงค์จะพยายามหลีกเลี่ยง ขอพระประทานพละกำลังให้เจริญชีวิตแต่ละวันอย่างดี ผมเริ่มรู้สึกมีความสงบ ไม่กังวลถึงอนาคต ผมได้บอกแม่ของผมว่าผมใกล้จะบวชเป็นพระสงฆ์แล้ว แม่บอกว่าให้คิดดีๆ พี่น้องหลายคนก็มีครอบครัวกันแล้ว ทางบ้านไม่บังคับให้บวช แต่ถ้าบวชก็ขอให้เป็นพระสงฆ์ที่ดี ผมเริ่มมีใจสงบมากขึ้น มีความมั่นใจมากขึ้น และจะบวชมิใช่เพื่ออะไรอื่น

นอกจากเพื่อเดินตามการเรียกของพระ จะพยายามเจริญชีวิตตามพระวรสาร ไปหาพระพร้อมกับเพื่อนๆ ทำให้มีใจเปิดกว้าง มีความร้อนรนและมีความยินดีในการดำเนินชีวิตติดตามกระแสเรียกพระสงฆ์ต่อไป

3.2.2 **ประสบการณ์ชีวิตจิตด้านจิตภาวนา** ผมสนใจชีวิตภาวนา แต่เพราะผมชอบหลับในวัดบ่อย **คุณพ่อซินวาโน มาจิสตราลี** คุณพ่อจิตตาภิบาลของผม จึงแนะนำให้ไปฝึก T.M. (Transcendental Meditation) ที่ศูนย์ฝึกในกรุงเทพฯ ในวันที่ 14-15 ส.ค. 1978 พร้อมกับคุณพ่อศักดิ์ชัย ทรัพย์อัประไมย เมื่อกลับมาบ้านเณรแสงธรรมผมได้เริ่มปฏิบัติสำรวมจิตภาวนาทุกวันอย่างต่อเนื่อง เวลาเช้าและเย็นครั้งละ 20 นาที ต่อเนื่อง 7 ปี และต่อมาได้มีโอกาสพัฒนาจิตภาวนาแบบคริสต์ในรูปแบบต่างๆ ต่อไปในชีวิตอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน

คุณพ่อซินวาโน มาจิสตราลี

3.3 สรุปข้อคิดและข้อตั้งใจหลังจบการศึกษาอบรมจากบ้านเณรแสงธรรม

3.3.1 **ขอขอบคุณพระเจ้า**สำหรับการศึกษาอบรมที่บ้านเณรแสงธรรม ขอขอบคุณพระศาสนจักรที่ได้ดูแลหล่อเลี้ยงกระแสเรียกสงฆ์ให้เติบโต โดยอาศัยระบบการอบรม **1.การอบรมหนึ่งเดียว**ของกระแสเรียกสงฆ์ เริ่มจากศีลล้างบาป ชีวิตในครอบครัว บ้านเณรเล็ก-ใหญ่ ขั้นศึกษาปรัชญา เทววิทยา สืบต่อเนื่องตลอดชีวิต การปรับเปลี่ยนตนให้เหมือนพระคริสตเจ้าผู้เลี้ยงแกะที่ดีผู้มอบตนเป็นของขวัญแก่พระศาสนจักรด้วยความรักของผู้อภิบาล **2. แบบบูรณาการ** 1. ชีวิตทุกมิติ 2. ระบบและผู้ให้การอบรมมีการอบรมอย่างมีบูรณาการ 3. เตรียมสู่การเป็นผู้รับใช้ในสังฆมณฑลและเป็นสมาชิกของครอบครัวสงฆ์ **3. มีพื้นฐานในชีวิตหมู่คณะ** กระแสเรียกสงฆ์เป็นพระพรที่พระเจ้าประทานแก่ครอบครัวของประชากรพระเจ้า **4. มีเป้าหมาย**คือการสร้างศิษย์ธรรมทูต ขอขอบคุณพระสังฆราช พระสงฆ์ผู้ให้การอบรม คณาจารย์ เพื่อนๆ พระสงฆ์ นักบวช ฆราวาส ผู้สนับสนุนทุกคน

3.3.2 **จะเสริมสร้างความเป็นหนึ่งเดียวกันทุกคน และขออุทิศตนรับใช้พระเจ้าผ่านทางพันธกิจตามที่พระสังฆราชมอบหมาย** ผมได้บวชเป็นพระสงฆ์พร้อมกับเพื่อน 5 คนในวันที่ 24 พฤศจิกายน 1979 ณ วัดนักบุญฟิลิปและนักบุญยากอบ หัวไผ่ ด้วยใจสงบ ยินดี และมั่นใจในความรักของพระเจ้า

4. ชีวิตพระสงฆ์ 10 ปี ก่อนจะเข้ามาทำงานรับใช้ที่บ้านเณรแสงธรรม (1979-1989)

4.1 **เป็นพระสงฆ์ผู้ช่วยเจ้าอาวาส ผู้ช่วยอธิการบ้านเณรเตรียมเป็นอธิการบ้านเณร** ปี ค.ศ. 1980 หลังจากบวชเป็นพระสงฆ์ใหม่ พระสังฆราชเทียนชัย สมานจิต ได้มอบหมายให้ไปเป็นพระสงฆ์ผู้ช่วยเจ้าอาวาสอาสนวิหารพระนางมารีอาปฏิสนธินิรมล จันทบุรี ทำงานร่วมกับคุณพ่อดำรง กู้ชาติ เจ้าอาวาส และคุณพ่อประสบ เจริญนิตย์ และคุณพ่อมานพ ปรีชาวุฒิ ผู้ช่วยเจ้าอาวาส ผมทำงานด้วยความกระตือรือร้นอยู่ประมาณ 4 เดือน (ธ.ค. 1979 - มี.ค. 1980) ต่อมามีการโยกย้ายใหญ่ พระสังฆราชเทียนชัยบอกให้ย้ายกลับมารับงานใหม่เป็นพระสงฆ์ผู้ช่วยอธิการบ้านเณรพระหฤทัย ศรีราชา ทำงานร่วมกับคุณพ่อสมศักดิ์ พรประสิทธิ์ อธิการบ้านเณรพระหฤทัยและคุณพ่อวีระ ผังรักษ์ อธิการโรงเรียนดาราสมุทร ผมทำงานได้ประมาณ 6 เดือน (เม.ย. 1980 - ก.ย. 1980) พระสังฆราชเทียนชัยได้เรียกผมไปพบและบอกว่า “ขอให้เป็นอธิการบ้านเณรแทนคุณพ่อสมศักดิ์ที่กำลังจะไปศึกษาต่อ และจะให้เตรียมตัวเป็นอธิการโดยจะส่งไปศึกษาอบรมต่อ” แต่เนื่องจากสถานศึกษาในประเทศต่างๆ เปิดการศึกษาหมดแล้ว จึงจะส่งผมไปอบรมที่ **“โรงเรียนสงฆ์เพื่ออบรมวิถีชีวิตจิตความเป็นหนึ่งเดียวกัน”** ที่เมืองฟราสคาตี้ กรุงโรม (The Priests’ school of formation in the Spirituality of Unity) at Frascati Rome 6 เดือน (1 ต.ค. 1980 – 30 มี.ค. 1980) และไปเรียนภาษาอังกฤษที่ประเทศอังกฤษ 3 เดือน

ประสบการณ์ใหม่ในโรงเรียนสงฆ์ ปีนั้นมีพระสงฆ์และเณรจำนวน 66 คน มาจาก 26 ประเทศ มีจากประเทศไทย 2 คน คือผมและคุณพ่อประยูร พงศ์พิศ พวกเรามาอยู่ร่วมกันเหมือนพี่น้องในครอบครัว ช่วยทำงานทุกอย่างในบ้าน เช่น ซักเสื้อผ้า ทำความสะอาด ทำครัว ทำสวน ไปจ่ายตลาด ฯลฯ เป็นต้น ในวันธรรมดาเราจะทำงานครึ่งวันและรับการอบรมครึ่งวัน จะแบ่งเป็นกลุ่มย่อยกลุ่มละ 6-7 คน ในช่วงแรกผมรู้สึกตื่นเต้นที่ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ กับสถานที่ใหม่และเพื่อนใหม่ ภาษาและวัฒนธรรมใหม่ที่แตกต่างกัน แต่เมื่อเวลาไปผมรู้สึกว่าชีวิตที่นี่ไม่ใช่ง่ายอย่างที่คิด มีเวลาส่วนตัวไม่มาก ต้องช่วยทำงานทุกอย่างในบ้าน บางครั้งผมคิดเล่นๆ ว่าพระสังฆราชคงส่งผมมาผิดที่ ผมจะได้รับอะไรจากที่นี่ แต่ผมก็พยายามเจริญชีวิตร่วมกับเพื่อนๆ อย่างดี ผ่านไป 3 เดือน ในเทศกาลคริสต์มาสโรงเรียนหยุด 2 สัปดาห์ พระสงฆ์และเณรที่สามารถใช้ภาษาอิตาเลี่ยนได้ก็ได้ไปช่วยทำงานอภิบาลตามวัดต่างๆ ส่วนพระสงฆ์และเณรที่พึ่งมาใหม่และยังไม่รู้ภาษาดีมีจำนวน 8 คน ได้รับการขอร้องให้ช่วยทำงานบริการแขกสองกลุ่มใหญ่ ที่จะมาขอเข้าเงียบในโรงเรียนกลุ่มละ 3-4 วันต่อเนื่องกัน

เย็นวันนั้นมีเพื่อนพระสงฆ์ไทยคือคุณพ่อประเสริฐ สิทธิโทรศัพท์มาชวนผมให้ไปเที่ยวพักผ่อนกับเขาช่วงคริสต์มาส วันรุ่งขึ้นผมจึงเตรียมตัวไปขออนุญาตคุณพ่ออธิการ โทนี่ เวบเบอร์ แต่หลังจากได้ไตร่ตรองอยู่หน้าห้องคุณพ่ออธิการพักใหญ่ ก็คิดขึ้นมาได้ว่าผมมาที่โรงเรียนนี้เพื่อฝึกสร้างความเป็นหนึ่งเดียวกับเพื่อนๆ ถ้าผมไปที่อื่น เพื่อนๆ ที่เหลือคงต้องทำงานหนักมากขึ้น ผมจึงตัดสินใจกลับไปที่ห้องพักเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดทำงานและกลับไปช่วยเพื่อนๆ ทำงานด้วยความยินดี ผมตระหนักว่าได้ผมเรียนเรื่องความรักมามาก **แต่หลายครั้งความรักยังไม่ลง**

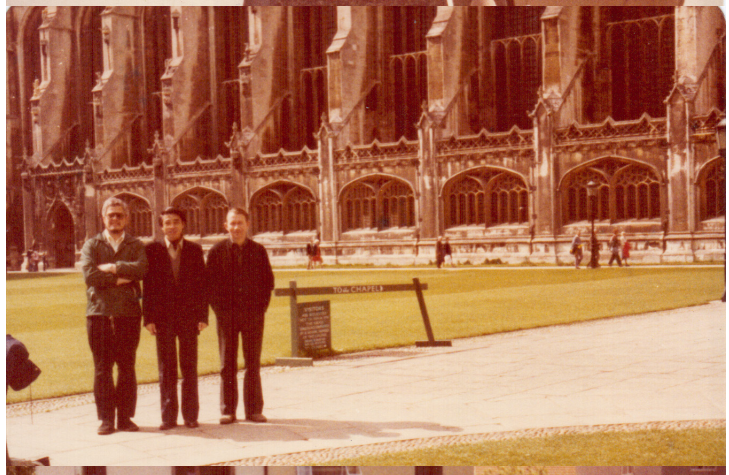

พระพักตร์พระเจ้า พวกเราอยู่ร่วมกันเรียนรู้จิตตารมณ์แห่งพระวรสาร เช่น การมีทัศนคติที่ดีต่อกัน สนใจและช่วยเหลือกัน การยอมรับและให้อภัยกัน การแนะนำและตักเตือนกันด้วยความรัก การแบ่งปันประสบการณ์ในชีวิตประจำวันแก่กัน เป็นต้น พวกเรามีความสัมพันธ์อันดีฉันพี่น้องคริสตชนและพระสงฆ์จนถึงปัจจุบัน และจะได้นำประสบการณ์การเจริญชีวิตร่วมกันนี้ไปสร้างครอบครัวใหม่ในที่ที่เราอยู่ต่อไป เพื่อช่วยกันและกันให้ก้าวหน้าสู่ความศักดิ์สิทธิ์ ไปสวรรค์ร่วมกับเพื่อนพี่น้องของเรา

หลังจากนั้นพระสังฆราชเทียนชัยให้ผมไปเรียนภาษาอังกฤษ ผมเดินทางไปประเทศฝรั่งเศสพักอยู่ที่เมืองลูร์ด (Lourdes) 1 สัปดาห์ มีประสบการณ์ที่ดีและมีความเข้าใจใหม่เกี่ยวกับความสัมพันธ์กับพระแม่มารีย์ หลังจากนั้นเดินทางไปกรุงปารีสอยู่กับคุณพ่อดังโตแนล ซึ่งขณะนั้นเป็นที่ปรึกษาของคณะพระสงฆ์มิสซังต่างประเทศแห่งกรุงปารีส 1 สัปดาห์ แล้วเดินทางต่อไปยังประเทศอังกฤษเพื่อเรียนภาษาอังกฤษ 3 เดือน (14 เม.ย 1981 - 19 ก.ค. 1981) ผมอยู่กับ**คุณพ่อริสชาร์ด กวินแลน** (Fr.Richard Quinland) หรือพ่อดิกค์ (Dick) เจ้าอาวาสวัดแม่พระแห่งพระเมตตาและนักบุญซีมอนสต็อก เมืองพัดนี่ กรุงลอนดอน (Our Lady of Pity and St. Simon Stock Putney London) คุณพ่อเป็นศิษย์เก่า “โรงเรียนสงฆ์เพื่ออบรมวิถีชีวิตจิตความเป็นหนึ่งเดียวกัน” ที่เมืองฟราสคาตี้ด้วยรุ่นเดียวกับคุณพ่อทวี อานามวัฒน์ และคุณพ่อสมคิด เจริญนารถ คุณพ่อได้ต้อนรับผมเป็นเหมือนพี่น้องได้ดูแลเอาใจใส่อย่างดี เราดำเนินชีวิตเป็นหนึ่งเดียวกัน ช่วยงานอภิบาลที่วัด พูดคุยแบ่งปันกันทุกวัน ผมได้เรียนรู้และปรับปรุงทักษะด้านการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีมากขึ้นเพื่อจะกลับมาสอนพวกเณร

4.2 อธิการบ้านเณรพระหฤทัย ศรีราชา 5 ปี (1981-1986)

ตั้งแต่ปีการศึกษาแรก ผมได้กำหนด**การทำงานร่วมกันเป็นคณะกรรมการบ้านเณร**ร่วมกับคุณพ่อวีระ ผังรักษ์ เป็นอธิการโรงเรียนดาราสมุทร คุณพ่อทวี อานามวัฒน์ เพื่อนร่วมบวชเป็นผู้ช่วยทั้งบ้านเณรและโรงเรียน พระสังฆราชเทียนชัย เป็นประธานและพระสงฆ์ที่อยู่ใกล้เคียงที่สามารถมาช่วยเป็นกรรมการ รวมเป็นคณะกรรมการอำนวยการบ้านเณร พวกเราผู้ทำงานจะประชุมรายงานการดำเนินงานของบ้านเณรแก่คณะกรรมการอำนวยการบ้านเณรทุกเทอม **เน้นการอบรมเณรด้านชีวิตภายในโดยเฉพาะความรักเป็นหนึ่งเดียวกัน** ส่งเสริมทักษะต่างๆ เช่นภาษาอังกฤษ กีฬา ดนตรี ฯลฯ เป็นต้น จะมีการช่วยเณรให้ปรับตัวในการเรียนอย่างดี ส่งเสริมกระแสเรียก สงฆ์ โดยพระสงฆ์เจ้าวัดและผู้ช่วยเจ้าอาวาส และผู้ปกครองมีการประชุมกับผู้ปกครองเป็นระยะ ช่วยเณรแต่ละคนและทุกคนให้ดำเนินชีวิตตามกระแสเรียกอย่างดี แสวงหาและตัดสินใจอย่างเป็นอิสระ ถ้าเลือกเปลี่ยนกระแสเรียกก็ให้สบายใจ จะช่วยติดต่อผู้ปกครอง คุณพ่อเจ้าอาวาส และหาที่เรียนให้ แต่บ้านเณรส่งเสริมให้เณรเติบโตในกระแสเรียกเป็นผู้ใหญ่และก้าวหน้าต่อไปในกระแสเรียก ต่อมาปีการศึกษา 1983-1984 คุณพ่อสมศักดิ์ พรประสิทธิ์ มาเป็นอธิการโรงเรียนดาราสมุทรแทนคุณพ่อวีระ ผังรักษ์ เพราะไปศึกษาต่อ ในปี 1984 คุณพ่อบรรจง พานุพันธ์ มาเป็นอธิการโรงเรียนดาราสมุทรและมีคุณพ่อประสาน พงศ์ศิริพัฒน์ เป็นผู้ช่วยอธิการบ้านเณร และคุณพ่อไพศาล อานามวัฒน์ เป็นผู้ช่วยอธิการโรงเรียน ผมในฐานะเป็นตัวแทนฝ่ายพิธีกรรมกรรมของสังฆมณฑลจันทบุรีได้มีโอกาสต้อนรับนักบุญสมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2

SEMINARIVM
SS. CORDIS JESV

ที่เสด็จเยือนประเทศไทยในวันที่ 10-11 พฤษภาคม 1984 และในปี 1985 วันเสาร์ที่ 28 ธันวาคม 1985 บ้านเณรพระหฤทัย ศรีราชาได้จัดงานฉลอง 50 ปี ของบ้านเณร มีบวชสังฆานุกร 5 ท่าน คือ คุณพ่ออดิศักดิ์ พรงาม คุณพ่อสุพจน์ นัมคณิสรณ์ คุณพ่อพงษ์นิรันดร นัมคณิสรณ์ คุณพ่อประเวช เตชะพิทักษ์ธรรม และคุณพ่อชาติชาย พงษ์ศิริ มีพระสังฆราชพระสงฆ์ นักบวช สัตบุรุษและมีการชุมนุมศิษย์เก่าจำนวนมาก งานฉลอง 50 ปี บ้านเณรพระหฤทัย ศรีราชาผ่านไปด้วยดี

4.3 การศึกษาต่อเพื่อกลับมารับใช้ทำงานที่บ้านเณรแสงธรรม (1986-1989)

4.3.1 **การเตรียมตัวไปศึกษาต่อ** เมื่อวันที่ 16 สิงหาคม 1985 พระสังฆราชเทียนชัยได้เรียกผมไปพบแล้วบอกว่า “ทางบ้านเณรแสงธรรมเสนอให้คุณพ่อไปเรียน **การพัฒนาชีวิตจิตคริสตชน** (Christian Spirituality) ทางสังฆมณฑลยินดีตอบสนองความต้องการของบ้านเณรแสงธรรม แต่ขอให้คุณพ่อทำงานจนครบวาระอธิการในปี 1986 คุณพ่อสามารถเตรียมตัวได้เลย ถ้าคุณพ่อต้องการรู้รายละเอียดเพิ่มเติมให้ไปสอบถามคุณพ่ออธิการบ้านเณรแสงธรรมได้” ผมก็เริ่มเตรียมตัวโดยเข้าร่วมอบรม “หลักสูตรการพัฒนามนุษย์” (Human Development) จัดที่โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์ ได้พบ**คุณพ่อเจมส์ กิล** พระสงฆ์คณะเยสุอิต ซึ่งเป็นจิตแพทย์สอนที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (Harvard University) ท่านได้แนะนำว่าการศึกษาที่กรุงโรมเป็นพื้นฐานที่ดี แต่ควรต้องหาหลักสูตรฝึกปฏิบัติด้วย ไม่ควรเรียนแต่ทฤษฎี ผมจึงไปคุยกับคุณพ่อวงศ์สวัสดิ์ แก้วเสนีย์ คุณพ่อเห็นด้วยให้เวลาผมไปเข้าหลักสูตรฝึกปฏิบัติ 1 ปี หลังเรียนจบแล้ว ผมจึงเริ่มเตรียมตัวด้านภาษาและด้านต่างๆ

GELICVM

SAN PAOLO
APOSTOLO
40
96 9 28

SAINT BEUNO'S

88 11 12

4.3.2 **การศึกษาในมหาวิทยาลัยสันตะสำนักนักบุญโทมัสในกรุงโรม** (1986-1987) เรียนปริญญาโท สาขาเทววิทยา ด้านการพัฒนาชีวิตจิตคริสตชน S.T.L.Licentiate in Sacred Theology: (Spirituality) Pontifical University of St.Thomas in Rome (Angelicum) พักอยู่ที่**บ้านพักธรรมทูตสันตะสำนักนักบุญเปาโลอัครสาวก** (Pontificio Collegio Missionario San Paolo Apostolo) สำหรับพระสงฆ์ผู้มาศึกษาต่อเนื่อง ที่มหาวิทยาลัยเรียนหลักสูตรที่ใช้ภาษาอังกฤษ แต่ต้องใช้ภาษาอิตาเลี่ยนในบ้านพัก ผมมีความสุขกับการศึกษาเล่าเรียน และตั้งใจเรียนมาก ในเทอมแรกไม่ได้ไปไหนเลย นอกจากใช้เวลาเรียนอย่างเต็มที่จนสามารถปรับตัวด้านภาษาได้ ผมมีเพื่อนพระสงฆ์ที่มาเรียนจากประเทศต่างๆ จำนวนมาก ผมเรียนที่มหาวิทยาลัยนักบุญโทมัสหรืออันเจลีกุม เป็นมหาวิทยาลัยของคณะนักบวชโดมินิกัน นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปา ยอห์น ปอลที่ 2 เคยศึกษาที่นี่ เมื่อ**พระสังฆราชยอแซฟสังวาลย์ ศุระศรางค์** ได้รับอภิเษกเป็นพระสังฆราชที่มหาวิหารนักบุญเปโตร กรุงโรมในวันที่ 6 มกราคม 1987 **คุณพ่อยุทธิชัย ปัญจทรัพย์** เพื่อนร่วมรุ่นของพระคุณเจ้าสังวาลย์ ซึ่งเป็นอาจารย์ของผมได้มาร่วมงานบวช และได้แนะนำให้ผมเรียนรู้จากชีวิตและสถานที่แสวงบุญต่างๆ ในกรุงโรมและในประเทศอิตาลี เราควรเรียนจากชีวิตจริงพร้อมกับเรียนจากหนังสือตำราด้วย ช่วงปิดเทอมบ้านพักจะปิด 2 เดือน พวกเราต้องหาที่พักเอง ผมก็ได้ไปหาประสบการณ์ในที่ต่างๆ หลายแห่งเพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อการทำงานต่อไป

ในปีแรกผมได้เรียนอย่างเต็มที่เพื่อเก็บหน่วยกิตให้ได้มาก ในปีที่สองผมจึงมีเวลามากขึ้นในการทำวิทยานิพนธ์และเรียนสิ่งที่จะเป็นประโยชน์ในชีวิตมากขึ้น ผมจึงไปสมัครเรียนเสริมที่

มหาวิทยาลัยเกรกอเรียน (Gregorian University) ของคณะเยสุอิต ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กัน โดยเฉพาะเรียนกับ**คุณพ่อจอร์จ อัสเซนเบรนเนอร์** (George Aschenbranner S.J.) และ**คุณพ่อเฮอร์เบิร์ต อัลฟอนโซ** (Herbert Alophonso S.J.) ผู้แนะนำให้ผมไปฝึกปฏิบัติการฝึกจิตภาวนาแบบนักบุญอิกญาซีโอ หลังเรียนจบด้วยผลการเรียนที่ดี ในปี 1988 ผมไปเข้าอบรมหลักสูตรการฝึกผู้นำด้านจิตภาวนาแบบนักบุญอิกญาซีโอที่หมู่บ้านนักบุญไบโนส แคว้นเวลส์ ประเทศอังกฤษ (Apostolic Spirituality at St.Beuno's Wale England) 3 เดือน และเมื่อจบหลักสูตรผมได้ไปพักและช่วยทำงานอยู่กับ**คุณพ่อริสชาร์ด กวินแลน** (Fr.Richard Quinland) หรือพ่อดิกค์ (Dick) เจ้าอาวาสวัดนักบุญซีมอน สต็อก เมืองพัดนี่ กรุงลอนดอน อีกครั้งหนึ่ง คุณพ่อได้ให้การต้อนรับเป็นอย่างดี หลังจากนั้นผมได้เดินทางไปเข้าอบรมด้านชีวิตจิตในอาศรมแบบคริสต์ กับคุณพ่ออัมมาลอร์พาวาดาส แคว้นไมซอร์ ประเทศอินเดีย (AnJaLi Ashram Fr.Amalorpavadas INDIA) เดือนครึ่ง และแวะเยี่ยมเพื่อนเพื่อศึกษาดูงานบ้านเณรใหญ่ที่ประเทศศรีลังกา 10 วัน จากนั้นจึงเดินทางกลับถึงประเทศไทยเมื่อวันที่ 3 เมษายน 1989 ตามแผนการที่วางไว้ ผมขอบคุณพระเจ้าและขอบคุณบุคคลที่เกี่ยวข้องทุกคน ผมรู้สึกประทับใจพระวาจาที่กล่าวว่า "ท่านเป็นสมาชิกของครอบครัวของพระเจ้า" (อฟ 2:19) พระเจ้าได้ทรงนำและเตรียมผมให้พร้อมสำหรับการทำงานของพระองค์

5. พระพรของพระเจ้าในชีวิตพระสงฆ์จิตตาภิบาลของบ้านเณรแสงธรรม (1989/2532-ปัจจุบัน)

เมื่อผมเข้ามาทำงานในบ้านเณรแสงธรรม ขณะนั้นมี**คุณพ่อวงศ์สวัสดิ์ แก้วเสนีย์เป็นอธิการคนที่ 4** (1988-1991) สืบต่อจาก**พระสังฆราชยอห์น บอสโก มนัส จวบสมัยอธิการคนที่ 3** (1984-1987) มีพระสงฆ์ผู้ให้การอบรม 4 คน คือคุณพ่อทัศไนย์ คมกฤส คุณพ่อเพิ่มศักดิ์ เสรีรักษ์ คุณพ่อวิชา หิรัญญการ คุณพ่อนิเวศน์ อินธิเสน พระสงฆ์จิตตาภิบาล 2 คน คือคุณพ่อซิลวาโน มาจิสตราลี (1986-1993) และผม จำนวนเณร 150 คน ผมมาแทนคุณพ่อสมกิจ นันทวิสุทธิ์ (1983-1988) พระสงฆ์จิตตาภิบาล ต่อมาผมได้ทำงานกับพระสงฆ์จิตตาภิบาลภายในบ้านเณรแสงธรรม มีคุณพ่อออกัสติน โมลิ่ง (1991-1992) คุณพ่อชวลิต กิจเจริญ (1994-2007) คุณพ่อซิกมูนด์ แลส์เซ็นต์สกี้ (1998-2015) คุณพ่อเคลาดิโอ เบตุซอ (2005-2007) คุณพ่อเจริญ ว่องประชานุกูล (2007-2011) คุณพ่อเปโตร อุร์บานี่ (2013-2021) คุณพ่อชีวิน สุวดินทร์กูร (2011-2019) คุณพ่อมิเกล กาไรซาบาล (2012-ปัจจุบัน) คุณพ่อพิริยะ ไชยมุกดาสกุล (2015) คุณพ่อสันติ ปิตินิตย์นิรันดร์ (2020-ปัจจุบัน) และมีพระสงฆ์จิตตาภิบาลภายนอกหลายท่านที่มาช่วยการพบปะส่วนตัวกับเณรด้วย

5.1 การปรับปรุงด้านการอบรมด้านชีวิตจิต พระสงฆ์จิตตาภิบาลคือผู้เดินเคียงข้างแนะนำด้านชีวิตจิตร่วมเดินทางสู่ความศักดิ์สิทธิ์ ช่วยเณรให้เติบโตด้านชีวิตจิต โดยรู้จักตนเองและค่อยๆ เปลี่ยนแปลงชีวิตใหม่ในพระคริสต์ รู้จักวินิจฉัยและติดตามกระแสเรียกที่ได้รับ โดยการอบรมเป็นกลุ่มและการพบปะส่วนตัวจาก**เอกสาร “ระบบพื้นฐานการอบรมพระสงฆ์” ฉบับใหม่ 2016** กล่าวถึงการอบรมด้านชีวิตจิตเป็นหัวใจของ

การอบรม ข้อ 101-115 จะเน้นการเปลี่ยนแปลงชีวิต (Transformation) ให้เหมือนพระคริสต์โดยการดำเนินชีวิตตามพระวรสาร และการภาวนา โดยเฉพาะการปฏิบัติจิตภาวนา

เนื่องจากผมได้มีโอกาสไปฝึกภาวนาในที่ต่างๆ โดยเฉพาะในปี 2007/2550 ได้ร่วม**การอบรมวิถีชีวิตจิตของพระสงฆ์สังฆมณฑล** ณ ศูนย์อบรมพระสงฆ์คาทอลิก มหาวิทยลัยเคตันเมืองโอมาฮา รัฐเนบาสก้า สหรัฐอเมริกา (Spiritual Formation For Diocesan Seminarians, IPFC reighton University U.S.A) เวลา 10 สัปดาห์กับคุณพ่อเจริญ ว่องประชานุกูล ในปี 2011/2554 และปี 2016/2559 ได้ไปร่วม**การเข้าเงียบจิตภาวนา 40 วัน แบบพระฤทัยของพระเยซูเจ้า** (Jesu Maum Prayer) ณ ศูนย์เข้าเงียบจิตภาวนา เมืองปาจู ประเทศเกาหลี ซึ่งคุณพ่อชีวิน สุวดินทร์กูร ได้ไปก่อนแล้วสองปี เราได้รับประสบการณ์จิตภาวนาแบบคริสต์ที่ช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตโดยอาศัยพระหรรษทานของพระเจ้าช่วยและการแนะนำของผู้นำการเข้าเงียบ ทำให้เกิดการบำบัดรักษา การชำระให้บริสุทธิ์ จากการยึดติดต่างๆ การรู้จักตัวตนแท้ของตนและการปรับเปลี่ยนตนเอง การแสวงหา การวินิจฉัย การเป็นหนึ่งเดียวและปฏิบัตตามพระประสงค์ของพระเจ้าได้ง่ายขึ้น เราจึงได้ร่วมกันช่วยส่งเสริมให้ผู้อื่นที่ต้องการและแสวงหาได้มีประสบการณ์จิตภาวนาแบบคริสต์เช่นกันเดียวกัน

ต่อมาคณะผู้ให้การอบรมของบ้านเณรใหญ่แสงธรรมเห็นถึงความสำคัญของการอบรมด้านชีวิตจิตเป็นอย่างมาก และช่วยส่งเสริมให้ความสำคัญด้านชีวิตจิตมีวิธีการต่างๆ วิธีการสำคัญประการหนึ่งคือการเปิดโอกาสให้สามเณรได้มีประสบการณ์การเข้าเงียบระยะยาว เพื่อจะมีประสบการณ์ด้านชีวิตจิตที่จะมีผลดีกับชีวิตพระสงฆ์ต่อเนื่องต่อไปในชีวิตสงฆ์ โดยการ

ส่งเสริมให้**เณรทุกคนผ่านการเข้าเงียบ 30-40 วัน ก่อนบวชเป็นพระสงฆ์ ในปี 2012/2555 บ้านเณรใหญ่แสงธรรมได้เสนอต่อสภาพระสังฆราชในการประชุมสภาพระสังฆราชครั้งที่ 1/2012 สภาพระสังฆราชได้รับข้อเสนอของบ้านเณรใหญ่แสงธรรม** และปฏิบัติมาจนปัจจุบันและมีหลักสูตรเตรียมเณรตั้งแต่ปีแรกจนถึงชั้นเทววิทยา ให้เณรมีเสรีภาพในการเลือกเวลาไปเข้าเงียบเมื่อมีความพร้อมไม่บังคับ แต่ให้**ทุกคนผ่านการเข้าเงียบ 30-40 วัน ก่อนบวชเป็นพระสงฆ์**

5.2 การทำงานด้านการศึกษาการสอน ผมได้สอนวิชา “ประวัติศาสตร์แห่งความรอดพ้น” (1989-2008) ได้สอนวิชา “มนุษย์ บาป และพระหรรษทาน” (1989-1997) ได้สอนวิชา “การพัฒนาชีวิตจิตคริสตชน” สองหลักสูตร (ขั้นเบื้องต้นและขั้นก้าวหน้า 1993-ปัจจุบัน) ในปี 2007/2550 คุณพ่อวุฒิชัย อ่องนาวา ได้ทำโครงการหนังสือเทววิทยาปรัชญาและศาสนา ผมจึงเข้าร่วมโครงการจัดทำหนังสือตำราวิชาการพัฒนาชีวิตจิตคริสตชน **“พัฒนาการวิถีชีวิตจิตคริสตชน ประวัติความเป็นมาของวิถีชีวิตจิตคริสตชนตั้งแต่สมัยแรกเริ่ม**

จนปัจจุบัน” พิมพ์ครั้งแรก 2008/2551 ปัจจุบันพิมพ์ครั้งที่ 5 2518/2561 อาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ (ศาสตราจารย์กีรติ บุญเจือ ศาสตราจารย์ปรีชา ช้างขวัญยืน ศาสตราจารย์เดือน คำดี) ได้ให้ความเห็นว่าเป็นหนังสือนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาด้านการพัฒนาด้านจิตใจในสังคมไทย ผมยังคงทำงานรับใช้ในการเขียนบทความและตำราต่อไป

5.3 การอภิบาลเป็นประสบการณ์ที่มีความสำคัญ “การรักผู้อื่นคือพลังฝ่ายจิตวิญญาณที่ช่วยให้พบความเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า” (EG 272)

5.3.1 การอบรมเด็กและเยาวชนในช่วงปิดเทอมภาคฤดูร้อนผมได้มีโอกาสไปจัด**ค่ายอบรมเด็กและเยาวชน**วัดพระหฤทัยศรีราชาอย่างต่อเนื่องกันเป็นเวลา 14 ปี (1991/2534 - 2005/2548) สมัยก่อนมีพระสงฆ์น้อย ต่อมามีพระสงฆ์ผู้ช่วยเจ้าอาวาสแล้ว จึงให้พวกเขารับผิดชอบต่อไป

5.3.2 จากนั้นจึงให้เวลากับการสอนวิชาการพัฒนาชีวิตจิตกับ**ครูสอนคริสตศาสนธรรม (ครูคำสอน) ภาคฤดูร้อนหรือภาคพิเศษ** และฝึกอบรมสำรวมจิตภาวนาอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน (2006/2549 - ปัจจุบัน)

5.3.3 การช่วย**งานอภิบาลระหว่างช่วงสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์และช่วงคริสต์มาส**ในวัดต่างๆ หลายวัดในสังฆมณฑลจันทบุรีและวัดในอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ คือวัดน้อยครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ ปัญจทรัพย์ วัดแม่กุหลาบทิพย์ (ลาดพร้าว) วัดเซ็นต์จอห์น ฯลฯ

5.3.4 ได้ร่วมกับ**กลุ่มแบ่งปันพระวาจา (Lectio Divina)** (2002/2545 - 2019/2562) จากครั้งที่ 13 – ถึงครั้งที่ 79 (17 ปี) **คุณพอลแมรี่ สุวิช สุวรุจิพร** พร้อมเพื่อนได้จัดตั้งกลุ่มขึ้น **คุณพวงเพ็ญ อินทรวิศิษฐ์** เป็นผู้ประสานงานของกลุ่มฯ

ทางกลุ่มฯ ได้เชิญผม คุณพ่อสมเกียรติ ตรีนิกร คุณพ่อซิกมูนด์ แลส์เซ็นต์สกี้ คุณพ่อเปโตร อุร์บานี่ ไปร่วมการแบ่งปันพระวาจาตามบ้านของสมาชิก 3 เดือนครั้ง เช่น คุณฟรังซัวทวีธวัส มั่นธนาการ (สถาปนิกสถาบันแสงธรรม) คุณพิสิฐ นวชาติโฆษิต อาจารย์วิรัชนี พรหมสุนทร คุณชลธิชาและคุณประทีป มหากิจศิริ คุณศิริลักษณ์และสมควร แซ่เตียว คุณสุพรรณีและคุณดำรง พรพัฒนนางกูล อาจารย์ชัยณรงค์ มนเทียนวิเชียร ฉาย บ้านเณรแสงธรรม บ้านผู้หว่าน หรือห้องประชุมตามวัด

ฯลฯ เป็นการเดินไปด้วยกัน ช่วงการระบาดของโควิดก็หยุดการประชุมพบปะของกลุ่มไปก่อนจนกว่าโอกาสอำนวย

5.3.5 ได้ช่วย**ส่งเสริมกระบวนการชีวิตจิตต่างๆ ในพระศาสนจักร**โดยเฉพาะกลุ่มคูร์ซิสโล่ และคณะโฟโคลาเร ฯลฯ ในการอบรมหรือการชุมนุมต่างๆ เพื่อส่งเสริมให้พระศาสนจักรมีชีวิตชีวาโดยการนำของพระจิตเจ้าและกลุ่มคริสตชนที่เชลียงมารวมตัวกัน

5.3.6 ช่วงปี 2011/2554 ผมได้ไปร่วม**การเข้าเงียบจิตภาวนา 40 วัน แบบพระฤทัยของพระเยซูเจ้า (Jesu Maum Prayer)** ณ ประเทศเกาหลี เมื่อกลับมาคุณพ่อชีวิน ซิสเตอร์กัลยา ซิสเตอร์เชลียง และผม ฯลฯ ได้ร่วมกันตั้งกลุ่มส่งเสริมอบรมสำรวมจิตภาวนาและจิตภาวนาให้กับพระสงฆ์ นักบวช ฆราวาส คณะครู และผู้สนใจ จัดหลักสูตรอบรม 1 วัน 3 วัน 5 วัน 8 วัน และ 40 วัน อย่างต่อเนื่องมา 10 ปี ที่สักการสถานบุญราศีพ่อนิโคลัสบุญเกิด และย้ายไปอารามพระหฤทัยคลองเตย ในช่วงระบาดของโควิดก็มีการอบรมประจำเดือนผ่านออนไลน์

5.3.7 ร่วมเป็นคณะกรรมการเพื่อ**ทำงานด้านอภิบาลกระแสเรียก การอบรมในบ้านเณร และการอบรมต่อเนื่องของพระสงฆ์**

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงปราศรัยกับการสมัชชาเทววิทยาสากลเรื่องชีวิตพระสงฆ์ว่า “พันธกิจการสร้างความใกล้ชิดกับพระเจ้าและกับเพื่อนพี่น้อง มิใช่ภาระที่เพิ่มขึ้น แต่เป็นพระพรพิเศษที่พระองค์ประทานให้เพื่อทำให้กระแสเรียกมีชีวิตชีวาและบังเกิดผล” (17 ก.พ. 22)

6. พระพรของพระเจ้าแก่สถาบันแสงธรรมตลอด 50 ปี

6.1 ระบบการอบรมพระสงฆ์และการปรับปรุงระบบการอบรมของสถาบันแสงธรรม

ตั้งแต่แรกบ้านเณรแสงธรรมใช้เอกสาร **“ระบบการอบรมพระสงฆ์ตามเอกสารสังคายนาวาติกันที่ 2 ปี 1970” (Ratio Fundamentalis Institutionis Sacerdotalis 1970)** เป็นแนวทางการอบรมพระสงฆ์ ต่อมาในปี 1992 นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปายอห์นปอลที่ 2 ได้ออก สมณลิขิตเตือนใจ **“เราจะมอบผู้เลี้ยงแกะให้ท่าน”** (Pastores Dabo Vobis) เรื่องการอบรมพระสงฆ์ในสถานการณ์ปัจจุบันเน้นการอบรมแบ่งเป็นสี่มิติและเน้นการอบรมต่อเนื่องด้วย และเนื่องจากสภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทยในปี 1987 ได้สัมมนาการจัดลำดับความสำคัญโครงการอนาคตของพระศาสนจักรโดยใช้วิธีการของสถาบัน SAIDI และผลของการสัมมนาให้ความสำคัญเร่งด่วนสำหรับด้านการอบรมเป็นลำดับแรก **คุณพ่ออธิการวงศ์สวัสดิ์ แก้วเสนีย์และคณะผู้ให้การอบรม**ขอให้ผมไปหาข้อมูลนำเสนอวิธีการทบทวนและปรับปรุงระบบการอบรมพระสงฆ์ของสถาบันแสงธรรม ผมได้ไปคุยกับคุณพ่อจีน แบรี่ พระสงฆ์คณะเยสุอิตอาจารย์สอนจิตวิทยาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ท่านกำลังทำโครงการทบทวนปรับปรุงระบบการศึกษาของจุฬาฯ ท่านได้อธิบายงานที่ท่านกำลังทำ และบอกว่าต้องใช้เวลาและงบประมาณมาก ผมได้ไปคุยกับพระสังฆราชพิบูลย์ วิสิฐนนทชัยและภราดรทินรัตน์ คมกฤส ท่านทั้งสองอธิบายวิธีการของสถาบัน SAIDI ผมได้นำเสนอทั้งสองวิธีคือการประเมินแบบใช้วิชาการแบบจุฬาฯ หรือตามวิธีการของสถาบัน SAIDI คณะผู้ให้การอบรมได้เลือกจัดการสัมมนาทบทวนปรับปรุงระบบการอบรมพระสงฆ์ตามวิธีการของสถาบัน SAIDI

ในวันที่ 15-20 เมษายน 1991/2534 มีการสัมมนาทบทวนปรับปรุงระบบการอบรมพระสงฆ์ตามวิธีการของสถาบัน SAIDI พระสังฆราช 3 ท่าน ผู้บริหารแสงธรรมและบ้านเณรต่างๆ ตัวแทนเณร ศิษย์เก่า พระสงฆ์ ฆราวาส นักบวช ทุกคนได้ให้ความร่วมมือกันเป็นอย่างดี ทำให้มีแผนงานการปฏิบัติเพื่อทบทวนปรับปรุงโครงสร้างการอบรมของสถาบันแสงธรรม ทำให้เกิดการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงในหลายด้าน **1991 – 1992 1. ผู้ให้การอบรมและสามเณรศึกษา – เสนอแนะ**ข้อปรับปรุงระบบการอบรมของแสงธรรม**ใช้เวลา 1 ปี** 2. จัดให้มี**ผู้อบรม** 1 ท่านดูแลเณร 1 ตึก (5 ตึก) ปรับปรุง**กระบวนการประเมินผลเณร** 3. จัดให้เณรปี 5 ออกไป**ฝึกงานอภิบาลช่วงสุดสัปดาห์** 4. เสนอสภาพระสังฆราชให้มีปีฝึกอภิบาล “Pastoral Year” หลังจบชั้นปี 4 5. บรรจุ Practicum 4 ด้านในหลักสูตร การศึกษา – สังคม – สื่อมวลชน – การแพร่ธรรม

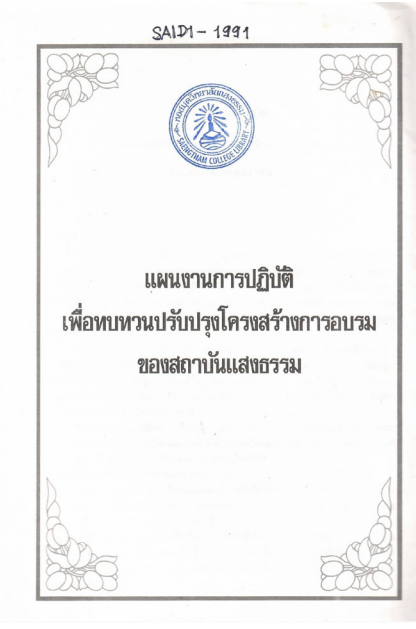

พระคาร์ดินัลฟรังซิสเซเวียร์เกรียงศักดิ์ โกวิทวานิชเป็นอธิการคนที่ 5 (1992 - 1999) ได้เข้ารับหน้าที่อธิการและได้มีการปรับเปลี่ยนหลายด้าน ต่อมาจัดได้**บ้านเณรแสงธรรมได้จัดสัมมนาเพื่อประเมินผลและกำหนดแนวทางการอบรมสถาบันแสงธรรมตามวิธีการของของสถาบัน SAIDI ครั้งที่สอง ในวันที่ 17-23 มีนาคม 1996** ณ บ้านผู้หว่าน ทำให้เกิดการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงในหลายด้าน

ปี 1992 – 1993

1. เสนอ**แนวทางการอบรมบ้านเณรแสงธรรม**อย่างมีระบบตอบสนองการเสนอของ SAIDI และของสามเณรมีเป้าหมายชัดเจน มีวิธีการ 3 แบบ อบรมตนเอง (Self-formation) กลุ่ม (community) การหล่อเลี้ยง (Animation) มีมิติ 4 ด้าน 1. Human 2. Spiritual 3. Intellectual and 4. Pastoral (cultured and Mission Formation) ยังคงใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

2. มีผู้อบรม 1 ท่าน ดูแล 1 ชั้นปี (7 ชั้นปี)

3. เพิ่มการฝึกงานอภิบาลสุดสัปดาห์ให้ชั้นปี 3-4

4. จัด English Camp สำหรับสามเณรที่จะเข้าแสงธรรม 1 เดือน

5. ซ่อมแซมอาคารภายใน ปรับปรุงการทำงบประมาณตั้งกองทุนแสงธรรม

6. ส่งผู้ให้การอบรมไปสัมมนาการอบรมพระสงฆ์ทำงานในบ้านเณรในเอเชียที่ฟิลิปปินส์ 3 ท่าน

7. ได้มีการปรับปรุงกระบวนการประเมินผลเณร

ปี 1993 – 1994

1. ปรับปรุงแนวทางปีฝึกอภิบาล (Pastoral Year)

2. ปรับปรุงหลักสูตรของวิทยาลัย ปรัชญาเป็นปรัชญาและศาสนา

3. สัมมนาฝึกทักษะผู้ให้การปรึกษา โดย คุณพ่อ ดร.จีน แบรี่ สำหรับพระสงฆ์ผู้ให้การอบรมในบ้านเณรทั่วประเทศ ต่อมาคุณพ่อจีน แบรี่ ได้มาอบรมฝึกปฏิบัติการแนะนำให้คำปรึกษากับเณรปี 7 อย่างต่อเนื่อง และเมื่อท่านไม่สามารถมาได้จึงมอบหมาย อาจารย์พีรพัฒน์ ถวิลรัตน์ ลูกศิษย์ คุณพ่อจีน แบรี่ มาช่วยอบรมฝึกปฏิบัติการแนะนำให้การปรึกษาต่อไปจนถึงปัจจุบัน

ปี 1994 - 1995

1. จัดสัมมนาบ้านแสงธรรม ช่วงต้นปีการศึกษาเป็นครั้งแรก โดยการนำของคุณพ่อทินรัตน์ คุณพ่อมิเกล

2. เริ่มโครงการเปิดให้เณรไปฝึกงาน “ธรรมทูต” ช่วงฤดูร้อน (สภาพระสังฆราชรับรอง)

3. วิทยาลัยแสงธรรมมีอธิการใหม่ คุณพ่อบรรจง สันติสุขนิรันดร์ เป็น คุณพ่อวิทยา คู่วิรัตน์

แสง
ธรรม
ปริทัศน์
ฉบับครบรอบ 25 ปี
สถาบันแสงธรรม
วารสารราย 4 เดือน ปีที่ 20 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม – สิงหาคม 1996/2539

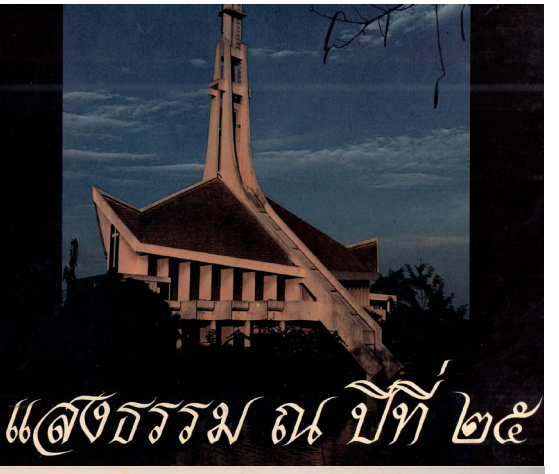
แสงธรรม ณ ปีที่ ๒๕

ปี 1995 - 1996

1. จัด English Camp ครั้งที่ 3 แบ่ง 2 กลุ่ม เสนอไปจัดที่บ้านเณรกลาง เน้นภาษาอังกฤษที่บ้านเณรกลาง

2. จัดสัมมนาผู้ให้การอบรมระหว่างบ้านเณรเล็ก-กลาง-ใหญ่ เดือนเมษายน 1995

3. จัดสัมมนาบ้านแสงธรรมให้เณร คิดเอง ทำเอง จัดเอง และจัดทุกปีก่อนเริ่มปีการศึกษาใหม่

4. เตรียมจัดฉลอง 25 ปีบ้านเณรแสงธรรมอย่างมีคุณค่า

5. เตรียมจัด SAIDI ครั้งที่ 2

ปี 1996 - 1997 หลัง SAIDI ครั้งที่ 2 (17 - 23 มีนาคม 1996)

1. กำหนดโครงสร้างการบริหารของสถาบันแสงธรรม

2. เสนอโครงการ 5 ปี (1995 - 1997) เตรียมบุคลากรด้านการอบรมและอาจารย์แสงธรรม

3. เตรียมฉลองหิรัญสมโภชแสงธรรม

4. พระสังฆราช โลโบ้ ตัวแทนจากโรม เยี่ยมบ้านเณรแสงธรรมอย่างเป็นทางการ

ปี 1997 - 1998

1. มีการสัมมนาบ้านแสงธรรม ก่อนเปิดปีการศึกษาเป็นการอบรมตนเอง (PPF)

2. ฉลอง 25 ปีแสงธรรม มีกิจกรรมด้านการอบรม การอภิบาลกระแสเรียกและกิจกรรมวันฉลองตลอดปี

3. ยกระดับการศึกษาแสงธรรมให้อาจารย์ทำ Course description รูปแบบการเรียนการสอนมีการค้นคว้า เรียนส่วนตัวมากขึ้น

4. พิจารณาหลักสูตรปรัชญาและศาสนา และเตรียมเปิดหลักสูตร “คริสตศาสนศึกษา”

5. โครงการฝึกปฏิบัติด้านอภิบาล (Practium) ของบ้านเณรแสงธรรม (เพิ่มจาก 4 เป็น 7)

ปี 1 ด้านคำสอน

ปี 2 ด้านการอภิบาลเยาวชน

ปี 3 ด้านสื่อมวลชนกับงานอภิบาล

ปี 4 ด้านสังคมกับงานอภิบาล

ปี 5 ด้านการอภิบาลคนป่วยและคนชรา

ปี 6 ด้านการเทศน์

ปี 7 ด้านอภิบาลชีวิตคริสตชนแรกเริ่มและการฝึกทักษะการให้การปรึกษา การแนะนำวิญญาณ

ปี 1998 - 1999

1. ติดตามการสรรหาและเตรียมบุคลากรแสงธรรม

2. กำหนดหลักเกณฑ์ในการเลือกสรรอธิการบ้านเณรแสงธรรม วิทยาลัยแสงธรรมและบ้านเณรกลาง

ปี 1999 - 2000

1. การปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของบ้านเณรและวิทยาลัยแสงธรรม

2. การสรรหาและเตรียมผู้ให้การอบรมและอาจารย์ กำหนดอัตรากำลังของพระสงฆ์ประจำแสงธรรมสูงสุด 14 ท่าน และกำหนด โควต้าการจัดสรรบุคลากร 10 คน จากเขตภาคกลาง และ 4 คนจากภาคอีสาน

3. ทำให้โครงการ Pastoral Year ชัดเจนยิ่งขึ้น

4. มีพ่อจิตตาภิบาล 4 ท่าน เป็นครั้งแรก

5. ผู้ให้การอบรมไปประชุมสัมมนากับพระสงฆ์ทำงานในบ้านเณรในเอเชียที่เกาหลี 2 ท่าน

ปี 2000 - 2001

1. อธิการบ้านเณรแสงธรรมใหม่ คุณพ่อสมพร อุปพงศ์ เป็นอธิการคนที่ 6 (2000 - 2007)

2. เปิดหลักสูตรวิชา “คริสตศาสนศึกษา”

3. ข้อเสนอเกี่ยวกับบุคลากรของสถาบันแสงธรรม 1. พระสงฆ์ประจำ 2. อาจารย์ไป-กลับ 3. นักวิชาการ

4. รายงานการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

5. อบรมเรื่อง จิตตารมณ์แห่งความร่วมมือระหว่างพระสงฆ์และสตรี สำหรับปี 7

ปี 2001 - 2002

1. สัมมนาเรื่องการนำแผนแม่แบบทิศทางอภิบาลสู่ภาคปฏิบัติของพระสงฆ์ผู้ให้การอบรมของบ้านเณรทั่วประเทศ (23 - 25 เม.ย. 2001)

2. ฉลอง 25 ปีวิทยาลัยแสงธรรม ทำวิจัยเรื่อง “ปัจจัยด้านการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตนักศึกษา”

3. กำหนดหลักเกณฑ์ (Sabbatical period) สำหรับพระสงฆ์แสงธรรม

ปี 2002 - 2003

1. สัมมนาพระสงฆ์ผู้ให้การอบรมทั่วประเทศ 23 - 25 เมษายน 2002 เรื่องชีวิตจิต ชีวิตภาวนา และการรู้จักตนเอง

2. สัมมนาบ้านแสงธรรม 12 - 13 มิถุนายน 2002 เน้นมิติด้านชีวิตจิต

3. พระสงฆ์ประจำแสงธรรม 2 ท่านไปร่วมสัมมนาผู้ให้การอบรมเอเชียหัวข้อ “Man of Communion” จัดโดย FABC-OESC ประเทศฟิลิปปินส์ 15 - 27 กรกฎาคม 2002

แสงธรรม
...แสงแห่งหวัง พลังแห่งรัก
พระสงฆ์ในสหัสวรรษใหม่
การสัมมนาเพื่อประเมินผล
และกำหนดแนวทางการอบรมสถาบันแสงธรรม
พระสงฆ์ พยาน
และศาสนบริกรแจกจ่ายพระกรุณาของพระเจ้า
Do this in memory of me...
วันที่ 6-9 พฤษภาคม 2003
ณ ศูนย์ฝึกอบรมงานอภิบาล บ้านผู้หว่าน

4. จัดการสัมมนา “พระสงฆ์ในสหัสวรรษใหม่” เพื่อประเมินผลและกำหนดแนวทางการอบรมสถาบันแสงธรรมตามวิธีการของสถาบัน SAIDI ในโอกาสครบ 30 ปี ของบ้านเณรแสงธรรม

คุณพ่ออดิศักดิ์ พรงาม เป็นอธิการคนที่ 7 (2007-2016)

มีการจัดสัมมนาผู้ให้การอบรมทุกปี และส่งพระสงฆ์ผู้ให้การอบรมไปร่วมสัมมนาของผู้ให้การอบรมของสหพันธ์สภาพระสังฆราชแห่งเอเชีย (FABC) **ในปี 2011 เพื่อตอบสนองต่อข้อเรียกร้องของแผนอภิบาล คริสตศักราช 2010-2015 แผนกสามเณราลัยและกระแสเรียก จึงได้จัดการประชุมสัมมนาคณะผู้ให้การอบรมจากสามเณรราลัยต่างๆ ทั้งบ้านเณรเล็ก บ้านเณรกลาง และบ้านเณรใหญ่ ในหัวข้อ “การสร้างและพัฒนาผู้อภิบาล ตามแผนอภิบาล ค.ศ. 2010 – 2015” ระหว่างวันที่ 28 – 30 มีนาคม ค.ศ. 2011 ณ บ้านเณรแสงธรรม** คณะผู้ให้การอบรมจำนวน 31 คน ได้ร่วมกันศึกษาไตร่ตรองและทบทวนเป้าหมายของการอบรมตามแนวทางของพระศาสนจักรและตามข้อเรียกร้องของแผนอภิบาลฯ การท้าทายและเรียกร้องของสังคมปัจจุบัน คณะผู้ให้การอบรมจึงได้ร่วมกันกำหนดเป้าหมายร่วมกันด้วยความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน พิจารณา ศึกษา และไตร่ตรองเป้าหมายของการอบรมสามเณร ทำให้ได้ผลของการประชุมสัมมนาเป็นเป้าหมายสำหรับการปรับกระบวนทัศน์และปฏิรูปการอบรมในบ้านเณรทั้งสามระดับ คือบ้านเณรเล็ก บ้านเณรกลาง และบ้านเณรใหญ่

ในปี 2012 เมื่อวันที่ 25 มกราคม 2012 มี**การฉลองแสงธรรม 40 ปี** ในปี 2013 มีการจัดหลักสูตรอบรมผู้ให้การอบรมในบ้านเณรพระสงฆ์ในพระศาสนจักรในการดำเนินชีวิตเป็นหนึ่งเดียวกันการอบรมแบบบูรณาการ” สำหรับพระสงฆ์ในเอเชีย ที่บ้านผู้หว่าน 15 เมษายน - 5 พฤษภาคม (A Course for Educators in Seminaries Presbyters in the Church as Communion for an Integral Formation)

พระศาสนจักรคาทอลิกในประเทศไทยได้จัดประชุมสมัชชาใหญ่ครั้งที่ 1 ค.ศ. 2015 เพื่อระลึกถึงเมื่อ 350 ปีก่อนมี “สัมชชาแห่งกรุงศรีอยุธยา ค.ศ. 1664” ผลจากสัมชชาคือ**กฤษฎีกาสมัชชาใหญ่ของพระศาสนจักรคาทอลิกในประเทศไทย 2015 “ศิษย์พระคริสต์เจริญชีวิตประกาศข่าวดีใหม่”** มีเป้าหมายสำคัญเพื่อปรับพันธกิจด้านอภิบาลและการประกาศข่าวดีให้เหมาะกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ตอบสนองความต้องการของบรรดาคริสตชนตลอดจนพี่น้องต่างความเชื่ออย่างมีประสิทธิผล ให้สอดคล้องกับความสำคัญรีบด่วนด้านการประกาศข่าวดีในภูมิภาคเอเชีย

คุณพ่อเจริญ ว่องประชานุกูล เป็นอธิการคนที่ 8 (2016 - ปัจจุบัน)

มีการจัดสัมมนาผู้ให้การอบรมทุกปี และส่งพระสงฆ์ผู้ให้การอบรมไปร่วมสัมมนาของผู้ให้การอบรมของสหพันธ์สภาพระสังฆราชแห่งเอเชีย (FABC) Bishop'Institute For Theological Animation 8-10 พฤษภาคม 2018 ณ ศูนย์คามิลเลี่ยน ลาดกระบังและร่วม Continental Meeting of Rectors, Deans, and Presidents of Ecclesiastical Universities and Faculties in Asia and Oceania on the Apostolic Constitution **Veritatis gaudium** ณ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ บางนา 11 พฤษภาคม 2018 สภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทยได้ประกาศให้ช่วงเวลา 3 ปี (2015 - 2018) เป็นช่วงเวลาแห่งการฟื้นฟูชีวิตคริสตชนคาทอลิกไทย

ในปี 2019 เป็นปีแห่งการเฉลิมฉลองโอกาสครบรอบ "350 ปี มิสซังสยาม" (1667-2019) มีพิธีบูชาขอบพระคุณเปิดในวันที่ 18 พฤษภาคม 2019 พระคาร์ดินัลแฟร์นันโด ฟิโลนี สมณมนตรีแห่งสมณกระทรวงประกาศพระวรสารสู่ปวงชน ได้เข้าร่วมเพื่อเป็นประธานในพิธี ณ หอประชุมอาคารนักบุญสมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ สามพราน นครปฐม หลังมิสซามีการแสดงละคร "ดุจสะพานข้ามมหานที" โดยคณะนักเรียนโรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนแวนต์ มีผู้ร่วมงานมากกว่า 4,000 คน

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสเสด็จเยือนประเทศไทยในโอกาสฉลอง 350 ปี มิสซังสยาม ทรงเยี่ยมอภิบาลคริสตชนและร่วมส่งเสริมความรักความสามัคคีการอยู่ร่วมกันอย่างสันติกับทุกคนในประเทศไทยและในเอเชีย สมเด็จพระสันตะปาปา

ฟรังซิสทรงกำหนดให้มีการจัดสมัชชาบิชอปสามัญครั้งที่ 16 ใช้เวลา 3 ปี ในทุกระดับคือระดับสังฆมณฑลและประเทศ ระดับภูมิภาคหรือทวีปและระดับพระศาสนจักรสากล (2021 - 2023) เพื่อเป็นการฟื้นฟูพระศาสนจักรในหัวข้อ **“เพื่อพระศาสนจักรที่ก้าวเดินไปด้วยกัน เอกภาพ มีส่วนร่วม และพันธกิจ”** เป็นการฟื้นฟูพระศาสนจักรเพื่อเพิ่มพูนความซื่อสัตย์ต่อกระแสเรียกของตนและต่อพันธกิจของตน จึงเรียกร้องให้กลับใจอย่างต่อเนื่อง ด้านชีวิตด้านอภิบาลและด้านธรรมทูต ในปี 2021 ทางบ้านเณรใหญ่แสงธรรมได้แปลและจัดพิมพ์ **“พระพรแห่งกระแสเรียกพระสงฆ์”** เอกสาร **“ระบบพื้นฐานการอบรมพระสงฆ์”** (Ratio Fundamentalis Institutionis Sacerdotalis) ฉบับใหม่ 2016 (ฉบับแรกปี 1970 ห่างกัน 46 ปี)

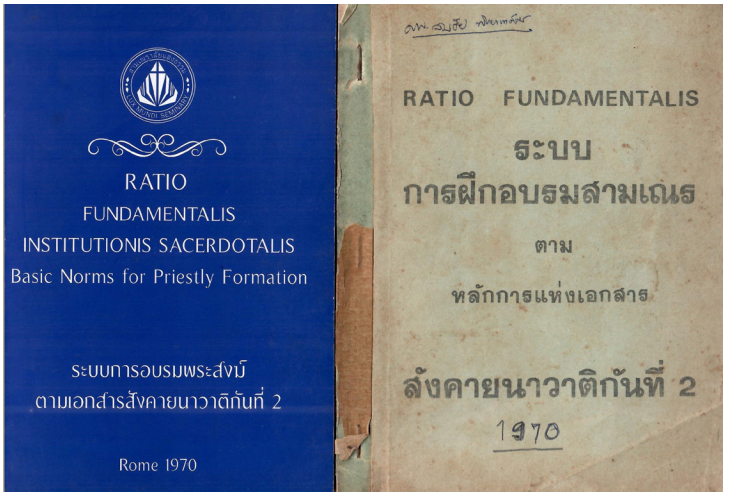

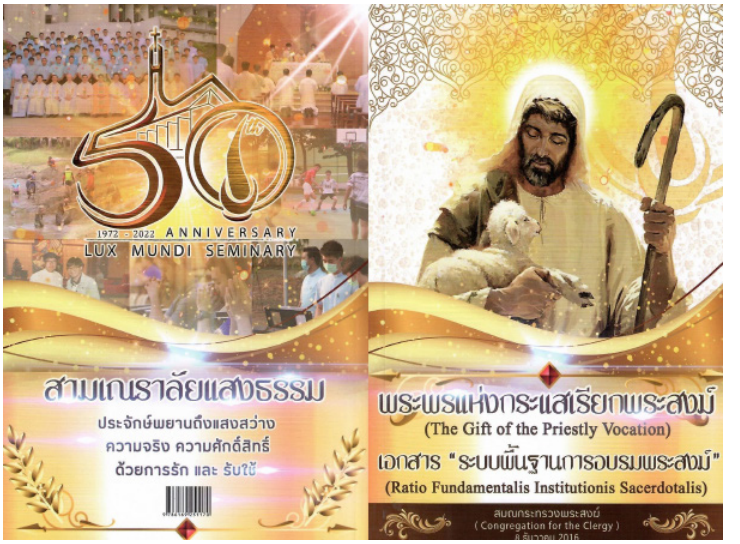

ในปี 2022 ฉลอง 50 ปี บ้านเณรแสงธรรม บ้านเณรแสงธรรมจึงจะร่วมกับผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายร่วมจัดการสัมมนาเพื่อประเมินผลและกำหนดแนวทางการอบรมสถาบันแสงธรรมใช้สอดคล้องกับเอกสาร “ระบบพื้นฐานการอบรมพระสงฆ์” ฉบับใหม่ และกับสถานการณ์ในปัจจุบัน ในเรื่อง **1. การอภิบาลกระแสเรียก 2. การอบรมขั้นต้นในบ้านเณร (Initial Formation) 3. การอบรมต่อเนื่องในชีวิตสงฆ์ (Ongoing Formation)** ใน 50 ปี บ้านเณรแสงธรรมมีอธิการสถาบันแสงธรรมทั้งหมด 8 ท่าน และผู้ให้การอบรมและผู้บริหารวิทยาลัย 71 ท่าน มีซิสเตอร์คณะพระหฤทัยของพระเยซูเจ้าแห่งกรุงเทพฯ ที่ช่วยทำงานที่บ้านเณรแสงธรรมจำนวน 31 ท่าน (1972/2515 - 2020/2563) (48 ปี)

6.2 ประวัติความเป็นมาและการพัฒนาของวิทยาลัยแสงธรรม

2515/1972 เพื่อตอบสนองข้อเรียกร้องของสภาสังคายนาวาติกันที่ 2 ให้ตั้งสถาบันอบรมบาทหลวงคาทอลิกขึ้นในแต่ละประเทศ สภาประมุขแห่งบาทหลวงโรมันคาทอลิกแห่งประเทศไทยได้อนุมัติให้เปิดสามเณราลัยใหญ่ขึ้นที่ เลขที่ 20 หมู่ 6 ถนนเพชรเกษม กม.29 ต.ท่าข้าม อ.สามพราน จ.นครปฐม โดยใช้ชื่อว่า “สามเณราลัยแสงธรรม (LUX MUNDI MAJOR SEMINARY)”

2 ก.พ. 2518/1975 ทำพิธีเปิดสามเณราลัยแสงธรรมอย่างเป็นทางการ และก่อตั้ง “วิทยาลัยแสงธรรม (Saengtham College)” เพื่อเป็นสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา **19 เม.ย. 2519/1976** ทบวงมหาวิทยาลัยอนุญาตให้เปิดวิทยาลัยแสงธรรม เป็นสถาบันระดับอุดมศึกษา เปิดสอน 2 หลักสูตร ใน 2 คณะวิชา คือ **คณะมนุษยศาสตร์ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาปรัชญา และคณะศาสนศาสตร์ สาขาวิชาเทววิทยา 27 ก.ค. 2522/1979** ทบวงมหาวิทยาลัยได้รับรองมาตรฐานการศึกษาของทั้ง 2 หลักสูตร และคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) ได้รับรองคุณวุฒิปริญญา ให้มีศักดิ์และสิทธิ์เทียบเท่ามหาวิทยาลัยของรัฐทุกประการ เมื่อวันที่ 8 ตุลาคม พ.ศ. 2522

2536/1993 สภาประมุขแห่งบาทหลวงโรมันคาทอลิกแห่งประเทศไทยได้โอนหน่วยงาน **ศูนย์วิจัยค้นคว้าศาสนาและวัฒนธรรม** เป็นองค์กรหนึ่งของวิทยาลัย ภายใต้การดำเนินงานของคณะผู้บริหารวิทยาลัยแสงธรรม 2537/1994 ปรับปรุง **หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาปรัชญา** เป็น **หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาปรัชญาและศาสนา** และได้รับอนุมัติจากทบวงมหาวิทยาลัยเมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม พ.ศ. 2538

2543/2000 เปิดสอน**หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาคริสตศาสนศึกษา** ในคณะศาสนศาสตร์ เพื่อผลิตบุคลากรครูในสาขาวิชาด้านศาสนา ทบวงมหาวิทยาลัยอนุมัติให้ดำเนินการได้ตั้งแต่ปีการศึกษา 2543 1 มิ.ย. 2545/2002 ทบวงมหาวิทยาลัยรับรองมาตรฐานการศึกษา

23 ก.ค. 2552/2009 สภาวิทยาลัยแสงธรรมอนุมัติ **หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทววิทยาจริยธรรม** (หลักสูตรใหม่ พ.ศ. 2552) โดย**เริ่มจัดการเรียนการสอนปีการศึกษา 2553 23 พ.ค. 2556/2013** สภาวิทยาลัยมีมติอนุมัติหลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2556 ของวิทยาลัยแสงธรรม ทั้ง 4 หลักสูตร **21 มิ.ย. 2556/2013** คณะกรรมการการอุดมศึกษาเอกชน รับรองวิทยฐานะวิทยาลัยเพื่อจะทำการสอนเพื่อให้ปริญญาในขั้นปริญญาโท ทั้งนี้รับรองวิทยฐานะตั้งแต่วันที่ 1 มิถุนายน พ.ศ. 2553 28 ต.ค. 2556/2013 คณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ก.ค.ศ.) มีมติรับรองคุณวุฒิจากวิทยาลัยแสงธรรม เพื่อประโยชน์ในการบรรจุและแต่งตั้งเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา จำนวน 3 คุณวุฒิ คือ 1. ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาปรัชญาและศาสนา 2. ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาคริสตศาสนศึกษา 3. ศาสนศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเทววิทยา **24 มี.ค. 2557/2014** รับรองอีกจำนวน 1 คุณวุฒิ คือ 1. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทววิทยาจริยธรรม **เม.ย. 2557/2014** สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษารับทราบหลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2556 ของวิทยาลัยแสงธรรม ทั้ง 4 หลักสูตร **28 พ.ค. 2558/2015** สภาวิทยาลัยมีมติอนุมัติการปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาคริสตศาสนศึกษา เป็น**หลักสูตรการศึกษาบัณฑิต สาขาวิชาคริสตศาสนศึกษา (หลักสูตร 5 ปี)** โดยเริ่มใช้หลักสูตรดังกล่าว ปี 2558 **25 ก.ย. 2558/2015** คุรุสภาได้รับรอง (หลักสูตร 5 ปี)

2561/2018 สภาวิทยาลัยมีมติอนุมัติหลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2562 ของคณะศาสนศาสตร์ 4 หลักสูตร 2562/2019 **วิทยาลัยแสงธรรมเริ่มใช้หลักสูตร ทั้ง 4 หลักสูตรคือ 1. ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาปรัชญาและศาสนา** (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2562) **2. ศาสนศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเทววิทยา** (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2562) **3. หลักสูตรการศึกษาบัณฑิต สาขาวิชาคริสตศาสนศึกษา** (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2562) และ**ระดับปริญญาโท 1 หลักสูตร 4. หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทววิทยาจริยธรรม** (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2562)

6.2.1 คณะผู้บริหารและคณาจารย์แสงธรรม

พระคาร์ดินัลมีชัย กิจบุญชู เป็นผู้รับใบอนุญาตก่อตั้งวิทยาลัยแสงธรรม เป็นนายกสภาวิทยาลัยคนแรกครั้งแรก 2518/1975 - 2531/1988/ **พระคุณเจ้าบรรจง อารีพรรค** เป็นคนที่ 2 2532/1989 - 2533/1990 **พระคุณเจ้าประพนธ์ ชัยเจริญ** เป็นคนที่ 3 2534/1991 - 2539/1996 **พระคาร์ดินัลมีชัย กิจบุญชู** เป็นนายกสภาวิทยาลัยครั้งที่สอง 2540/1997-2563/2020 (รวม 36 ปี) ต่อมา**พระคาร์ดินัลฟรังซิสเซเวียร์เกรียงศักดิ์ โกวิทวานิช**เป็นนายกสภาวิทยาลัยคนที่ 4 2564/2021-ปัจจุบัน

อธิการวิทยาลัยคนแรกคือพระคุณเจ้าบรรจง อารีพรรค 2515/1972 - 2518/1975 **คุณพ่อสมศักดิ์ นามกร** เป็นอธิการคนที่ 2 2519/1976 - 2520/1977 **คุณพ่อจำเนียร กิจเจริญ**เป็นอธิการคนที่ 3 2521/1978 - 2525/1982 **คุณพ่อวีระศักดิ์ วนาโรจน์สุวิช** เป็นอธิการคนที่ 4 2526/1983 - 2537/1994 **คุณพ่อบรรจง สันติสุขนิรันดร์** เป็นอธิการคนที่ 5 2537/1994 - 2538/1995 **คุณพ่อวิทยา**

คู่วิรัตน์ เป็นอธิการคนที่ 6 2539/1996 - 2551/2008 **คุณพ่อชาติชาย พงษ์ศิริ** เป็นอธิการคนที่ 7 2552/2009-2563/2020 **คุณพ่อธีรพล กอบวิทยากุล** เป็นอธิการคนที่ 8 2564 - ปัจจุบัน วิทยาลัยแสงธรรมตั้งแต่เริ่มก่อตั้งจนถึงปัจจุบันมีอาจารย์จำนวน 266 ท่านที่อุทิศตนช่วยสอนอบรมทำหน้าที่ของอาจารย์อย่างดีตลอดมา

6.2.2 การบริการวิชาการแก่สังคม ในปี 1977/2520 วิทยาลัยแสงธรรมได้จัดพิมพ์วารสาร **“แสงธรรมปริทัศน์”**

วารสารราย 4 เดือนปีที่ 1 ฉบับที่ 1 เพื่อเสริมสร้างทางวิชาการในด้านเทววิทยา ปรัชญาและการศึกษาคาทอลิกเป็นสื่อสัมพันธ์อันดีทางด้านศาสนา ดำเนินการต่อเนื่องในปีนี้ 2022/2565 เป็นปีที่ 46 และในปี 2009/2552 ศูนย์วิจัยค้นคว้าศาสนาและวัฒนธรรม วิทยาลัยแสงธรรมได้จัดทำ **วารสารวิชาการด้านปรัชญา ศาสนา เทววิทยา และการศึกษา** ปีละ 2 ฉบับ เริ่มเล่มแรกปีที่ 1 ฉบับที่ 1 และในปีนี้ 2022/2565 เป็นปีที่ 13 แล้ว ในปี 2007/2550 **คุณพ่อวุฒิชัย อ่องนาวาได้ทำโครงการหนังสือเทววิทยา ปรัชญาและศาสนา วิทยาลัยแสงธรรม**ได้เริ่มจัดพิมพ์หนังสือวิชาการ ตำราเรียน ในศาสนาคริสต์ในหมวดต่างๆ ได้จำนวน 77 รายการ และยังคงดำเนินงานต่อไปจนถึงปัจจุบัน

6.3 บุคคลและกิจการแห่งพระพรที่เสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อทุกคน

6.3.1 ศิษย์เก่าแสงธรรม ปัจจุบันสถาบันแสงธรรมมีศิษย์เก่าจำนวน 2,284 คน ได้เป็นพระสังฆราชคาทอลิก 6 องค์ เป็นพระสงฆ์สังฆมณฑล 556 ท่าน และพระสงฆ์นักบวช 207 ท่าน และเป็นฆราวาสและครูสอนคริสตศาสนธรรม (ครูคำสอน) 1,521 คนผู้ที่ทำงานในที่ต่างๆ เป็นแสงธรรมในการทำหน้าที่การงานในบทบาทของแต่ละคน ในสถานที่ต่างๆ ทั่วประเทศและต่างประเทศ

ชมรมศิษย์เก่าแสงธรรม มีการจัดตั้งคณะกรรมการครั้งแรกในปี 1990/2533 มี**คุณพ่อไพฑูรย์ หอมจินดา** เป็นประธาน มีการชุมนุมศิษย์ครั้งแรกในวันที่ 1 ก.พ. 1990 มีคณะกรรมการ 22 คน ดำเนินการ 2 วาระ ในปี 1994/2537 มีคณะกรรมการชุด 2 ดำเนินการต่อ 3 วาระมีประธานคนเดิม มี**คุณพ่อชาญชัย ทิวไผ่งาม** เป็นประธานคณะกรรมการดำเนิน

การ มี**คุณมนูญ วิสิฐนนทชัย** เป็นประธานฝ่ายฆราวาส ในปี 1999/2542 มี**คุณพ่อสมพร อุปพงศ์** เป็นประธานชุดที่ 3 ในปี 2002/2545 มี**พระคุณเจ้าวุฒิเลิศ แห่ล้อม**เป็นประธานชุดที่ 4 ในปี 2003/2546 มี**คุณพ่อวิชชุกรณ์ เกตุภาพ** เป็นประธานชุดที่ 5 และรักษาการณ์จนถึงปี 2021 จึงมีการเปลี่ยนโครงสร้างใหม่ ให้พระสังฆราชศิษย์เก่าแสงธรรมเป็นประธานสลับกันไป และให้อธิการวิทยาลัยแสงธรรมเป็นรองประธานผู้ประสานงาน ดังนั้น ในโอกาสฉลอง 50 ปี แสงธรรม มี**พระคุณเจ้าชูศักดิ์ สิริสุทธิ์** ประธานสภาฯ เป็นประธานชมรมศิษย์เก่าแสงธรรม และ**คุณพ่อธีรพล กอบวิทยากุล** เป็นรองประธาน ปีนี้ 2022/2565 พวกเราจะร่วมกันจัดเตรียมงานศิษย์เก่าแสงธรรมเพื่อร่วมฉลอง 50 ปี แสงธรรม พร้อมกับกรรมกรตัวแทนของรุ่นต่างๆ ทุกรุ่น

6.3.2 งานอภิบาล งานอภิบาลชุมชนคาทอลิก ด้านพีธีกรรมและการสอนหลักคริสตธรรม งานอภิบาลชุมชนแออัด กลุ่มเด็กและเยาวชน ผู้ถูกทอดทิ้ง กลุ่มแรงงาน ฯลฯ ในวโรกาสมหามงคมเฉลิมพระชนมพรรษา 6 รอบของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช 2542/1999 และการก้าวสู่ปี 2000/2543 สถาบันแสงธรรมได้ทำหนังสือรวบรวม **“กิจกรรม กิจการ งานอภิบาล พันธกิจแห่งรัก”** ที่มอบให้สังคมและคนรอบข้าง ในหนังสือ **“แสงธรรม แสงแห่งหวัง พลังแห่งรัก”** เรายังคงทำพันธกิจเสริมวัฒนธรรมแห่งความรักนี้ต่อไปในรูปแบบต่างๆ เช่น ในปี 2021/2564 วิทยาลัยแสงธรรมทำ**โครงการแสงธรรมร่วมใจ สู้ภัยโควิด** แบ่งปันอาหารและยาสำหรับผู้ต้องการ 4 เดือน (พ.ค. – ส.ค. 2021/2564) เพราะบ้านเณรแสงธรรมทำเกษตรพอเพียงเลี้ยงไก่ไข่ประมาณ 800 ตัว เป็ดไข่ประมาณ 100 กว่าตัว ปลูกผักผลไม้ปลอดสารพิษ ฯลฯ เป็นต้น

6.3.3 งานของอนุกรรมการดนตรีศักดิ์สิทธิ์สามเณราลัยแสงธรรม

เริ่มในปี 1978/2521 ต่อมาในปี 1980/2523 คุณพ่อสำราญ วงศ์เสงี่ยมที่ปรึกษาได้หาทุนจาก Missio Aachen Germany, Maryknoll Fathers Hands international, Katmandu Nepal. ทำห้องบันทึกเสียง ต่อมามี คุณพ่อโมลิ่ง เอส เจ, คุณพ่อไพศาล อานามวัฒน์, คุณพ่อประชาชาติ ปรีชาวุฒิ, คุณพ่อประยุทธ ศรีเจริญ, คุณพ่ออนุสรณ์ แก้วขจร, คุณพ่อเกรียงชัย ตรีมรรค เป็นที่ปรึกษา ที่ผ่านมาได้จัดทำเพลง **“แสงธรรมชุด 1-14”** และ**แสงธรรมชุดพิเศษ 1-7** ในระบบ Digital และยังคงร่วมมือกับผู้มีประสบการณ์และยังดำเนินการรับใช้ด้านดนตรีศักดิ์สิทธิ์ต่อไป

6.3.4 สัมมนาศึกษาข้อเชื่อศาสนาคริสต์นิกายคาทอลิกและโปรเตสแตนส์

ในปี 2004/2547 เริ่ม**โครงการเพื่อสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างคริสตชนต่างนิกายหรือคริสตสัมพันธ์** ในการศึกษาข้อเชื่อฯ สัญลักษณ์อัครสาวก พระคัมภีร์ พิธีบูชาขอบพระคุณ ข้อเชื่อฯ เรื่องพระนางมารีย์ แนวทางคริสตสัมพันธ์ โดยมีคณาจารย์และนักศึกษาจากวิทยาลัยแสงธรรม (คุณพ่อไพศาล อานามวัฒน์ คุณพ่อซิกมูนด์ แลส์เซ็นต์สกี้, คุณพ่อสมเกียรติ ตรีนิกร, คุณพ่อเกรียงยศ ปิยวัณโณ, คุณพ่อไพศาล ยอแซฟ ฯลฯ) วิทยาลัยพระคริสตธรรมแมคกิลวารี มหาวิทยาลัยพายัพ (ศาสนาจารย์วิลเลียม โจเซฟ โยเดอร์, ศาสนาจารย์ ดร. ชุลีพรรณ ศรีสุนทร, ดร.ดวงสุดา ศรีบัวอ้าย, ศาสนาจารย์มนิตย์ มณีวงศ์, ศาสนาจารย์ชัยพร ปัญญา ฯลฯ) สถาบันกรุงเทพคริสตศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยคริสเตียน (ศาสนาจารย์ ดร.รุ่ง เริงสันต์อาจิณ,ศาสนาจารย์เสรี หล่อกัณภัย,

ศาสนาจารย์นันทิยา เพ็ชรเกตุฯลฯ) พระคริสตธรรมลูเธอร์ (ศาสนาจารย์มานิตย์ มณีวงศ์ ฯลฯ) ร.ร.คริสต์ศาสนศาสตร์แบ๊บติสต์ (อ.สุมาลี ภัทรประภากร, อ.วิยะดา ทีฆหิกณ์ ฯลฯ ผู้รับผิดชอบโครงการคือ คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตศาสนสัมพันธ์แห่งประเทศไทย (คุณพ่อเสนอ ดำเนินสะดวก) และฝ่ายเอกสัมพันธ์ สภาคริสตจักรในประเทศไทย (ศาสนาจารย์ดร.รุ่งทิวา มาโน ฯลฯ) และตัวแทนจากสถาบันต่างๆ การสัมมนาได้ดำเนินการมาเป็นอย่างดี เกิดมีผลดีแห่งความสัมพันธ์กัน ได้จัดเป็นครั้งที่ 17/2020 และจะจัดสัมมนาต่อไปเมื่อสถานการณ์อำนวยให้จัดได้

7. สรุป

50 ปี แสงธรรม สถิติในปี 1988/2531 มีจำนวนเณรมาก 170 คน ในปี 2016/2559 มีจำนวนเณรน้อย 65 คน ในปัจจุบันปี 2022/2565 มีจำนวนเณร 97 คน แม้จำนวนเณรจะลดลง แต่ก็ยังมีผู้อุทิศตนติดตามกระแสเรียกสงฆ์อย่างจริงจังและจริงใจ **เอกสารของสภาสังคายนาวาติกันที่สอง** กล่าวว่า “ความปรารถนาที่จะฟื้นฟูทั่วพระศาสนจักรนั้นส่วน

ใหญ่ขึ้นอยู่กับศาสนบริการของบรรดาพระสงฆ์ที่ได้รับพลังบันดาลใจจากจิตตารมณ์ของพระคริสตเจ้า **จึงประกาศอย่างหนักแน่นถึงความสำคัญของการอบรมพระสงฆ์**" (OT อารัมภบท) "งานอบรมพระสงฆ์ในอนาคตเป็น**งานที่สำคัญและเรียกร้องมากที่สุด**งานหนึ่งเพื่ออนาคตของการประกาศข่าวดีแก่มนุษยชาติ งานอบรมของพระศาสนจักร**เป็นการสืบสานงานของพระคริสตเจ้า**" (PDV 2) **"การส่งเสริมกระแสเรียกเป็นหน้าที่ของชุมชนคริสตชนทั้งมวล"** (OT 2) ในเวลา 50 ปี แสงธรรม ขอขอบคุณพระคาร์ดินัล พระสังฆราช พระสงฆ์ นักบวชชายหญิง ฆราวาส องค์กรต่างๆ ผู้มีน้ำใจดีทุกท่าน ที่ช่วยให้สถาบันแสงธรรมได้รับการทรงนำโดยพระจิตเจ้า ให้ทำหน้าที่สืบสานพันธกิจของพระคริสต์ เป็นแสงสว่างของโลก **นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ปอลที่ 2** กล่าวว่า **"ให้เราจดจำอดีตด้วยความกตัญญู ให้ดำเนินชีวิตในปัจจุบันด้วยความกระตือรือร้น ให้มองอนาคตด้วยความไว้วางใจ พระเยซูคริสตเจ้าทรงเหมือนเดิมเสมอ ทั้งอดีต ปัจจุบันและตลอดไป"** (ฮบ 13:8)

[หมวดประวัติศาสตร์]

แสงธรรม 50 ปี มอบผู้อภิบาลที่ดีสู่สังคม

อัครนนท์ กิจเจริญ

50 ปี ถ้าเปรียบกับชีวิตของคนเราแล้ว ก็เปรียบเสมือนวัยกลางคน วัยที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมากมาย วัยที่เติบโตจนเข้มแข็ง แข็งแกร่ง พร้อมเผชิญกับความท้าทายทุกรูปแบบอาศัยประสบการณ์ที่ผ่านมา

50 ปี สำหรับสามเณราลัยหรือบ้านเณร และสถาบันแสงธรรม สำหรับผมแล้วคงจะเป็นช่วงที่เวลาที่น่าชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ **“หัวใจสำคัญ”** ของพระศาสนจักรคาทอลิกแห่งประเทศไทย ได้ทำหน้าที่รับใช้พระศาสนจักรแห่งประเทศไทยมาอย่างยาวนาน โดยเฉพาะในด้านการอบรมและพัฒนาบุคลากรของพระศาสนจักร ให้หลายๆ คนทำหน้าที่ผู้อภิบาลที่ดีและอีกหลายๆ คนได้เป็นครูคำสอนและฆราวาสที่ดีแก่เพื่อนพี่น้องในสังคม

ตัวผมเองนั้น ในฐานะศิษย์ปัจจุบันรู้สึกเป็นเกียรติและมีความภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่งที่ครั้งหนึ่งในชีวิตได้มีโอกาสรับการอบรมและรับการศึกษาจากสถาบันแห่งนี้สถานบันที่ให้การศึกษาอบรมที่ไม่ได้เพิ่มพูนเพียงแค่สติปัญญาเท่านั้น แต่ยังได้เพิ่มพูนความเชื่อในพระเจ้าของสามเณรและบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาอบรมจากสถาบันแห่งนี้ด้วยโดยอาศัย “ศรัทธาและเหตุผล (Fides et Ratio)”

นักศึกษาวิทยาลัยแสงธรรม คณะศาสนศาสตร์ สาขาวิชาเทววิทยาและจริยธรรม ชั้นปีที่ 4

ในโอกาสอันน่าชื่นชมยินดีนี้ ผมขอนำทุกท่านไปพบกับตัวแทนของศิษย์ปัจจุบันที่อยากจะแสดงความในใจ ความภาคภูมิใจที่ครั้งหนึ่งในชีวิตได้รับการศึกษาอบรมจากสถาบันแห่งนี้ครับ

ความประทับใจในการเป็นศิษย์ปัจจุบัน

เมื่อกล่าวถึงความประทับใจในการเป็นศิษย์ปัจจุบันของแสงธรรม ชวนผมนึกถึงเวทีประกวดคอนเสิร์ต ‘เดอะสตาร์’ การประกวดที่ค้นหานักร้องธรรมดา นำมาขัดเกลา ฝึกฝนเพื่อวันหนึ่งจะเปลี่ยนเป็นนักร้องที่ดี เลือกจากดินปั้นเป็นดาว

ความประทับใจที่ผมมีต่อแสงธรรมคล้ายคลึงกันกับความประทับใจในเดอะสตาร์ คือเราทุกคนต่างรู้ดีว่าเราถูกคัดเลือกมาจากความธรรมดา เข้ามาถูกขัดเกลาฝึกฝน เปลี่ยนแปลงแต่สิ่งที่แตกต่างคือเราไม่มีกรรมการคอยให้คะแนน เพราะผู้ที่ตัดสินเรามีเพียงผู้เดียวคือพระเจ้าในสวรรค์และผมไม่เคยเห็นใครที่ตกรอบในเวทีใหญ่ที่ชื่อว่า ‘แสงธรรม’ เลยด้วยซ้ำเพียงแต่บางคนชื่นชอบในเส้นทางที่แตกต่างกันเท่านั้น ซึ่งลึกๆ แล้วในหัวใจของเรา เราต่างประทับใจบ้านหลังนี้แน่ๆ เพราะมันอบอวลไปด้วย ‘รักแท้’ อย่างแน่นอนที่สุด

สามเณรยอห์น บอสโก รชานนท์ กองโฉม
สาขาปรัชญาและศาสนา ชั้นปีที่ 3 สังฆมณฑลนครสวรรค์

50 ปี..... หากเป็นมนุษย์คนหนึ่ง ก็คงจะเป็นคนที่ที่ผ่านร้อนผ่านหนาว พบเจอเรื่องราว และมีประสบการณ์มากมายจนสามารถส่งต่อให้คนรุ่นต่อไปด้วยความมั่นใจ

สถาบันแสงธรรมซึ่งประกอบไปด้วยบ้านเณรใหญ่แสงธรรม และวิทยาลัยแสงธรรม ก็คงเป็นเช่นนั้น จากจุดเริ่มต้นที่ต้องการให้มีสถานที่อบรมผู้ที่เตรียมตัวเป็นพระสงฆ์คาทอลิกพื้นเมืองในประเทศไทย และการร่วมมือร่วมใจกันของผู้นำพระศาสนจักรในประเทศไทยภายใต้การนำของพระจิตเจ้า สถานบันแห่งนี้ก็ถูกก่อร่างสร้างตัวขึ้น มีพระสงฆ์หลายๆ ต่อหลายท่านผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันมาเพื่อให้การอบรม วางระบบระเบียบต่างๆ ปรับปรุงและพัฒนาในทุกๆ ด้านที่จำเป็น จนกระทั่งทุกวันนี้ สถาบันแสงธรรมสามารถเติบโตและเข้มแข็งผลิตพระสงฆ์มากมายหลายคนออกไปรับใช้พระศาสนจักรทั้งในประเทศไทยและในระดับสากล

ผมในฐานะศิษย์ปัจจุบัน รู้สึกประทับใจและสำนึกในบุญคุณของทุกท่านที่มีส่วนทำให้สถาบันแสงธรรมแห่งนี้ยืนหยัดมาจนถึงปีที่ 50 ขอบคุณพระเป็นเจ้าที่ทรงดูแลและนำพาให้ทุกอย่างเป็นไปตามที่ควรจะเป็นและเหมาะสมกับยุคสมัยนั้นๆ และขอขอบคุณเป็นพิเศษสำหรับผู้ให้การอบรม บรรดาคณาจารย์ เจ้าหน้าที่วิทยาลัย พี่ๆ พนักงาน และพี่น้องสามเณรทุกคนที่อยู่ในช่วงที่ผมเข้ามารับการอบรมที่นี่ ทุกคนมีส่วนช่วยให้ผมก้าวหน้าและเติบโตในเส้นทางแห่งการรับใช้นี้ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

ท้ายที่สุด สำหรับผมแล้ว สถาบันแสงธรรมเป็นมากกว่าตัวอาคารสถานที่ แต่หมายถึงทุกคนในที่นี้ เพราะสถาบันแห่งนี้เป็นครอบครัวของผมที่หล่อหลอม ประคับประคอง ปลอบประโลมและชี้นำให้ผมเดินต่อไปด้วยความมั่นคง ขอพระเจ้าประทานพระพรที่จำเป็นแก่สถาบันแห่งนี้ให้สามารถคงอยู่ต่อไปและตอบสนองต่อพระประสงค์ของพระองค์ได้อย่างดีด้วยเทอญ

สามเณรอันดรูว์ ธราดล บุญเลิศ
สาขาปรัชญาและศาสนา ชั้นปีที่ 4 สังฆมณฑลราชบุรี

ความประทับใจในสถาบันแสงธรรม

สวัสดีครับพี่น้องทุกท่าน ผมชื่อ Bernard Veang Chumroun (เบอร์นาร์ด เวียง จำเริญ) เป็นสามเณรใหญ่จากประเทศกัมพูชา ตอนนี้กำลังเข้ารับการอบรม ณ บ้านเณรใหญ่แสงธรรมในสาขาวิชาปรัชญาและศาสนา ชั้นปีที่ 4 ผมเป็นสามเณรใหญ่ชาวกัมพูชารุ่นแรกที่ได้รับการอบรมที่ประเทศไทย ผมได้รับการอบรมในสถาบันแสงธรรมในปี ค.ศ. 2019 จนถึงปัจจุบันนี้ ค.ศ. 2022 สิ่งที่ผมประทับใจมากๆ ณ สถาบันแสงธรรม ประการแรกคือการอยู่แบบเป็นครอบครัวใหญ่ที่มีบรรดาผู้ให้การอบรมและมีพี่น้องสามเณรที่อยู่ในบ้านเดียวกัน บรรดาคุณพ่อต้อนรับและดูแลผมอย่างดี ให้ความสำคัญ มาทักทายมาพูดคุยกันเป็นประจำ และช่วยเหลือในสิ่งที่ผมขาดแคลน บรรดาพี่น้องสามเณรก็เช่นเดียวกัน ต้อนรับผมอย่างดี ยิ้มแย้มทักทายเวลาได้เจอกัน ทำให้ผมรู้สึกประทับใจมากกับการได้มาอยู่ในบ้านหลังนี้ แม้ว่าผมเป็นสามเณรต่างชาติแต่ผมไม่เคยมีความรู้สึกว่าผมเป็นสามเณรต่างชาติ ณ สถาบันแห่งนี้ ข้อประทับใจที่สองคือสถานแห่งนี้ฝึกให้ผมมีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ต่างๆ ที่ผมได้รับมอบหมาย ทำให้ผมโตเป็นผู้ใหญ่มากขึ้นในแต่ละปี

ในการมาอยู่ในสถาบันแห่งนี้ทำให้ผมได้พัฒนาวิชาความรู้ เช่น ความรู้ด้านปรัชญา และวิชาอื่นๆ เป็นพิเศษด้านพิธีกรรม เช่น การจัดเครื่องบูชา การช่วยพิธีกรรมในพิธีบูชาขอบพระคุณ และได้เรียนการทำวัตรอีกด้วย ที่สุดผมได้เรียนรู้วัฒนธรรมไทย ซึ่งมีความแตกต่างจากวัฒนธรรมของกัมพูชาหลายๆ อย่าง ทำให้ผมเรียนรู้ที่เปิดใจเพื่อเรียนรู้วัฒนธรรมของประเทศอื่นอีกด้วย

สุดท้ายนี้ผมขอขอบคุณพระเจ้าที่นำทางผมมาถึงวันนี้ ขอบคุณสถาบันแห่งนี้ ขอบคุณบรรดาคุณพ่อ พี่น้องสามเณร และพี่ๆ พนักงานทุกท่าน ที่ดูแลเอาใจใส่ผม ที่ผมสามารถเดินทางในกระแสเรียกถึงวันนี้ ขอบคุณครับ

ขอพระเจ้าอวยพรทุกท่าน
สามเณรเบอร์นาร์ด เวียง จำเริญ
สาขาปรัชญาและศาสนา ชั้นปีที่ 4
พระตะบอง ประเทศกัมพูชา

ที่นี่มิใช่เพียงหอพัก มิใช่เพียงสถาบันการศึกษา มิใช่เพียงวัดคาทอลิก มิใช่เพียงสวนสาธารณะ และมิใช่เพียงสถานฝึกอบรมทางด้านวิชาการเท่านั้น... แต่ที่นี่ “แสงธรรม” คือแหล่งบ่มเพาะกระแสเรียกของชายหนุ่มที่ตอบรับเสียงเรียกจากพระเจ้า เพื่อเต็มใจจะก้าวไปเป็นศาสนบริกรของพระองค์

“สามเณราลัยแสงธรรม” นับเป็นบ้านเณรใหญ่แห่งแรกและแห่งเดียวของประเทศไทย จวบจนวันนี้ก้าวเข้าสู่ปีเฉลิมฉลองครบ 50 ปี แล้วครับ มีผู้คนมากมายที่ผ่านเข้าออกสถาบันแห่งนี้ ทั้งที่เข้ามาศึกษาเล่าเรียนระดับอุดมศึกษา ในสาขาวิชาต่างๆ ของ “วิทยาลัยแสงธรรม” และที่เข้ามารับการฝึกอบรมในส่วนของ “บ้านเณรใหญ่แสงธรรม” เพื่อก้าวไปเป็นบาทหลวง นักบวชคาทอลิก ครูคำสอน หรือแม้กระทั่งคริสตชนที่ดี ซึ่งถือเป็นบุคลากรอันทรงคุณค่าคนหนึ่งของพระศาสนจักรในประเทศไทย

อาจกล่าวได้ว่า ณ ที่แห่งนี้ เป็นมากกว่าสถานที่หรือองค์กรหนึ่งของพระศาสนจักรเท่านั้น... แต่ที่นี่เป็น “สถานฝึกอบรมชีวิต” ของสมาชิกแต่ละคนเพื่อจะสามารถก้าวออกไปเป็น “แสงธรรมนำทางผู้คน” ในสังคมไทยอย่างดีตามพระประสงค์ของพระเจ้า

ณ ที่แห่งนี้ เปิดโอกาสให้บรรดา “สามเณรใหญ่” หรือที่คุ้นชินกันในนามว่า “บราเดอร์” ได้ฝึกฝนตนเองตามความถนัด ความสนใจ พรสวรรค์ หรือแม้กระทั่งพรแสวงของแต่ละคน... เพื่อจะเสริมสร้างทักษะความสามารถและบุคลิกภาพให้สอดคล้องต้องกันกับความต้องการของพระศาสนจักรและสังคมไทย ทั้งที่เป็นการเรียนวิชาความรู้ทางด้านพิธีกรรม เทววิทยา ปรัชญาและศาสนา หรือคริสตศาสนศึกษา การฝึกฝนพัฒนาทักษะความสามารถทางด้านศิลปะ ดนตรี กีฬา และทักษะอื่นๆ ที่มีประโยชน์ต่อการดำรงชีวิต เพื่อนำความรู้ที่ได้รับจากการฝึกฝนไปแบ่งปันแก่ผู้คน อาทิ การทำสวน การเลี้ยงสัตว์ ไม่ว่าจะเป็นไก่ เป็ด ห่าน หรือแม้กระทั่งแกะ

ยิ่งไปกว่านั้น คณะผู้ให้การอบรมยังเล็งเห็นถึงความสำคัญของการอภิบาลและแพร่ธรรมรูปแบบใหม่ ผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์หรือโซเชียลมีเดีย จึงสนับสนุนให้สามเณรมีโอกาสฝึกฝนพัฒนาทักษะทางด้านการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เพื่อการผลิตรายการ คลิปวิดีโอ และการถ่ายทอดสดต่างๆ ซึ่งได้รับการตอบรับอย่างดียิ่ง ทั้งจากพี่น้องคริสตชนฆราวาสจำนวนมาก ที่คอยติดตามผลงานและให้การสนับสนุนมาตลอดหลายปีที่ผ่านมา

“สถาบันแสงธรรม” จึงเป็นแหล่งฝึกฝนชีวิตและมอบโอกาสในการพัฒนาตนเอง แก่บรรดาสามเณรและนักศึกษาแต่ละคน ให้มีความพร้อมมากที่สุดที่จะก้าวไปเป็นบุคลากรอันทรงคุณค่า อีกคนหนึ่งของพระศาสนจักรและสังคมไทยต่อไปครับ

ขอคำภาวนาจากทุกท่าน เพื่อการเฉลิมฉลอง 50 ปีแห่งพระพร ของสถาบันแสงธรรมด้วยครับ

สามเณรคามิลโล พรสรร สิงห์ชัย
สาขาเทววิทยาและจริยธรรม ชั้นปีที่ 2
อัครสังฆมณฑลกรุงเทพ

“แสงธรรมนำปัญญาสู่ชีวิต”

เป็นความภูมิใจอย่างหนึ่งในชีวิต คือได้ผ่านการศึกษาจากวิทยาลัยแสงธรรม กล่าวได้เลยว่าเกือบๆ จะเป็นเวลา 9 ปีที่ได้ศึกษาที่วิทยาลัยแห่งนี้ เป็นวิทยาลัยที่ไม่ได้สอนและให้ความรู้ด้านวิชาการ ด้านความรู้ด้านศาสนาอย่างเดียว แต่ยังเป็นสถาบันที่ให้แบบอย่างที่ดีในการดำเนินชีวิตด้านงานอภิบาลด้วย เพราะบุคลากรแต่ละท่าน โดยเฉพาะคณะอาจารย์ที่สอนเป็นผู้ที่สอนด้วยชีวิตและแบบอย่าง อีกทั้งเป็นการสอนที่เน้นการนำไปปฏิบัติในชีวิตงานอภิบาล ด้วยแบบอย่างและเนื้อหาการสอนจะสอดแทรกเข้าด้วยประสบการณ์การทำงานด้านงานอภิบาล ความรักใจดี และประสบการณ์ฝ่ายจิตของคณาจารย์แต่ละท่าน ทำให้รู้สึกว่าไม่เรียนที่จะศึกษาหาความรู้อย่างเดียว ยังได้รับประสบการณ์และความรักใจดีของพวกท่านด้วย ขอพระเจ้าอวยพรคณาจารย์และบุคลากรที่อยู่ในวิทยาลัยแสงธรรมแห่งนี้ให้ได้รับพระพรอันจำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิตของแต่ละท่านครับ

สามเณรมีคาแอล ชาตรี บุตรดีด้วง
LATE VOCATION คณะธรรมทูตไทย

สุดท้ายนี้ โอกาส 50 ปีสถาบันแสงธรรม ทำให้ผมนึกถึงประโยคหนึ่งในพระสมณสาสน์ “เริ่มต้นสหัสวรรษใหม่” (Novo Milliennio Ineunte NMI) ของนักบุญสมเด็จพระสันตะปาปา ยอห์น ปอลที่ 2 ที่เขียนไว้ว่า “ให้เราจดจำอดีตด้วยความกตัญญู ให้ดำเนินชีวิตในปัจจุบันด้วยความกระตือรือร้นและให้มองสู่อนาคตด้วยความวางใจ เพราะ “พระเยซูคริสตเจ้าทรงเป็นองค์เดียวเสมอทั้งในอดีต ปัจจุบัน และตลอดไป” (ฮบ 13:8)

ขอบพระคุณบรรดาพระสังฆราช พระสงฆ์ บรรดาอาจารย์ เจ้าหน้าที่ พนักงาน และศิษย์เก่าในอดีตทุกท่าน ที่ได้จากโลกนี้ไปแล้วและที่มีชีวิตอยู่ ขอบพระคุณท่านเหล่านั้น ที่ได้วางรากฐานกระบวนการอบรมและหลักสูตรการศึกษาให้กับสถาบันแสงธรรม เปรียบเสมือนการเริ่มต้นปลูกต้นไม้ ให้มีรากแก้วที่หยั่งลึกและแข็งแรง นอกจากนี้ยังต้องขอบพระคุณบรรดาพระสังฆราช พระสงฆ์ บรรดาอาจารย์ เจ้าหน้าที่ พนักงานและศิษย์ปัจจุบันทุกท่าน ที่ได้ช่วยกันดูแลเอาใจใส่ ให้ต้นไม้ต้นนี้ได้ผลิดอกออกผลและเติบโตอย่างมั่นคงจนมาถึงปีที่ 50 นี้

ผมเองในฐานะศิษย์ปัจจุบันเชื่อว่าบรรดาสามเณรและนักศึกษาทุกคนจะได้ใช้โอกาสเฉลิมฉลอง 50 ปี สถาบันแสงธรรมนี้ เพื่อเป็นพลังในการทำหน้าที่ของตนเองด้วยความกระตือรือร้น เพื่อสักวันหนึ่งเราทุกคนจะได้เป็น “แสงธรรม” ของพระเจ้าแก่ทุกๆ ที่ได้ได้พบเจอและเป็นความหวังให้กับพระศาสนจักรคาทอลิกในประเทศไทย ในการนำข่าวดีของพระเจ้าไปสู่พี่น้องชาวไทยทุกคน

เพลง หัวใจมิสซัง

ผลงาน/เรียบเรียง พีรสันติ จวบสมัย

สถานสำคัญเรียกกัน บ้านเณร
เหมือนหัวใจส่วนที่จำเป็น หยุดเต้นชีพคงวอดวาย
งานมิสซังเหมือนดังร่างกาย ขาดเงินทองก็พอหาได้
ขาดสงฆ์ไทยปัจจัยสำคัญ

ทั่วแดนแคว้นไทยก็คล้ายที่นา
ถึงฤดูเก็บเกี่ยวเวียนมา มองหาชาวนาช่วยกัน
งานสงฆ์ไทยมากมายอนันต์ สวดอ้อนวอนขอพรพระท่าน
ส่งคนงานมาสู่ถิ่นไทย ขาดพระสงฆ์มิสซังก็คงไม่มี
ด้วยเหตุนี้บ้านเณรเหมือนเป็นหัวใจ
พระสังฆราชหลายองค์ พระสงฆ์คนไทย
ที่บ้านเณรช่วยสร้างสรรค์ให้ พลีกายรับใช้มวลชน

อย่ามองข้ามไปหัวใจมิสซัง
ศูนย์รวมที่สร้างความหวัง คริสตังทั่วทั้งมณฑล
เณรบวชเป็นพระสงฆ์สักคน
เหน็ดเหนื่อยยากลำบากสู้ทน จนภูมิใจ

สามเณรฟรังซิสเซเวียร์ อัครนนท์ กิจเจริญ
สาขาเทววิทยาและจริยธรรม ชั้นปีที่ 2
อัครสังฆมณฑลกรุงเทพ

ท่านทั้งหลาย เป็นแสงสว่างส่องโลก

ดร.สุภาวดี นัมคณิสรณ์

บทนำ

ผู้ที่ตื่นแต่เช้ามืดเป็นประจำจะมีโอกาสได้เห็นความเปลี่ยนแปลงของความมืดสนิทที่ค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นความสว่างโดยเริ่มจากแสงสว่างที่รำไรแล้วในที่สุดก็จะกลายเป็นความสว่างที่แจ่มกระจ่างเต็มที่ ยามที่เราได้เห็นท้องฟ้าที่เริ่มแปรเปลี่ยนจากความมืดมิดแล้วค่อยๆ เรืองรองด้วยแสงเงินแสงทองนั้นก่อให้เกิดความรู้สึกที่แจ่มใสและเบิกบานยิ่งนัก ซึ่งโดยทั่วๆ ไปแล้วในยามที่เราเกิดความรู้สึกท้อแท้ หมดกำลังใจและสิ้นหวังในชีวิต เราก็จะเปรียบเทียบชีวิตของเราว่าชีวิตของเราเหมือนกำลังถูกปกคลุมด้วยความมืดมิด

สภาวการณ์ที่เป็นความมืดมิดของชีวิตอาจจะเกิดขึ้นได้ทั้งทางร่างกายและจิตใจ เช่น การเจ็บป่วยเป็นโรคร้ายแรง ภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจที่ส่งผลกระทบต่ออาชีพและรายได้ หัวหน้าครอบครัวตกงานทำให้ขาดรายได้มาจุนเจือครอบครัว การสูญเสียทรัพย์สิน การสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก เป็นต้น และเราก็จะตั้งตารอคอยเวลาที่ความสว่างจะขับไล่ความมืดมิดออกไปจากชีวิตของเรา

อดีตอาจารย์อาวุโสประจำศูนย์จริยธรรมวิชาชีพ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

ความสว่าง จึงหมายถึง แนวทาง การนำทาง ความหวัง ความปลอดภัยและความเข้าใจ ดังนั้น เมื่อชีวิตของเราอยู่ในความมืดมน เราก็จะพยายามมองหาความสว่างอยู่เสมอเพื่อให้เราเกิดความรู้สึกปลอดภัย คลายความวิตกกังวล สับสนตลอดจนความงุนงงต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตของเรา

พระเยซูคริสตเจ้าทรงเป็นแสงสว่างส่องโลก

คำว่า “ความสว่าง” เป็นคำที่ยกมาอ้างอิงหลายครั้งในพระคัมภีร์ ตลอดจนคำสอนของพระเยซูคริสตเจ้าและบรรดาอัครสาวก พระคัมภีร์กล่าวถึงความสว่างเพื่อบอกถึงบางอย่างที่เป็นธรรมล้ำลึกของพระเจ้า ความแตกต่างของความสว่างและความมืดเป็นคำอุปมาที่มักจะใช้ในพระคัมภีร์เพื่อเปรียบเทียบความดีกับความชั่ว ความสว่างถูกกล่าวถึงเพื่อเป็นตัวแทนของพระเยซูคริสตเจ้า ซึ่งผู้เขียนจะขอยกตัวอย่างบางตอนที่ได้มีการกล่าวไว้ในพระคัมภีร์ดังนี้

เศคาริยาห์ ได้กล่าวพยากรณ์ให้ประชาชนได้รับทราบถึงการบังเกิดของพระผู้ไถ่ที่จะเสด็จมาช่วยลบล้างบาปให้แก่พวกเขาซึ่งเป็นพระผู้ไถ่ที่เป็นแสงสว่างที่แท้จริงไว้ว่า “... พระองค์จะเสด็จมาเยี่ยมเราจากเบื้องบน ดังแสงอรุโณทัย ส่องสว่างให้ทุกคนที่อยู่ในความมืดและในเงาแห่งความตาย เพื่อจะนำเท้าของเราให้ดำเนินไปตามทางสันติสุข” (ลก 1:78-79) ส่วนผู้เฒ่าสิเมโอนที่มีอายุมากแล้ว ท่านเป็นคนชอบธรรมและยำเกรงพระเจ้าและพระจิตเจ้าได้ทรงเปิดเผยให้ท่านรู้ว่า ท่านจะไม่ตายก่อนที่จะได้เห็นองค์พระคริสต์ของพระเจ้า เมื่อโยเซฟและพระนางมารีย์นำพระกุมารเข้ามาปฏิบัติตามที่ธรรมบัญญัติกำหนดไว้ เมื่อสิเมโอนได้รับพระกุมารมาอุ้มไว้ ท่านก็ยอมรับว่าพระองค์ “เป็นแสงสว่างเปิดเผยให้คนต่างชาติรู้จักพระองค์”

โดยท่านได้กล่าวถวายพระพรแด่พระเจ้าว่า “ข้าแต่พระเจ้า บัดนี้ พระองค์ทรงปล่อยผู้รับใช้ของพระองค์ไปเป็นสุขตามพระดำรัสของพระองค์ เพราะนัยน์ตาของข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้ช่วยให้รอดพ้น ผู้ที่พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับนานาประชาชาติ เป็นแสงสว่างเปิดเผยให้คนต่างชาติรู้จักพระองค์ และเป็นสิริรุ่งโรจน์สำหรับอิสราแอลประชากรของพระองค์” (ลก 2:29-32)

ยอห์นผู้ทำพิธีล้างได้เป็นพยานถึงพระเยซูคริสตเจ้าว่า พระองค์ทรงเป็นแสงสว่างส่องโลก เขาต้องการให้ชาวยิวมีความชื่นชมยินดีเพราะ “แสงสว่างแท้จริงซึ่งส่องสว่างแก่มนุษย์ทุกคนกำลังจะมาสู่โลก” (ยน 1:9) และแสงสว่างนี้จะช่วยขับไล่ความมืดมนแห่งบาปให้หมดสิ้นไป

พระเยซูคริสตเจ้าทรงรักษาคนตาบอด

สำหรับชาวยิวแล้ว การที่ใครคนหนึ่งเกิดมาตาบอดนั้นย่อมเป็นผลมาจากบาปของเขาเองหรือบาปของบิดามารดาของเขา แต่พระเยซูคริสตเจ้าทรงแสดงให้เห็นว่าไม่ใช่บาปของเขาเองหรือของบิดามารดาที่ทำให้เขาเป็นเช่นนั้น “แต่เขาเป็นเช่นนี้ก็เพื่อให้กิจการของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา” (ยน 9:3) ทั้งนี้เพราะเขาได้ทำให้ทุกคนได้เห็นถึงความรักและความเมตตาของพระเจ้า

การรักษาชายตาบอดผู้นี้ให้หายได้อย่างอัศจรรย์ได้เปิดเผยความจริงว่าพระเยซูคริสตเจ้าทรงเป็นแสงสว่างส่องโลก **“เราเป็นแสงสว่างสองโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีแสงสว่างส่องชีวิต”** (ยน 8:12) ชายตาบอดแต่กำเนิดคนนี้ไม่เพียงแค่มองเห็นได้เหมือนคนปกติ แต่การรักษาของพระเยซูคริสตเจ้าทำให้เขามองเห็นสิ่งต่างๆ และเห็นพระเยซูคริสตเจ้าในฐานะองค์ความสว่าง เมื่อพระเยซูคริสตเจ้าตรัสถามเขาว่า “‘ท่านเชื่อในพระบุตรแห่งมนุษย์หรือ’ เขาได้ทูลถามว่า ‘บุตรแห่งมนุษย์คือใครพระเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะได้เชื่อในพระองค์’ พระเยซูคริสตเจ้าตรัสตอบว่า ‘ท่านได้เห็นแล้ว เป็นผู้ที่กำลังพูดอยู่กับท่านนี้แหละ’ เขาจึงทูลว่า ‘ข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าข้า’” แล้วกราบลงนมัสการพระองค์ (ยน 9:35)

จะเห็นได้ว่า ในขณะที่ชายตาบอดมีความเชื่อในองค์พระเยซูคริสตเจ้า แต่ชาวฟาริสีกลับไม่เชื่อในพระองค์ ดังนั้น ชีวิตของเขาจึงยังคงมืดบอด มองไม่เห็นและยังคงเดินอยู่ในความมืดต่อไป ดังที่พระเยซูคริสตเจ้าตรัสว่า “เรามาในโลกนี้เพื่อพิพากษา คนที่มองไม่เห็น จะได้มองเห็น ส่วนคนที่มองเห็นจะกลายเป็นคนตาบอด” ชาวฟาริสีจึงทูลถามพระองค์ว่า “พวกเราก็ตาบอดด้วยใช่ไหม” พระเยซูคริสตเจ้าทรงตอบว่า “ถ้าท่านทั้งหลายตาบอด ท่านก็ไม่บาป แต่ท่านกล่าวว่า ‘เรามองเห็น’ บาปของท่านจึงยังคงอยู่ (ยน 9:39-41)

ชาวฟาริสีและชาวยิวมองคนตาบอดว่าเป็นคนบาปและได้รับการลงโทษจากพระเจ้า พวกเขายังคงอยู่ในความมืดจึงมองไม่เห็นถึงความทุกข์ยากและความเจ็บปวดของคนที่อยู่รอบข้างและพวกเขาก็ยังไม่ยอมให้พระเยซูคริสตเจ้ารักษาความมืดบอดในจิตใจของเขา ชีวิตของพวกเขาจึงต้องอยู่ในความมืดต่อไป

ถึงแม้ว่า พระเยซูคริตเจ้าจะได้นำแสงสว่างและความรักเข้ามาในโลกนี้แต่หลายคนก็ยังคงหลงอยู่ในความมืดแห่งบาปของตนอยู่ ดังนั้น “ผู้ที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่ถูกตัดสินลงโทษ แต่ผู้ที่ไม่มีความเชื่อก็ถูกตัดสินลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามิได้มีความเชื่อในพระนามของพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระเจ้า ประเด็นของการตัดสินลงโทษก็คือ ความสว่างเข้ามาในโลกนี้แล้วแต่มนุษย์รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะการกระทำของเขานั้นชั่วร้าย ทุกคนที่ทำความชั่วย่อมเกลียดความสว่างและไม่เข้าใกล้ความสว่าง เกรงว่าการกระทำของตนจะปรากฏชัดแจ้ง แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามความจริง ย่อมเข้าใกล้ความสว่างเพื่อให้เห็นชัดว่าสิ่งที่เขาทำได้ทำโดยพึ่งพระเจ้า (ยน 3:18-21)

ดังนั้น เราคริสตชนผู้เชื่อในพระเยซูคริสตเจ้าจึงต้องดำเนินชีวิตอยู่ใน “แสงสว่าง” ซึ่งตรงกันข้ามกับการดำเนินชีวิตอยู่ในความมืดแห่งพยศชั่ว ในกิเลส หรือบาป ทั้งนี้ก็เพราะว่าพระเยซูคริสตเจ้าทรงเป็นความสว่างส่องโลก พระองค์ทรงเป็นความสว่างที่แท้จริงสำหรับมนุษย์ทุกคน และพระองค์คือองค์ความรอดสำหรับมนุษย์ทั้งมวล ด้วยเหตุนี้เอง ผู้ที่ดำเนินชีวิตในทางแห่งความรอดจึงเป็นผู้ที่ดำเนินชีวิตอยู่ในความสว่างด้วย

ท่านเป็นบุตรแห่งความสว่าง

"ทุกท่านเป็นบุตรแห่งความสว่างและบุตรแห่งทิวากาล เรามิได้อยู่ฝ่ายราตรีกาลหรือความมืด" (1 ธส 5:5) ด้วยความจริงที่ว่าพระเยซูคริสตเจ้าทรงเป็นความสว่างจึงทำให้เกิดธรรมชาติของสิ่งซึ่งตรงกันข้ามกับความสว่างนั่นก็คือความมืด เมื่อความสว่างเปรียบเหมือนกับความชอบธรรมและความดีแล้ว ความมืดก็จะแสดงออกถึงความชั่วร้ายและความบาป ดังนั้น สิ่งที่จะช่วยให้เราสามารถเป็นบุตรแห่งความสว่างได้ก็คือ

1. เราต้องมีความสนิทสัมพันธ์กับพระเจ้า "ท่านที่รักทั้งหลาย เราจงรักกัน เพราะความรักมาจากพระเจ้าและทุกคนที่มีความรัก ย่อมบังเกิดจากพระเจ้าและรู้จักพระองค์ ผู้ไม่มีความรัก ย่อมไม่รู้จักพระเจ้า เพราะพระเจ้าทรงเป็นความรัก ความรักของพระเจ้าปรากฏให้เราเห็นดังนี้คือ พระเจ้าทรงส่งพระบุตรพระองค์เดียวมาในโลก เพื่อเราจะได้มีชีวิตโดยทางพระบุตรนั้น ความรักอยู่ที่ว่าพระเจ้าทรงรักเราและทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาเพื่อชดเชยบาปของเรา มิใช่อยู่ที่เรารักพระเจ้า ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเจ้าทรงรักเราเช่นนี้ เราก็ควรจะรักกันด้วย ไม่มีผู้ใดเคยเห็นพระเจ้า แต่ถ้าเรารักกัน พระเจ้าย่อมดำรงอยู่ในเราและความรักของพระองค์ในเราก็จะสมบูรณ์..." (1 ยน 1 7-12) ดังนั้น สำหรับนักบุญยอห์น "ความรัก" คือ "องค์พระเจ้า" และคริสตชนทุกคนก็ได้รับการเชิญให้เข้ามาสู่ชีวิตของความเป็นหนึ่งเดียวและความศักดิ์สิทธิ์กับพระเจ้า

ในการมีส่วนร่วมในความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าของคริสตชนนั้นจะกลายเป็นจริงได้ก็โดยการผ่านทาง "การเป็นหนึ่งเดียวในความรักกับพระบิดาและพระบุตรเยซูคริสตเจ้า" ดังนั้น "ผู้ใดที่รักเราผู้นั้นก็จะปฏิบัติตามวาจาของเรา พระบิดาของเรา

จะทรงรักเขา พระบิดาจะเสด็จพร้อมกับเรามาหาเขา จะทรงพำนักอยู่กับเขา...” (ยน 14:23) “การพำนัก” ของพระเจ้านั้นเป็นการแสดงความสัมพันธ์ที่ล้ำลึกที่พระเจ้ามีต่อมนุษย์ และเป็นความสัมพันธ์ที่มนุษย์มีต่อพระเจ้า เพราะการที่พระเจ้าเสด็จมาประทับอยู่นี้เป็นจุดสูงสุดของการดำรงชีวิตของคริสตชนอย่างแท้จริง ด้วยเหตุนี้เอง “การดำเนินชีวิตอยู่ในความรัก” จึงเป็นเงื่อนไขของการเสด็จมาพำนักของพระตรีเอกานุภาพ

นอกจากการนี้จากการเปรียบเทียบเรื่องกิ่งองุ่นกับต้นองุ่นที่ได้บันทึกไว้ในพระวรสารของนักบุญยอห์นก็ช่วยทำให้เราเข้าใจชัดเจนมากขึ้นของการมาพำนักอยู่ของผู้ที่มีความเชื่อในพระเยซูคริสตเจ้า “... เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นกิ่งก้าน ผู้ที่ดำรงอยู่ในเรา และเราดำรงอยู่ในเขา ก็ย่อมเกิดผลมาก เพราะถ้าไม่มีเรา ท่านก็ทำอะไรไม่ได้เลย ถ้าผู้ใดไม่ได้ดำรงอยู่ในเราก็จะถูกโยนทิ้งไปข้างนอกเหมือนกิ่งก้านและจะเหี่ยวแห้งไป กิ่งก้านนั้นจะถูกเก็บไปทิ้งในไฟและถูกเผา ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในเรา และวาจาเราดำรงอยู่ในท่าน ท่านอยากได้สิ่งใด ก็จงขอเถิด และท่านจะได้รับ... (ยน 15:5-7) ดังนั้น ความสัมพันธ์ของเรากับของพระเยซูคริสตเจ้านั้นจะต้องใกล้ชิดกันในลักษณะที่เหมือนกับการทาบกิ่งของเราไว้กับพระองค์ นั่นก็คือ เราจะสามารถได้รับพระพรและพลังทุกอย่างที่จำเป็นจากพระเยซูคริสตเจ้าเพื่อช่วยให้เราสามารถดำเนินชีวิตของเราให้เป็นคริสตชนที่ดี และเพื่อให้เรามีความใกล้ชิดสนิทสัมพันธ์กับพระเยซูคริสตเจ้านั้น ชีวิตคริสตชนจะต้องเรียนรู้และเติบโตในความรักของพระเจ้าเสมอด้วยการหล่อเลี้ยงชีวิตจิตของเราด้วยการสวดภาวนา ด้วยพระวาจาของพระเยซูคริสตเจ้า ด้วยศีลศักดิ์สิทธิ์ เป็นต้น ความใกล้ชิดกับพระเยซูคริสตเจ้าและการติดต่อสัมผัสกับพระวาจาของพระองค์ทุกวันจะช่วยให้เราสามารถปรับเปลี่ยน

ชีวิตของเราให้ละม้ายคล้ายกับพระองค์ และเราจะต้องพัฒนาความสัมพันธ์กับพระองค์อย่างสม่ำเสมอ คริสตชนจึงต้องมีความมั่นคงและพร้อมที่จะปฏิเสธสิ่งที่ตรงกันข้ามกับคำสอนของพระเยซูคริสตเจ้า ทั้งนี้ก็เพราะว่า “พระบิดาของเราทรงรักเราอย่างไร เราก็รักท่านอย่างนั้น จงดำรงอยู่ในความรักของเราเถิด ถ้าท่านปฏิบัติตามบทบัญญัติของเรา ท่านก็จะดำรงอยู่ในความรักของเรา เหมือนกับที่เราปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระบิดาของเราและดำรงอยู่ในความรักของพระองค์...” (ยน 15:9-10)

ดังนั้น การดำเนินชีวิตในความศักดิ์สิทธิ์ของคริสตชนนอกจากจะต้องดำเนินชีวิตในความรักแล้ว ยังหมายถึงการดำเนินชีวิตใน “แสงสว่าง” อีกด้วย ซึ่งเป็นการดำเนินชีวิตที่ตรงกันข้ามกับความมืดแห่งพยศชั่วในกิเลสหรือบาป ทั้งนี้ก็เพราะว่าพระเยซูคริสตเจ้าคือองค์ความสว่างส่องโลก พระองค์ทรงเป็นความสว่างแท้จริงสำหรับมนุษย์ทุกคน พระองค์ยังทรงเป็นองค์ความรอดพ้นสำหรับมนุษย์ทั้งมวล ดังนั้นผู้ที่ดำเนินชีวิตในทางแห่งความรอดก็คือผู้ที่ดำเนินชีวิตในความสว่างด้วย

2. เราต้องดำเนินชีวิตในความสว่าง “ ในอดีตท่านเคยเป็นความมืด แต่บัดนี้ท่านเป็นความสว่างในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินชีวิตเช่นบุตรแห่งความสว่างเถิด ผลแห่งความสว่างคือความดี ความชอบธรรมและความจริงทุกประการ จงแสวงหาสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพอพระทัย จงอย่าเกี่ยวข้องกับกิจการแห่งความมืดซึ่งไร้ผล ตรงกันข้าม จงประณามกิจการเหล่านั้น เพราะสิ่งต่างๆ ที่กระทำกันอย่างปิดบังซ่อนเร้นนั้น แม้เพียงพูดถึงก็น่าละอายแล้ว ทุกสิ่งที่ถูกประณามนั้นย่อมปรากฏชัดในความสว่างและทุกสิ่งที่ปรากฏชัดนั้นคือความสว่าง...” (อฟ 5:9-14) ข้อความจากพระคัมภีร์ตอนนี้บอกให้เรารู้ว่า เราจะต้องดำเนินชีวิตเป็นบุตรแห่งความสว่าง และเมื่อพระเยซูคริสต

เจ้าทรงเป็นองค์ความสว่างแท้จริงสำหรับมนุษย์ทุกคนเราจึงต้องเดินตามพระองค์ นั่นก็คือ **การดำเนินชีวิตเหมือนกับที่พระองค์ทรงดำเนินชีวิต**

นักบุญยอห์นกล่าว่า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก ผู้ใดดำรงอยู่ในความรัก ย่อมดำรงอยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าย่อมดำรงอยู่ในเขา” (1 ยน 4:16) ดังนั้น พระเจ้ากับน้ำพระทัยของพระองค์จึงเป็นหนึ่งเดียวกัน ความรักต่อพระเจ้าจึงหมายถึงการปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ ซึ่งพระเยซูคริสตเจ้า

ได้ทรงแสดงน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยมอบบัญญัติใหม่ให้แก่บรรดาสานุศิษย์ของพระองค์ โดยพระองค์ตรัสว่า “เราให้บทบัญญัติใหม่แก่ท่านทั้งหลาย ให้ท่านรักกัน เรารักท่านอย่างไร ท่านก็จงรักกันอย่างนั้นเถิด” (ยน 13:34) ดังนั้น เราจึงต้องเลียนแบบชีวิตที่เปี่ยมไปด้วยความรักและความเมตตาของพระเยซูคริสตเจ้า ซึ่งตลอดชีวิตของพระองค์บนโลกมนุษย์นั้นเราได้เห็นพระองค์ทรงปฏิบัติตนเป็นผู้รับใช้และพระองค์ไม่เคยเรียกร้องให้บรรดาศิษย์ของพระองค์มาปรนนิบัติหรือรับใช้พระองค์

ในฐานะที่ทรงเป็นพระอาจารย์ ในทางตรงกันข้ามพระองค์กลับเป็นผู้คอยดูแลเอาใจใส่พวกเขา แม้จนกระทั่งวันสุดท้ายก่อนที่พระองค์จะถูกจับไปตรึงกางเขน พระองค์ผู้ทรงเป็นพระอาจารย์ก้มลงไปล้างเท้าลูกศิษย์ของพระองค์และยังทรงสั่งให้พวกเขาทำเช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงทำ “ในเมื่อเราซึ่งเป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและอาจารย์ยังล้างเท้าให้ท่าน ท่านก็ต้องล้างเท้าให้กันและกันด้วย เราวางแบบอย่างไว้ให้แล้ว ท่านจะได้ทำให้เหมือนกับที่เราทำกับท่าน” (ยน 13:14-15) นั่นก็คือ พระองค์ทรงสอนให้พวกเขารับใช้ซึ่งกันและกัน

พระเยซูคริสตเจ้าทรงเปี่ยมไปด้วยความรักและเมตตากรุณา ทรงเข้าใจถึงความต้องการและความทุกยากของทุกคน ในพระวรสารของนักบุญมัทธิวได้บันทึกไว้ว่า มีประชาชนจำนวนมากมาเข้าเฝ้าพระองค์และนำคนเจ็บมาให้พระองค์รักษา พระองค์ก็รักษาพวกเขาจนหายเป็นปกติ ฝูงชนเป็นจำนวนมากได้ติดตามพระองค์ไป พระองค์ก็ได้ทรงแสดงความรักและห่วงใยพวกเขาโดย “เรียกบรรดาศิษย์เข้ามาตรัสว่า ‘เราสงสารประชาชน เพราะเขาอยู่กับเรามาสามวันแล้วและเวลานี้ไม่มีอะไรกิน เราไม่อยากให้เขากลับบ้านโดยไม่ได้กินอะไร เขาจะหมดแรงขณะเดินทาง’ (มธ 15:32) พระเยซูคริสตเจ้าจึงได้ทรงทำอัศจรรย์ทวีขนมปังและปลาเลี้ยงฝูงชนเหล่านั้นจนอิ่มแล้วจึงส่งพวกเขากลับไป เหตุการณ์ในพระคัมภีร์ตอนนี้เราได้เห็นถึงความรักและพระเมตตาของพระเยซูคริสตเจ้าที่มีต่อฝูงชนที่ได้ติดตามพระองค์มาตลอดสามวัน พระองค์ทรงเข้าใจว่าพวกเขาจะต้องมีความรู้สึกเหนื่อยล้าและต้องรู้สึกหิวมากจากการติดตามพระองค์ พระองค์ทรงห่วงใยพวกเขาว่าจะหมดแรงก่อนที่จะเดินทางกลับถึงบ้านของพวกเขา ดังนั้น พระองค์ได้ทรงแสดงความรักและความห่วงใยที่มีต่อพวกเขาอย่างเป็นรูปธรรมด้วยการทำอัศจรรย์ทวีขนมปังและปลามาเลี้ยงพวกเขาจนอิ่มก่อนที่พวกเขาจะเดินทางกลับบ้าน

ในชีวิตประจำวันของเราก็เช่นกันเราสามารถที่จะปฏิบัติความรักและความเมตตา อย่างที่พระเยซูคริสตเจ้าทรงทำให้เราดูเป็นแบบอย่างได้เช่นกัน ตัวอย่างเช่นเราอาจจะเคยมีประสบการณ์ที่เพื่อนของเราหรือคนที่เรารู้จักไม่สบาย ซึ่งโดยปกติแล้วเราอาจจะแค่ไปเยี่ยมเยียนตามมารยาทแล้วก็กลับโดยที่เราไม่ได้คิดที่จะสนใจและเข้าใจปัญหาของเขาและยื่นมือไปช่วยเหลือเขา แต่ในระหว่างทางที่กำลังจะกลับบ้านทำให้เราคิดขึ้นมาได้

ว่าเพื่อนของเรา เขาแขนหักต้องเขาเฝือก และนอนอยู่บ้านคนเดียว เขาจะทำอย่างไรกับชีวิตประจำวันของเขา เช่นจะเข้าห้องน้ำ จะทานข้าว จะซักเสื้อผ้าอย่างไร และเมื่อเราย้อนกลับไปหาเขาอีกครั้ง เราก็ได้เห็นเพื่อนของเรากำลังนั่งร้องไห้และลงมานั่งกับพื้นเพื่อทำความสะอาดจานข้าวที่เขาทำหลุดมือตกแตก เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นได้เสมอกับคนที่เจ็บป่วยและกับผู้สูงอายุ ซึ่งอ่อนแอและไม่มีเรี่ยวแรงหรือกำลังที่จะสามารถช่วยเหลือตนเองได้ การเลียนแบบชีวิตแห่งความรักของพระเยซูคริสตเจ้าจึงเรียกร้องให้เราต้องแสดงความรักและความห่วงใยต่อคนที่อ่อนแอและไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้อย่างเป็นรูปธรรม เหมือนอย่างที่พระเยซูคริสตเจ้าได้ทำให้เห็นเป็นแบบอย่างมาแล้ว นั่นคือเมื่อเรามองเห็นปัญหาของเขาแล้วเราจะต้องช่วยเหลือเขาให้ตรงกับความจำเป็นของเขาเพื่อให้ความทุกข์ยากในชีวิตของเขาได้รับความบรรเทาหรือหมดไป

นอกจากนี้ พระเยซูคริสตเจ้าทรงรักษาโรคและความเจ็บไข้ทุกชนิดไม่ว่าจะเป็นความเจ็บป่วยทางร่างกายหรือจิตใจ “กิตติศัพท์เกี่ยวกับพระองค์เลื่องลือไปทั่วแคว้นซีเรีย ประชาชนจึงนำผู้เจ็บป่วยด้วยโรคต่างๆ ผู้ที่ถูกความทุกข์เบียดเบียน ผู้ถูกปีศาจสิง ผู้เป็นลมบ้าหมูและผู้ที่เป็นง่อยมาเฝ้าพระองค์ พระองค์ทรงรักษาคนเหล่านั้นให้หายจากโรคและความเจ็บไข้” (มัทธิว 4:24)

ภารกิจที่พระเยซูคริสตเจ้าทรงช่วยเหลือผู้อื่นนั้นมีมากมายเสียจนท่านนักบุญยอห์นบันทึกไว้ว่า “ยังมีเรื่องราวอีกมากมายที่พระเยซูคริสตเจ้าทรงกระทำ ซึ่งถ้าจะเขียนลงไว้ทีละเรื่องทั้งหมด ข้าพเจ้าคิดว่าโลกทั้งโลกคงไม่พอบรรจุหนังสือที่จะต้องเขียนนั้น” (ยน 21:25)

คริสตชนจึงสามารถดำเนินชีวิตเป็นบุตรแห่งความสว่างได้ด้วยการมีความเชื่อในพระเยซูคริสตเจ้าและปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือบทบัญญัติแห่งความรักและดำเนินชีวิตแห่งความรักเหมือนกับที่พระเยซูคริสตเจ้าทรงดำเนินชีวิต "...ผู้ที่อ้างว่าตนอยู่ในความสว่าง แต่เกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นยังจมอยู่ในความมืด ส่วนผู้ที่รักพี่น้องของตนก็ดำรงอยู่ในความสว่างและไม่มีสิ่งใดในตัวเขาที่ทำให้เขาล้มลงได้ แต่ผู้ที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็อยู่ในความมืดและเดินวนเวียนอยู่ในความมืดโดยไม่รู้ว่าเขากำลังเดินไปทิศทางใดเพราะความมืดทำให้ตาเขาบอด..." (1 ยน 2:9-11)

ท่านทั้งหลายเป็นแสงสว่างส่องโลก

มีเรื่องเล่าว่า ชายสองคนนอนป่วยอยู่ในห้องพักเดียวกันของโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง ทุกวันชายที่นอนเตียงริมหน้าต่างจะบรรยายภาพเหตุการณ์ข้างนอกให้ชายอีกคนที่นอนเตียงด้านในได้ฟังเสมอ และเรื่องราวที่เขาบรรยายนั้นก็เต็มไปด้วยรายละเอียดและสีสัน เขาทำให้ชายที่นอนเตียงด้านในซึ่งไม่มีโอกาสมองเห็นวิวนอกหน้าต่างได้พลอยเพลิดเพลินกับภาพเหล่านั้นและคลายความเหงาไปได้อย่างมาก โดยทุกเช้าเขาจะเริ่มบรรยายภาพที่มองเห็นจากภายนอกหน้าต่าง

"โอ้ เช้าวันนี้ดวงอาทิตย์กลมโต ท้องฟ้าสีทองสวยมาก ต้นไม้ริมถนนก็เริ่มมีดอกสีเหลือง บานเต็มสองข้างทาง เด็กๆ ไม่รู้มาจากไหนมากมาย วิ่งไล่จับผีเสื้อในสวนกันอย่างสนุกสนาน"

หรือ "สายรุ้งสวยจัง ฉันไม่เคยเห็นสายรุ้งที่มีสีสันงดงามอย่างนี้มาก่อนเลย มันสวยจนดูเหมือนว่าจะมีมากกว่าเจ็ดสีเสียอีก

หรือในบางวันเขาก็จะเริ่มเล่าด้วยน้ำเสียงที่ตื่นเต้นว่า “วันนี้เขามีขบวนพาเหรดกันแน่ะ ขบวนใหญ่มากเต็มถนนเลย ทุกคนสวมเสื้อสีชมพู ถือลูกโป่งหลากสี มีตัวการ์ตูนเดินนำหน้า รถดอกไม้ ช่างสวยงามจริงๆ”

เวลาที่เขาเล่าเขาก็จะหัวเราะไปด้วยอย่างอารมณ์ดี เขาทำอย่างนี้ทุกวัน ขณะที่ชายอีกคนซึ่งนอนเตียงด้านในก็จะคอยเงี่ยหูฟังเขาเล่าทุกเช้าด้วยความสนใจเช่นกัน

จนกระทั่งวันหนึ่ง ชายที่นอนเตียงริมหน้าต่างได้เสียชีวิตลง ชายที่นอนเตียงด้านในเลยขอให้พยาบาลช่วยย้ายเขามานอนที่เตียงริมหน้าต่างแทนเพื่อเขาจะได้มีโอกาสได้เห็นวิวข้างนอกด้วยตนเอง

หลังจากที่พยาบาลย้ายให้เขามานอนที่เตียงริมหน้าต่าง เขาก็รู้สึกแปลกใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อเขามองผ่านกระจกออกไปข้างนอก สิ่งที่เขาได้เห็นนั้นเป็นเพียงแค่ผนังทึบของอีกตึกหนึ่งเท่านั้นเอง เขามองไม่เห็นท้องฟ้ากว้าง ถนนหรือสวนด้านล่างอย่างที่เขาเคยได้ยินได้ฟังมาแต่อย่างใด เขาจึงร้องถามพยาบาลว่า “เดี๋ยวก่อนครับ นี่เกิดอะไรขึ้น คนไข้ที่นอนเตียงนี้ที่เพิ่งตายไปน่ะ เขาบรรยายภาพข้างนอกให้ผมฟังทุกวันว่า เขามองเห็นท้องฟ้า ดวงอาทิตย์ สายรุ้ง ดอกไม้ในสวน ขบวนพาเหรดบนถนน แล้วทำไมผมถึงมองไม่เห็นอะไรเลย นอกจากผนังทึบนี้ล่ะ” พยาบาลยิ้มและตอบว่า “คุณไม่รู้เหรอคะว่าเขาตาบอด”

จากเรื่องเล่านี้ทำให้ได้ข้อคิดว่า ชายตาบอดที่นอนอยู่ริมหน้าต่างนั้น แม้ว่าดวงตาของเขาจะมองไม่เห็นแต่มันก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคสำหรับชีวิตของเขาแต่อย่างใดเพราะเขาสามารถมองทุกอย่างด้วยใจ เขาสามารถมองผ่านความมืดบอดของดวงตาแล้วมองทะลุผนังหนาทึบนั้นจนรู้ว่า บนท้องฟ้าที่กว้างใหญ่นั้นมีดวงอาทิตย์ มีสายรุ้ง ส่วนในสวนก็มีดอกไม้บานและมีผีเสื้อบิน

สิ่งที่ชายตาบอดคนนี้ทำทุกวันจึงเป็นเหมือนแสงสว่างที่ช่วยให้เพื่อนร่วมห้องได้เห็นและรับรู้สิ่งต่างๆ ที่เพื่อนเขาอยากเห็นอยากรู้แต่ไม่มีโอกาสได้เห็น สิ่งที่เขาทำช่วยให้เพื่อนของเขาเพลิดเพลินและมีความสุข เมื่อแสงสว่างมีไว้เพื่อให้ทุกคนได้มองเห็น ดังนั้นความเป็นคริสตชนก็จำเป็นที่จะต้องส่องสว่างเพื่อให้ทุกคนได้มองเห็นเช่นกัน

พระเยซูคริสตเจ้าตรัสว่า “ตราบที่เรายังอยู่ในโลก เราเป็นแสงสว่างส่องโลก” (ยน 9:5) และยังได้ตรัสอีกว่า “ท่านทั้งหลายเป็นแสงสว่างส่องโลก” (มธ 5:14) ดังนั้นคริสตชนจึงต้องภาคภูมิใจที่พระเยซูคริสตเจ้าทรงต้องการให้เราเหมือนกับพระองค์ และเราจะต้องยอมให้ความสว่างของพระเยซูคริสตเจ้าส่องผ่านชีวิตของเราเพื่อไปถึงผู้อื่น ดังเช่น “เมืองที่ตั้งอยู่บนภูเขาจะไม่ถูกปิดบัง ไม่มีใครจุดตะเกียงแล้วเอามาวางไว้ใต้ถัง แต่ย่อมตั้งไว้บนเชิงตะเกียงจะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนในบ้าน” (มธ 5:15) ชีวิตของเราจึงต้องส่องสว่างความรัก ความดีงาม ความชอบธรรมและพระวาจาของพระเจ้าออกไปเพราะเราเป็นบุตรแห่งความสว่างที่ต้องมีชีวิตที่ส่องสว่างในโลก

ผู้เขียนประทับใจกับคำพูดของ อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ ซึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งของโลก เขาได้กล่าวเอาไว้ว่า “ชีวิตที่อยู่เพื่อผู้อื่นเท่านั้น เป็นชีวิตที่มีคุณค่า” (Only a life lived for others is a life worth while.”) คำพูดนี้สะท้อนให้เห็นว่า ชีวิตของเรานั้นจะมีคุณค่าอย่างแท้จริงก็ต่อเมื่อเรามีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่นไม่ใช่อยู่เพื่อความต้องการของตนเองเท่านั้น ดังนั้น “ชีวิตแห่งความสว่าง” จึงเป็นชีวิตที่มีคุณค่าเพราะเป็นชีวิตที่ได้เข้าไปทำให้ชีวิตของผู้ที่อยู่ในความมืดได้รับแสงสว่าง

ผู้เขียนมีเรื่องราวของชายคนหนึ่งที่ผู้เขียนเชื่อว่าผู้อ่านบางท่านอาจจะเคยได้ยินได้ฟังกันมาบ้างแล้วแต่ผู้เขียนก็ขอนำมาแบ่งปันในบทความนี้สำหรับเป็นข้อคิด เพราะชีวิตของเขาเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับคนที่น่าจะสิ้นหวังกับชีวิตยิ่งกว่าอีกหลายคนในโลกที่คิดว่าชีวิตของตนเองสิ้นหวังแล้ว

ชายคนนี้ชื่อว่า ‘นิค วูจิซิค’ (Nick Vujicic) นิค เป็นชายที่ไม่มีแขนขามาตั้งแต่เกิด เขาเป็นชาวออสเตรเลีย เกิดเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม พ.ศ. 2525 โดยพ่อและแม่เป็นชาวเซอร์เบียที่อพยพเข้ามายังออสเตรเลีย แม่ของนิคมีอาชีพเป็นพยาบาล และเธอก็ดูแลตัวเองมาตลอดในช่วงที่ตั้งท้อง และตอนที่ตรวจอัลตร้าซาวด์ประมาณ 3 ครั้ง ก็ไม่พบความผิดปกติใดๆ ในตัวนิคเลยแม้แต่น้อย จนกระทั่งวันที่นิคเกิด เขาลืมตามองดูโลกซึ่งมาพร้อมกับร่างกายที่ไม่มีแขนทั้ง 2 ข้าง ขณะเดียวกันเขามีขาสั้นๆ ลีบเล็กเพียงหนึ่งข้างกับนิ้วเท้า 2 นิ้วเท่านั้น อาการนี้เรียกว่า Tetra-amelia disorder ซึ่งเกิดจากความผิดปกติของร่างกายที่ทำให้ผู้ป่วยไม่มีแขนและขาคนที่มีอาการแบบนี้บนโลก มีเพียง 7 คน นั่นก็คือ โอกาสที่จะเกิดอาการดังกล่าวนี้มีเพียง 0.000000092% เท่านั้น แต่นิคก็คือหนึ่งในนั้น และที่น่าเศร้าในช่วงแรกๆ ก็คือ ตอนที่พยาบาลอุ้มนิคออกมาจากห้องคลอด เพื่อมาให้ผู้เป็นแม่ได้พบนั้นเธอรับไม่ได้และปฏิเสธที่จะอุ้มเขา พ่อและแม่ของนิคเสียใจอย่างมาก และต่างก็คิดว่านิคคงอยู่ได้ไม่นาน แต่พอหมอได้ตรวจสุขภาพนิค ก็พบว่าเขามีร่างกายที่แข็งแรงดี พวกเขาจึงทำใจยอมรับ และตั้งใจให้นิคได้ใช้ชีวิตปกติเหมือนคนทั่วไป แม้ว่าสุขภาพของนิคจะดี แต่ด้วยร่างกายที่ผิดปกติจึง ทำให้ชีวิตในวัยเด็กของนิคได้รับความลำบากเป็นอย่างมาก เขาเกือบจะไม่ได้เข้าเรียน เพราะกฎหมายในออสเตรเลียขณะนั้น ไม่อนุญาตให้คนพิการเข้าเรียนกับคนปกติ (แต่กฎหมายแก้ภายหลังให้เรียนด้วยกันได้) และที่โรงเรียนเขาถูกเพื่อนล้อเลียนเป็นประจำ และมีครั้งหนึ่งที่นิคเคยเจอเหตุการณ์ที่สร้างความสะเทือนใจให้เขาเป็นอย่างมาก นั่นก็คือเขาโดนเพื่อนถึง 12 คนรุมแกล้ง และมองเขาเป็นตัวตลก เขารู้สึกเสียใจและกลับมานั่งคิดว่า การที่เขามีสภาพแบบ

นี้นั้นมันไร้ความสุขและเป็นภาระของพ่อแม่อีกด้วย เขาจึงคิดที่จะฆ่าตัวตายหลายครั้ง แต่ด้วย ‘ความรัก’ และ ‘กำลังใจ’ จากพ่อแม่จึง ทำให้เขาสามารถผ่านเรื่องร้ายๆ เหล่านั้นมาได้ นิคเริ่มเปลี่ยนความคิดใหม่ เขามองว่าแม้ภายนอกจะแตกต่าง แต่ ‘ภายใน’ (ความคิดและจิตใจ) ของเขานั้นก็เหมือนกับคนทั่วไปทุกอย่าง

ดังนั้น หลังจากเรียนจบปริญญา 2 ใบทางด้านบัญชีและด้านการวางแผนการเงินในวัย 21 ปี เขาจึงตั้งใจที่จะนำเรื่องราวในชีวิตของเขามาเป็นแรงบันดาลใจให้แก่คนอื่นๆ โดย ผ่านอาชีพ ‘นักพูด’ เขาตัดสินใจติดต่อไปยังโรงเรียนต่างๆ เพื่อไปพูดให้กำลังใจและสร้างแรงบันดาลใจแก่เด็กๆ แต่ช่วงแรกนิคก็โดนปฏิเสธจากทุกโรงเรียน แต่แล้ววันหนึ่งเขาก็ได้รับการตอบรับ แม้ครั้งแรกที่เขาไปพูดจะมีคนฟังเพียง 10 คน แต่นั่นก็ไม่

ได้ทำให้เขาเกิดความรู้สึกท้อแท้แต่ เขายังคงเดินหน้าทำในสิ่งที่เขารักมาตลอด จนเขาเป็นที่รู้จักมากขึ้น และสุดท้ายคนจำนวนมากก็ยอมรับในตัวเขา และยกย่องว่านิคเป็นหนึ่งในนักพูดที่สร้างแรงบันดาลใจที่ดีที่สุดคนหนึ่งในโลก

นิคเริ่มโด่งดังและมีชื่อเสียงโดยในปี ค.ศ. 2009 เขาได้มีโอกาสไปเล่นหนังเรื่อง ‘The Butterfly Circus’ ซึ่งหนังเรื่องดังกล่าวได้รับรางวัลหลายรางวัล และในปี ค.ศ. 2011 นอกจากนี้เขายังได้รับเชิญไปพูดเกี่ยวกับการสร้างแรงบันดาลใจที่ ‘World Economic Forum’ ซึ่งเป็นการประชุมเศรษฐกิจประจำปี ที่มีผู้นำจากหลายประเทศเข้าร่วมอีกด้วย ตลอดเวลาที่ผ่านมา นิคได้พยายามแสดงให้หลายคนเห็นว่า ความพิการไม่ได้ทำให้ชีวิตของเราไม่ดี แต่ความท้อแท้ต่างหากที่จะนำปัญหาต่างๆ เข้ามาในชีวิตและยังมีคนอีกมากมาย ที่อาจจะไม่เคยได้รับโอกาสใดๆ เลย และก็ยังคงมีคนอีกมากที่ยอม ‘ล้มลง’ เพียงเพราะไม่ได้บางสิ่งบางอย่างตามที่ใจหวัง

ดังนั้น ชีวิตของชายตาบอดและนิคจึงเป็นตัวอย่างที่ช่วยสนับสนุนความคิดที่ว่าชีวิตแห่งความสว่างนั้นเป็นชีวิตที่มีคุณค่า เพราะเป็นชีวิตที่ได้เข้าไปทำให้ชีวิตของผู้ที่อยู่ในความมืดได้รับแสงสว่าง

คริสตชนเมื่อได้รับศีลล้างบาปแล้ว เราก็ได้เข้ามามีส่วนร่วมเป็นกายหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสตเจ้าและได้เป็นประชากรของพระเจ้า เราจึงมีส่วนร่วมในพันธกิจของพระเยซูคริสตเจ้าในฐานะของสงฆ์ ประกาศกและกษัตริย์ และเมื่อพระเยซูคริสตเจ้าทรงเรียกเราให้เป็นความสว่างเพื่อส่องสว่างเข้าไปในที่ที่มืดมิด ในที่ที่ไร้ความหวัง ไร้ซึ่งหนทาง ไร้ซึ่งทางออก

ดังนั้น เราจะต้องตัดสินใจว่า เราจะยอมให้ความสว่างของพระเยซูคริสตเจ้าส่องผ่านเข้ามาในชีวิตของเราเพื่อให้แสงสว่างของชีวิตเราได้ส่องแสงไปยังผู้อื่นและ “เพื่อคนทั้งหลายจะได้เห็นกิจการดีของท่านและสรรเสริญพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์” (มธ5:16)

50 ปี สถาบันแสงธรรม

สถาบันแสงธรรมเป็นสถาบันการศึกษาที่มีความสำคัญมากสำหรับพระศาสนจักรคาทอลิกในประเทศไทยเพราะเป็นสถาบันที่ทำหน้าที่ในการผลิตบุคลากรสงฆ์ นักบวชและฆราวาสแพร่ธรรมเป็นจำนวนมากเพื่อออกไปเป็นประจักษ์พยานถึงข่าวดีของพระเยซูคริสตเจ้าในท่ามกลางสังคมไทย

พระเยซูคริสตเจ้าผู้ทรงเป็น “แสงสว่างส่องโลก” (Lux Mundi) ได้ทรงเรียกพระสงฆ์ให้สะท้อนภาพของพระองค์ซึ่งเป็นนายชุมพาบาลผู้สูงสุดแต่ผู้เดียวโดยให้พระสงฆ์ดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของพระองค์ที่สามารถปรากฏให้เห็นได้ในท่ามกลางมวลมนุษย์ พระสงฆ์เป็นผู้ที่ได้รับการเจิมจากพระจิตเจ้าโดยผ่านทางพระสังฆราช การเจิมจึงเป็นการแสดงให้เห็นถึงลักษณะพิเศษที่ทำให้พระสงฆ์เป็นเหมือนพระเยซูคริสตเจ้า พระสงฆ์จึงเป็นผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่สงฆ์ในฐานะที่เป็นตัวแทนของพระเยซูคริสตเจ้าซึ่งเป็นศีรษะ หัวหน้าและเป็นผู้นำประชาสัตบุรุษที่ท่านดูแล “...จงเลี้ยงดูฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่ในความดูแลของท่าน จงดูแลด้วยความเต็มใจตามพระประสงค์ของพระเจ้า...จงเป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะ มิใช่เป็นเจ้านายเหนือผู้ที่อยู่ใต้ปกครอง... (1 ปต 5:2-3) และสละชีวิตเพื่อแกะของตน (ยน 10:11)

ชีวิตสงฆ์เป็นพระพรหรือของขวัญที่จำเป็นและสำคัญจากพระเจ้าอันทำให้ทุกคนทั้งสัตบุรุษและบรรดาพระสงฆ์ได้รับเกียรติและศักดิ์ศรี ดังนั้นศักดิ์ศรีของชีวิตพระสงฆ์จะต้องได้รับการถ่ายทอดให้เห็นได้อย่างชัดเจนในชีวิตของพระสงฆ์และในความศักดิ์สิทธิ์ นั่นก็คือการมีชีวิตสนิทกับพระเจ้า ดังนั้นพระสงฆ์จึงต้องสะท้อนภาพของพระเยซูคริสตเจ้าผู้เป็นนายชุมพาบาลสูงสุด

บทสรุป

สถาบันแสงธรรมเป็นแสงแห่งความหวังที่บรรดาสัตบุรุษต่างเฝ้ารอคอยผู้ที่จะจบจากการอบรมในสถาบันแห่งนี้เพื่อมาเป็นผู้นำฝ่ายจิตของพวกเขา ดังนั้น พระสงฆ์ นักบวชชายหญิง และฆราวาสแพร่ธรรมจึงเป็นหัวใจของการประกาศข่าวดีของพระเยซูคริสตเจ้า บรรดาคริสตชนต่างมั่นใจว่าบุคคลที่จบจากสถาบันแสงธรรมจะเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมตนเองให้เลียนแบบอย่างชีวิตของพระเยซูคริสตเจ้าและจะเป็นผู้ที่นำพระเยซูคริสตเจ้าไปสู่พวกเขา

ในโอกาสที่จะฉลองการครบรอบ 50 ปี ของสถาบันแสงธรรม นอกจากการร่วมโมทนาคุณพระเจ้าแล้วจะต้องเป็นโอกาสที่ดีที่จะได้ทำการทบทวนว่าสถาบันควรที่จะพัฒนาปรับปรุงหลักสูตรและแนวทางในการอบรมสมาชิกในสถาบันอย่างไรเพื่อให้เป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์เพียบพร้อมมากยิ่งๆ ขึ้นไปในทุกๆ ด้านเพื่อให้พวกเขา “...เป็นคนดีอย่างสมบูรณ์ ดังที่พระบิดาเจ้าสวรรค์ของท่าน ทรงความดีอย่างสมบูรณ์...” (มธ 5:48) และที่สำคัญที่สุดก็คือเพื่อให้ชีวิตของพวกเขาเป็นแสงสว่างที่ถูกฉายออกไปเพื่อให้ผู้คนได้เห็นและได้สัมผัสกับชีวิตของพระเยซูคริสตเจ้าในชีวิตของพวกเขา

บรรณานุกรม

คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพระคัมภีร์. (2545). **พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่.** ม.ป.พ.

The States Times. (2563). **‘นิค วูจิซิค’ แรงบันดาลใจจากชายไร้แขน-ขา ผู้นำพา ‘กำลังใจ’ มาสู่คนทั้งโลก.** The States Times. https://thestatestimes.com

กระปุกดอทคอม. (ม.ป.ป.). **25 คำคมชวนคิดจากอัลเบิร์ต ไอน์สไตน์.** Kapook. https://hilight.kapook.com/view/74709

ชุมนุมนานาชาติ
เรื่อง “การสอนศาสนธรรมสำหรับผู้ใหญ่”

บิชอป ฟรังซิสเซเวียร์ วีระ อาภรณ์รัตน์

การศึกษาและการทำงานทุกวันนี้ เราต้องมีประชุม ศึกษาและร่วมมือกันในหน่วยงานเป็นสหวิทยาการ มีการสำรวจ วิจัย แลกเปลี่ยนความรู้ และประสบการณ์กัน เพื่อมีภาคี พันธมิตร แบ่งปัน ช่วยเหลือกัน ทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ ระดับทวีป และนานาชาติ

1) เมื่อข้าพเจ้าได้ตอบแบบสอบถาม (Questionnaire) เรื่องสภาพการสอนคริสตศาสนธรรมสำหรับผู้ใหญ่ในประเทศไทย สมัยที่เป็นเลขาธิการคณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตศาสนธรรมฯ ทำให้มีเพื่อนที่รับผิดชอบแบบเดียวกันกับประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ ทำให้มีโอกาสไปประชุมเรื่องการสอนคำสอนผู้ใหญ่ **International Forum on Adult Religious Education** ถึง 6 ครั้ง คือ

- ที่**ออตตาวา** แคนาดา (11-15 พฤษภาคม 1995) หัวข้อความเชื่อผู้ใหญ่เพื่อเปลี่ยนแปลงชีวิต มีผู้ร่วมประชุม 33 คน จาก 20 ประเทศ คนไทย 3 คน
- ที่**ฟลอริดา** สหรัฐอเมริกา (17-21 เมษายน 1997) หัวข้อคำสอนผู้ใหญ่เพื่อการเปลี่ยนแปลงสังคม มีผู้ร่วมประชุม 50 คน จาก 19 ประเทศ คนไทย 6 คน

- ที่**เมืองไฮเดรราบัด** อินเดีย (3-7 กุมภาพันธ์ 1999) หัวข้อวิสัยทัศน์การประกาศพระวรสารและงานคำสอนผู้ใหญ่ตามคู่มือแนะแนวการสอนคำสอน 1997 มีผู้ร่วมประชุม 48 คน คนไทย 3 คน

- ที่**บ้านผู้หว่าน สามพราน** บ้านเรา (26 พฤศจิกายน – 2 ธันวาคม 2001) หัวข้อการประสานข่าวดีเข้ากับวัฒนธรรมท้องถิ่นในสถานการณ์หลายหลากและซับซ้อนเพื่อพัฒนาการสอนคำสอนผู้ใหญ่ มีผู้เข้าร่วมประชุม 78 คน จาก 18 ประเทศ คนไทย 15 คน

- ที่เมือง**ดูร์แฮม** ประเทศอังกฤษ (11-16 พฤษภาคม 2003) หัวข้อการเป็นพยานถึงพระคริสต์ เพื่อแนวปฏิบัติสำหรับการสอนคำสอนผู้ใหญ่ ในโลกที่มีความหลากหลายด้านศาสนา มีผู้เข้าร่วมประชุม 50 คน จาก 19 ประเทศ คนไทย 2 คน

- ที่**แคลิฟอร์เนีย** สหรัฐอเมริกา (20-25 กุมภาพันธ์ 2005) หัวข้อมารวมกันและถูกส่งไปเพื่อการอบรมผู้ใหญ่สำหรับพันธกิจในชุมชนยุคโลกาภิวัฒน์ มีผู้ร่วมประชุม 47 คน คนไทย 3 คน

ก่อนงานนี้ เราไปร่วมงาน Adult Religious Education Congress วันที่ 17-20 กุมภาพันธ์ 2005 ที่ลอสแองเจลีส หัวข้อ Awake to Grace มีคนร่วมประมาณ 20,000 คน มีคนไทย 6 คน มีการบรรยาย Workshop ดนตรี มิสซา นิทรรศการ อุปกรณ์การสอนมากมาย ตื่นตาตื่นใจ ประทับใจมากๆ (และมีทุกปียกเว้นปี 2021 ซึ่งมีการแพร่ระบาดใหญ่โควิด)

ผลจากการไปร่วมประชุมเหล่านี้ ทำให้เราตระหนักถึงความสำคัญ เห็นแนวทางการสอนคำสอนผู้ใหญ่ และเริ่มปฏิบัติในบางวัด ในบางสังฆมณฑล โดยจัด 2 แบบคือ

1. **สำหรับคาทอลิกผู้ใหญ่** คือ จัดอบรมแก่ผู้ที่สนใจในวันเสาร์ เนื้อหา พระคัมภีร์ พิธีกรรม วิถีชุมชนวัด ฯลฯ

2. **สำหรับเยาวชนและผู้ใหญ่ที่สนใจคริสตศาสนธรรม** ใช้เนื้อหา วิธีการ และพิธี ตามหนังสือ**ก้าวไปด้วยกัน** (Our Journey Together) พยายามหาพี่เลี้ยง (Sponsor) พิธีต้อนรับ พิธีเลือกสรร พิธีเอฟฟาธา และการสอนหลังรับศีลล้างบาปอีก 7 สัปดาห์

2) ข้อกำหนดของสภาประมุขบาทหลวงโรมันคาทอลิกแห่งประเทศไทย (15 สิงหาคม 1992) กฤษฎีกา 8 ข้อ กำหนดเกี่ยวกับการจัดเตรียมผู้เตรียมตัวรับศีลล้างบาป เพื่อให้สอดคล้องกับประมวลกฎหมาย พระศาสนจักร มาตรา 788#3 สภาฯ “ประกาศว่า

1) ต้องจัดให้ผู้ใหญ่ที่จะสมัครใจรับศีลล้างบาปเป็นผู้เตรียมตัวรับศีลล้างบาป หรือเทียบเท่า (เทียบมาตรา 852 # 1) ส่วน

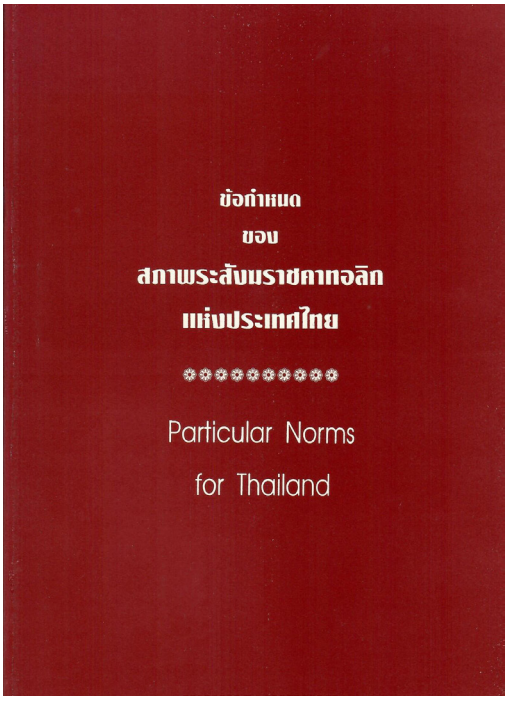

เด็กในวัยเรียนที่ยังไม่ได้รับศีลล้างบาป ก็ให้ถือข้อกำหนดเดียวกันนี้

2) เฉพาะบุคคลที่ได้รับ “จารีตรับผู้เตรียมตัวรับศีลล้างบาป” เท่านั้น จึงจะได้รับการพิจารณาว่าเป็นผู้เตรียมตัวรับศีลล้างบาป

3) ผู้สมัครจะได้รับการชี้แจงถึงพิธีเตรียมตัวเป็นขั้นๆ เพื่อรับศีลล้างบาป เมื่อจบพิธีแต่ละขั้นจะต้องลงชื่อ และผู้เป็นประธานในพิธีแต่ละขั้นจะต้องลงชื่อด้วย

4) ผู้สมัครจะถูกรวมเข้าไปในกลุ่มที่ตั้งขึ้นมาโดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้สมัครได้รับประสบการณ์ทางด้านชีวิตของพระศาสนจักร

5) สิทธิพิเศษสำหรับผู้เตรียมตัวรับศีลล้างบาปมีดังนี้คือ

ก. มีสิทธิ์ได้รับพิธีปลงศพในพระศาสนจักร

ข. มีสิทธิ์ได้รับการอวยพรต่างๆ”

คณะกรรมการแผนกคริสตศาสนธรรมได้พยายามศึกษา ดูงาน และปฏิบัติตามขั้นตอนการรับผู้ใหญ่เข้าเป็นคริสตชน (RCIA) โดยเริ่มที่อาสนวิหารอัสสัมชัญ กรุงเทพฯ เรื่อยมา

3) รายงานการวิจัย การศึกษากระบวนการพิธีรับผู้ใหญ่เข้าเป็นคริสตชนคาทอลิกในประเทศไทย (RCIA) คณะผู้วิจัย บิชอป วีระ อาภรณ์รัตน์ บาทหลวงอันโตนีโอ วาลเซกกี และ อ.ทวีศักดิ์ เดชาเลิศ

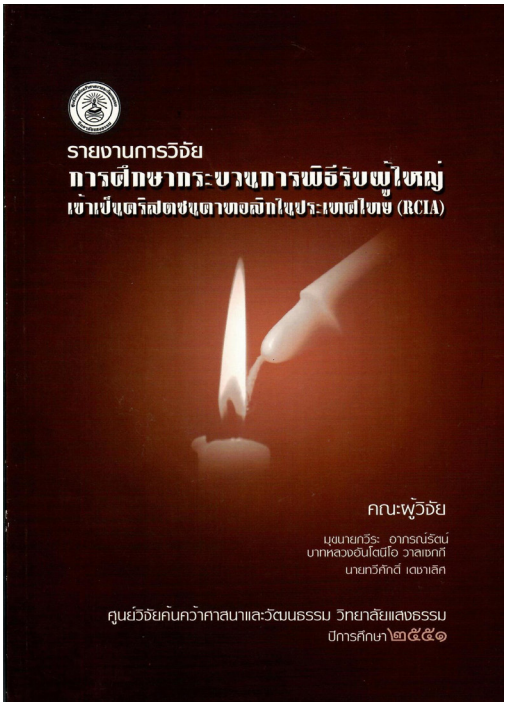

ศูนย์วิจัยค้นคว้าศาสนาและวัฒนธรรม วิทยาลัยแสงธรรม ปีการศึกษา 2551 จัดพิมพ์เดือน กุมภาพันธ์ 2552 (ค.ศ. 2009)

สรุปผลการวิจัย (ดูหน้า 101-108)

1. ส่งแบบสำรวจ 386 วัด ทั่วประเทศ ส่งกลับ 116 วัด

2. จัดพิธีรับผู้ใหญ่เข้าเป็นคริสตชน 104 แห่ง

3. จัดพิธีต้อนรับผู้สมัครเรียนคำสอน พบว่า ร้อยละ 54.8 ระบุว่าไม่มี ที่จัดให้มีพิธีเพียงร้อยละ 43.3

4. การจัดให้มีพิธีเลือกสรร ร้อยละ 58.7

5. การจัดพิธีศีลศักดิ์สิทธิ์แห่งการรับเข้าเป็นคริสตชน ในวันเสาร์ศักดิ์สิทธิ์...มีพิธีเอฟฟาธา ร้อยละ 40.4

6. การดำเนินงานหลังจากรับศีลศักดิ์สิทธิ์แห่งการเริ่มต้นชีวิตคริสตชนพบว่า

6.1 มีการสอนคำสอนต่อเนื่อง ร้อยละ 63.5

6.2 มีการใช้หนังสือ**ก้าวไปด้วยกัน** ในการสอนคำสอน ร้อยละ 26

6.3 ลักษณะการสอน ใช้บาทหลวงคนเดียว ร้อยละ 37.5 มีครูคำสอนและพี่เลี้ยงช่วย ร้อยละ 54.8

6.4 มีการจัดชุมนุมคริสตชนใหม่ ร้อยละ 30.8

ในรายงานการวิจัยเรื่องนี้ ยังมีอภิปราย (หน้า 103-104) ข้อเสนอแนะจากผู้ตอบแบบสอบถาม 27 ข้อ (หน้า 104-107) และข้อเสนอแนะของคณะผู้วิจัย (หน้า 107-108) ผู้ใดสนใจสามารถศึกษาต่อได้

4) สมณสภาเพื่อส่งเสริมการประกาศข่าวดีใหม่ ได้จัดพิมพ์หนังสือ**คู่มือแนะแนวการสอนคำสอน ค.ศ. 2020** (Directory for Catechesis) เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน ค.ศ. 2020 คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตศาสนธรรมประเทศไทย ได้แปลและจัดพิมพ์ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 2021 ในบทที่ 8 เรื่อง**การสอนคำสอนในชีวิตของบุคคลต่างๆ** ได้เสนอลำดับความสำคัญของบุคคลเป้าหมายใหม่ ดังนี้

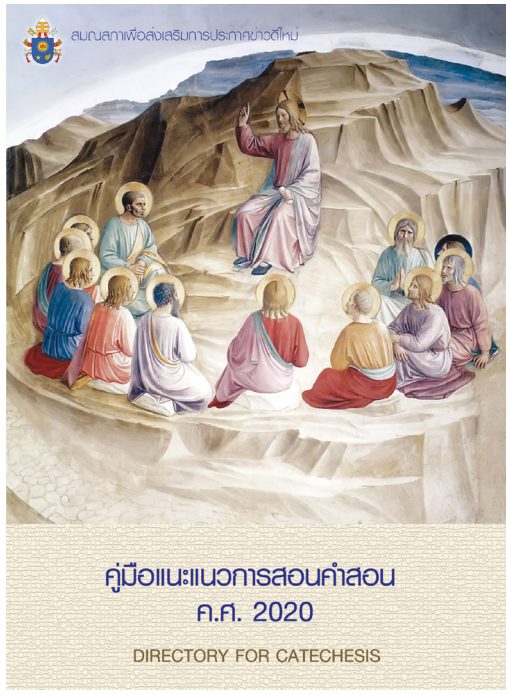

1. การสอนคำสอนและครอบครัว (ข้อ 226-235)

2. การสอนคำสอนกับเด็กและวัยรุ่น (ข้อ 236-243)

3. การสอนคำสอนในขอบเขตของคนหนุ่มสาว (ข้อ 244-256)

4. การสอนคำสอนกับผู้ใหญ่ (ข้อ 257-265)

5. การสอนคำสอนกับผู้สูงอายุ (ข้อ 266-268)

6. การสอนคำสอนกับบุคคลที่มีความพิการ (ข้อ 269-272)

7. การสอนคำสอนกับผู้อพยพย้ายถิ่น (ข้อ 273-276)

8. การสอนคำสอนกับผู้อพยพย้ายถิ่นออกนอกประเทศ (ข้อ 277-278)

9. การสอนคำสอนกับบุคคลชายขอบ (ข้อ 279-280)

การสอนคำสอนในเรือนจำ (ข้อ 281-282)

ในบทที่ 9 **ชุมชนคริสตชน**ในฐานะผู้มีส่วนร่วมในการสอนคำสอน กล่าวถึงชุมชนวัด สมาคม และกลุ่มต่างๆ ของสัตบุรุษ โรงเรียนคาทอลิก และการสอนศาสนาคาทอลิกในโรงเรียน (ข้อ 298-318)

บทที่ 10 **การสอนคำสอนในการเผชิญหน้ากับสถานการณ์ทางวัฒนธรรมร่วมสมัย** กล่าวถึงวัฒนธรรมดิจิทัลในฐานะเป็นปรากฏการณ์ทางศาสนา การสอนคำสอนและคำถามบางอย่างที่เกี่ยวกับชีวจริยธรรม (ข้อ 359-372) การสอนคำสอนและคำถามบางอย่างที่เกี่ยวกับชีวจริยธรรม (ข้อ 373-378) การสอนคำสอนและการมีส่วนร่วมด้านสิ่งแวดล้อม (ข้อ 381-384)

บทที่ 11 **การสอนคำสอนที่ให้บริการในการนำความเชื่อเข้าสู่วัฒนธรรม**

- กล่าวถึงเป้าหมายของการนำความเชื่อเข้าสู่วัฒนธรรม (ข้อ 395-400)

- หนังสือคำสอนท้องถิ่น (ข้อ 401-406)

5). พระสันตะปาปาฟรันซิส ได้ออกสมณลิขิตอัตตาณัติ Motu Proprio) ชื่อ Antiquum Ministerium แปลว่าศาสนบริกรดั้งเดิม วันที่ 10 พฤษภาคม 2021 (9 หน้า) ให้ตระหนักถึงความสำคัญของครูคำสอนฆราวาส บทบาท การอบรม และรูปแบบการปฏิบัติหน้าที่

บิชอป อันโตนีอุส ซูบีอันโต บันยามิน OSC บิชอปของบันดุง ประเทศอินโดนีเซีย ประธานของฝ่ายการศึกษาและการอบรมความเชื่อของสหพันธ์สภาบิชอปคาทอลิกแห่งเอเชีย FABC-OE ได้ออกจดหมาย (2 เมษายน 2022) ขอให้ทุกมิสซังตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับครูคำสอนภายในวันที่ 30 เมษายน 2022 และ

ประชุมทางออนไลน์ วันที่ 8 และ 10 มิถุนายน 2022 เวลา 14.00 น. – 17.00 น. (เวลาประเทศไทย)

6). **การชุมนุมนานาชาติเรื่องการสอนคำสอน** (International Congress on Catechesis ครั้งที่ 3) จัดโดยสมณสภาเพื่อส่งเสริมการประกาศข่าวดีใหม่ หัวข้อ “ครูคำสอน ประจักษ์พยานชีวิตใหม่ในพระคริสตเจ้า” ระหว่างวันที่ 8-10 กันยายน ค.ศ. 2022 ที่กรุงโรม วัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้การสอนคำสอนและการอบรมศีลธรรมลึกซึ้งยิ่งขึ้น เน้นภาคที่ 3 ของหนังสือคำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก โดยเน้นชีวิตใหม่ในพระคริสตเจ้า

7). ข้อไตร่ตรองส่วนตัว

1. ข้าพเจ้าภูมิใจที่มีวิทยาลัยแสงธรรมเกือบ 50 ปี เคยเป็นนักศึกษาที่นี่และเป็นส่วนหนึ่งของวิทยาลัยแสงธรรม ภูมิใจที่มีหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาปรัชญาและศาสนา สาขาวิชาคริสตศาสนศึกษา และหลักสูตรศาสนศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเทววิทยา และกำลังดำเนินการจัดตั้งวิทยาเขตเซเวียร์เชียงราย สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

2. การไปร่วมงานประชุมนานาชาติเรื่องการสอนศาสนธรรมสำหรับผู้ใหญ่ ทำให้ตระหนักดีว่า นักศึกษา อาจารย์ และผู้ร่วมงานในวิทยาลัยแสงธรรม **ต้องใช้ภาษาอังกฤษ**ให้คล่องขึ้น เพื่อการสื่อสารและรับข้อมูล

3. **บรรดาบาทหลวง** และ**บัณฑิต**สาขาวิชาคริสตศาสนศึกษา ต้องรัก ทุ่มเทสอนคำสอนด้วยตนเอง และอำนวยความสะดวกในการสอนคริสตศาสนธรรม แก่ครูในโรงเรียน และในหมู่บ้านต่างๆ มากขึ้น

4. วิทยาลัยแสงธรรม ควรเพิ่มวิชาการสอนคริสตศาสนธรรมตามคู่มือเล่มใหม่ในยุคดิจิทัลแก่นักศึกษา “ไม่เพียงแค่ดำเนินไปโดยการใช้เครื่องมือดิจิทัลต่างๆ เท่านั้น แต่ด้วยการเสนอพื้นที่สำหรับการ**มีประสบการณ์ทางความเชื่อด้วย**” (DC ข้อ 371)

การรับฟังกัน เพื่อก้าวเดินไปด้วยกัน หนึ่งเดียว ร่วมมือกัน ในพันธกิจของเรา

บรรณานุกรม

ข้อกำหนดของสภาบิชอปคาทอลิกแห่งประเทศไทย. (2535). โรงพิมพ์อัสสัมชัญ.

คณะผู้วิจัย บิชอป วีระ อาภรณ์รัตน์ และคณะ. (2551). **รายงานการวิจัย การศึกษากระบวนการพิธีรับผู้ใหญ่เข้าเป็นคริสตชนคาทอลิกในประเทศไทย (RCIA).** ศูนย์วิจัยค้นคว้าศาสนาและวัฒนธรรม วิทยาลัยแสงธรรม.

บิชอป วีระ อาภรณ์รัตน์. (2564). **25 ปี งานคำสอนประเทศไทย (ค.ศ. 1995-2020).** วารสารแสงธรรมปริทัศน์, 45(1), 111-126.

ฟรันซิส โป๊ป. (2564). **Antiquum Ministerium (ศาสนบริการดั้งเดิม) [สมณลิขิตอัตตาณัติ].** ม.ป.พ.

สมณสภาเพื่อส่งเสริมการประกาศข่าวดี. (2564). **คู่มือแนะแนวการสอนคำสอน ค.ศ. 2020.** (พิมพ์ครั้งที่ 2). โรงพิมพ์อัสสัมชัญ.

[หมวดปรัชญา]

ปรัชญาศาสนาของแอนเนิกแซกเกอเริส

ศ.กีรติ บุญเจือ

แอนเนิกแซกเกอเริส (Anaxagoras ก.ค.ศ.500-428) เป็นนักปรัชญาชาวกรีกโบราณ เกิดที่เขลิสซามเมอนี (Clazomenae) ในอาณานิคมแห่งอโอว์เนียซึ่งไม่ไกลจากสำนักเมอเลทเถิส (Milesian School or School of Miletus) และเป็นศิษย์ของสำนักในแง่ที่ต้องเริ่มปรัชญาจากปฐมธาตุ (first element) ไม่ใช่จากสารรวมรูป (Chaos) ประมาณ ก.ค.ศ.450 ย้ายไปตั้งสำนักสอนที่เอเธนส์ในสมัยเพร์เรอขลิส (Pericles) ซึ่งเป็นศิษย์ทางปรัชญา รู้ความคิดของเผอร์เมนเนอดิสแห่งอีเลีย (Parmenides of Elia 515?-450?) ในมหาอาณานิคมกรีกในคาบสมุทรอิตาลีและเชื่อตามว่าการเปลี่ยนแปลงเป็นเพียงภาพลวงตา จึงสร้างความคิดของตนเองขึ้นมาว่า

ศาสตราจารย์และราชบัณฑิต อดีต สนช. อดีตหัวหน้าภาควิชาปรัชญา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อดีตคณบดีคณะปรัชญาและศาสนา มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญและมหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น ประธานโครงการปริญญาเอกปรัชญาและจริยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา บรรณาธิการจัดทำสารานุกรมปรัชญาของราชบัณฑิตยสภา บรรณาธิการจัดทำสารานุกรมวิสามานยนามศาสนาสากลของราชบัณฑิตยสภา คณะกรรมการพิจารณาตำแหน่งทางวิชาการของวิทยาลัยแสงธรรม, มหาวิทยาลัยนานาชาติเอเชีย-แปซิฟิก ประธานกิติมศักดิ์องค์การศาสนาเพื่อสันติภาพแห่งเอเชีย สอบถามเรื่องปรัชญา โทร.086-0455299.

เศษนิพนธ์ที่ 8: “ไม่มีการเกิดและการตาย มีแต่การรวมตัวและการแยกตัวของส่วนประกอบ” (31 DK B 8) อันได้แก่ธาตุ 4 ของเอิมเพดเดอขลิส (Empedocles of Acragas 492?-430?) บิดาของทฤษฎีธาตุ 4 ของปรัชญากรีก

เศษนิพนธ์ที่ 17: “นักปราชญ์กรีกพากันเข้าใจผิดเรื่องการมีขึ้นมาและการสลายตัว ความจริงแล้วไม่มีอะไรเกิดขึ้นมาใหม่หรือสูญหายไปแต่อย่างใด จะมีก็แต่การผสมส่วนและแยกส่วนผสมเท่าที่มีอยู่เดิมเท่านั้นเอง ที่ถูกนั้นควรเรียกการเกิดใหม่ว่าเป็นเพียงการรวมตัวของส่วนผสมที่มีอยู่ และการสูญสลายควรเรียกว่าการแยกส่วนประกอบออกจากกัน ก็เท่านั้นเอง” (DK B 17)

เศษนิพนธ์ที่ 10: “เช่นเส้นผมจะเกิดจากสิ่งที่ไม่ใช่ผมได้อย่างไร เนื้อคนจะเกิดจากสิ่งที่ไม่ใช่เนื้อคนได้อย่างไร” (DK, 59 B 10) ซึ่งออีเฉิส (Aetius) อธิบายขยายความไว้ว่า: “เขามองเป็นปัญหาตลกที่จะถามว่า สิ่งหนึ่งจะเกิดขึ้นมาจากสิ่งที่ไม่มีอยู่ก่อนได้อย่างไร หรือสลายตัวหายเป็นเปล่าไปได้อย่างไร แต่ในความเป็นจริงนั้นเรารับประทานอาหารที่รู้จักกันดีว่าเป็นขนมปังและน้ำ และจากอาหารง่ายๆ อย่างนี้ร่างกายของเราก็ได้ผม เส้นเลือดเล็ก หลอดเลือดใหญ่ กล้ามเนื้อ เส้นเอ็น กระดูก และอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย” (DK A 45)

กูธราย (Guthrie) ให้สังเกตว่าในเรื่องนี้ดูเหมือนว่าแอนเนิกแซกเกอเริสคิดเหมือนเอิมเพดเดอขลิส แต่ความจริงนั้นต่างกันในแง่ของอภิปรัชญา และเป็นเหตุให้คิดต่างกันในปรัชญาศาสนาด้วย คือเอิมเพดเดอขลิสคิดว่า ปฐมธาตุมี 4 อย่างคือ ดิน น้ำ ลม ไฟ เป็นสิ่งเที่ยงนิจจังถาวรนิรันดร ไม่เกิด ไม่ตาย ไม่เปลี่ยนแปลง นับเป็นความก้าวหน้ามาจากผู้ที่คิดว่ามีปฐมธาตุเดียวที่เปลี่ยนแปลงไปมาเป็นดินน้ำลมไฟ แล้วจึงผสมกันในอัตราส่วนต่างๆ กลายเป็นสรรพสิ่ง ซึ่งเป็นความก้าวหน้าจากความคิดดั้งเดิมของเผ่าอารยันว่าสรรพสิ่งมีกำเนิดมาจากสารรวมรูป (Chaos) เอิมเพดเดอขลิสตัดบทมาเริ่มต้นที่ 4 ธาตุ แอนเนิกแซกเกอเริสขยายออกอีกตอนหนึ่งว่าแม้ 4 ธาตุก็ยังไม่ดั้งเดิมพอ เพราะยังต้องอธิบายเรื่องการกลายเป็นได้อีก เผอร์เมนเนอดิสแก้ปัญหาโดยปฏิเสธความหลากหลาย (plurality) แต่แอนเนิกแซกเกอเริสรู้สึกว่าฝืนสามัญสำนึกของปัญญามากเกินไป จึงเปิดทางเลือกไปในทิศทางตรงข้าม คือปฏิเสธเอกภาพสมบูรณ์และรับรองพหุภาพอย่างเต็มตัว คือ ในทุกสิ่งมีทุกสิ่ง เรารับประทานอาหารเพื่อบำรุงส่วนต่างๆ ของร่างกาย ไม่ใช่ขนมปังกลายเป็นกระดูกและเนื้อหนัง แต่ขนมปังคือองค์รวมของกระดูกเนื้อหนังและอื่นๆ อีกสารพัด

อย่าง จึงไม่มีการเปลี่ยนแปลง มีแต่การรวมตัวและแยกตัวขององค์ประกอบ ทฤษฎีนี้จะพัฒนาขั้นต่อไปเป็นทฤษฎีอะตอมของเฮร์เรอคลายเถิส (Heraclitus)

ปรัชญาศาสนา

แอนเนิกแซกเกอเริสเห็นด้วยกับเสอนาฟเฝอนิสแห่งคาลเลอฟัน (Xenophanes of Colophon 570?-478?) ที่ว่าเรื่องของศาสนาเป็นคนละระดับกับธรรมชาติ ความเป็นจริงศาสนาจึงไม่ควรเป็นส่วนหนึ่งของสารรวมรูป (Chaos) แต่เป็นเรื่องของเบื้องบน (theion = the divine, divinity) ซึ่งไม่อยู่ในขอบข่ายของธรรมชาติซึ่งก็คือเหนือธรรมชาติ (supernatural) อาจจะถึงขั้นอุตระ (transcendental) ด้วยหรือไม่ก็ต้องพิจารณาเป็นกรณีๆ ไป

โปรดสังเกตว่านักปรัชญากรีกช่วงนี้คิดเรื่องศาสนาจากการใช้ปัญญาอย่างบริสุทธิ์ ยังไม่มีวิวรณ์ของศาสนาสำคัญใดๆ นอกจากพรายกระซิบ (daimonia) ที่มีความหมายเลือนรางมากๆ ว่าหมายถึงเบื้องบนจริงๆ หรือไม่ หรือเป็นเพียงความสำนึกในปัญญาของบางคน

แอนเนิกแซกเกอเริสไม่เรียกความเป็นจริงในศาสนาว่าเทวะ (theion = the divine) แต่เรียกเป็นปัญญา (Nous = Mind) และรู้สึกจะเป็นคนแรกในหมู่ชาวกรีกที่มองว่าปัญญาเป็นจิตที่ไม่ใช่พลังของสสาร เพราะสสารมีพลังทำการประจำตัวอยู่แล้วที่ทำให้เกิดการรวมธาตุและผสมธาตุ ส่วนปัญญาเป็นจิตที่เป็นจริงในอีกมิติหนึ่งไม่เกี่ยวกับสสารแต่มีผลกระตุ้นทำให้พลังของสสารทำการได้ ดังที่ (Diogenes of Apollonia) ได้ให้นิยามความคิดเรื่องปัญญาของแอนเนิกแซกเกอเริสไว้ว่า “สรรพสิ่งมีพร้อมสรรพอยู่แล้ว ปัญญาจึงแทรกเข้ามาและจัดให้เป็นระเบียบ” (2.6) และแจกเกอร์สรุปปรัชญาศาสนาของแอนเนิกแซกเกอเริสไว้อย่างดีใน “The Theology of the Early Greek Philosophers”, p.161 ว่า “ในงานนิพนธ์ที่เหลืออยู่ไม่มีที่ใดเลยที่ระบุว่าปัญญาคือพระเจ้า อย่างไรก็ตาม การศึกษาเรื่องนี้สรุปได้อย่างแน่นอนว่าต้องเป็นความคิดของแอนเนิกแซกเกอเริสเช่นนั้น อนุมานได้จากคำสำนวนสรรเสริญองค์ปัญญาว่าเป็นเช่นนั้นและข้อความทั้งหลายก็ชวนให้สรุปได้เช่นนั้น เช่น ใช้คำขยายว่าองค์อนันต์ผู้ปกครองด้วยอำนาจของตนเอง ไม่มีส่วนผสม ตัวเองโดยตนเอง (infinite, self-ruling, unmixed, itself by itself)

เศษนิพนธ์ที่ 11: “ในทุกสิ่งมีส่วนของทุกสิ่งยกเว้นปัญญา บางสิ่งมีปัญญาแทรกอยู่ด้วย”

เศษนิพนธ์ที่ 12: “ปัญญาเป็นองค์อนันต์และปกครองตัวเอง ไม่เป็นองค์ประกอบของอะไรเลย และมีอยู่องค์เดียวที่มีอยู่โดยตนเอง หากไม่เป็นอยู่โดยตนเองแต่ผสมรวมตัวกับอะไรก็ได้สักอย่างก็คงต้องมีส่วนในทุกสิ่ง และหากเป็นเช่นนั้นได้ สิ่งที่เข้ามาร่วมประกอบนั้นเองก็จะเป็นอุปสรรค โดยอัตโนมัติมิให้ปัญญาทำหน้าที่อย่างสิ่งที่เป็นอยู่อย่างอิสระพึงกระทำได้ ปัญญาเป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อนที่สุด บริสุทธิ์ที่สุด เข้าใจทุกอย่างได้ดีที่สุด และมีพลานุภาพมากที่สุด สิ่งมีชีวิตทั้งหมด ไม่ว่าเล็กใหญ่ขนาดไหน ย่อมอยู่ในการครอบครองของปัญญา ปัญญาควบคุมวัฏจักร (revolution) ทั้งหลายทั่วเอกภพ ทำให้วัฏจักรทั้งหลายมีการเริ่มต้นโดยเริ่มจากจุดเล็กๆ จุดหนึ่ง ขณะนี้ขยายวงกว้างออกไปมาก และจะขยายออกไปอีกเรื่อยๆ ทุกสิ่งที่ผสมรวมตัวก็ดี แยกส่วนผสมก็ดี หรือแบ่งตัวก็ดี ทุกอย่างอยู่ในความรู้ความเข้าใจของปัญญา อะไรที่กำลังเกิดขึ้นก็ดี อะไรที่ได้เคยมีอยู่และบัดนี้ไม่มีอยู่แล้วก็ดี หรืออะไรที่กำลังมีอยู่และจะไม่มีอยู่ในอนาคตก็ดี ทุกอย่างถูกบริหารจัดการโดยปัญญา รวมทั้งวัฏจักรของดวงดาว ดวงจันทร์ และดวงอาทิตย์ รวมทั้งลม (Air) และอากาศ (Aether) ก็ล้วนแต่มีจุดเริ่มต้นโดยการปริหารจัดการของปัญญาทั้งสิ้น วัฏจักรทั้งหลายเหล่านี้จะมีจุดสลายตัวสิ่งเข้มมาจากสิ่งเจือจาง สิ่งร้อนจากสิ่งเย็น สิ่งสว่างจากสิ่งมืด สิ่งแห้งจากสิ่งเปียก มีส่วนประกอบมากมายของสิ่งต่างๆ ไม่มีอะไรจะถูกแยกส่วนและแบ่งส่วนตลอดกาลนอกจากปัญญา ปัญญาเป็นเนื้อเดียวกันทั้งหมด (all alike) ไม่ว่าจะเป็นปัญญาใหญ่หรือปัญญาเล็ก แต่สิ่งอื่นใดๆ ที่ไม่ใช่ปัญญาจะไม่มีหน่วยใดเป็นเนื้อเดียวกับหน่วยใด เพราะแต่ละหน่วยย่อมเป็นหรือได้เป็นไปตามองค์ประกอบที่เด่นที่สุด” เศษนิพนธ์นี้ยืนยันว่าองค์ปัญญามีสรรพัญญุตาและมีสรรพฤทธิ์ในกรอบของสรรพัญญุตา ไม่แสดงถึงขั้นสามารถสร้างจากสุญตาความเปล่า”

เศษนิพนธ์ 13: “เมื่อปัญญาเริ่มการเคลื่อนเป็นครั้งแรก จึงได้เริ่มมีการแยกส่วนออกจากสิ่งมีอยู่ทั้งหมด และส่วนที่แยกออกมาแล้วก็จะแยกต่อไป และเมื่อการเคลื่อนและการแยกส่วนดำเนินการต่อไปเป็นวัฏจักร การแยกส่วนก็เพิ่มขึ้นอย่างมโหฬาร” เศษนิพนธ์นี้ย้ำความสามารถขององค์ปัญญาว่าสามารถบริหารจัดการได้ยอดเยี่ยม

เศษนิพนธ์ 14: “องค์ปัญญาซึ่งมีอยู่เป็นนิจ จึงแน่นอนว่ายังคงมีอยู่ในขณะที่สิ่งอื่นๆ ทุกสิ่งมีอยู่ด้วยในสิ่งแวดล้อมต่างๆ

ในสิ่งที่เคยแยกส่วนเป็นหน่วยๆ และในสิ่งที่กำลังอยู่ในสภาพเป็นหน่วยๆ” แสดงถึงความคิดว่าองค์ปัญญามีมาเองและสารรวมรูปก็มีมาเองโดยที่องค์ปัญญาเป็นอุตรภาวะและเหนือธรรมชาติ ส่วนสารรวมรูปอยู่ในระดับธรรมชาติ

สังเกตได้ว่า ปัญญาของแอนเนิกแซกเกอเริสเป็นสิ่งตรงข้ามกับสสาร คือเป็นจิตไม่มีความแผ่กว้าง (extension) แต่เป็นพลังทำการที่อยู่เป็นอิสระจากสสารก็ได้ เป็นผู้สร้างสสารและแทรกในสสารเพื่อเป็นพลังของสสารได้ แม้ปัญญาจะเป็นจิตที่เป็นเนื้อเดียวกันทั้งหมด แต่ก็แสดงพลังเข้มข้นมากน้อยต่างกันได้ในส่วนต่างๆ ของความแผ่กว้าง ทั้งนี้เป็นผลจากอุตรภาวะของปัญญา

ปัญญาแทรกอยู่ในสสารเพื่อทำหน้าที่แยกและรวม ทำให้สสารพ้นจากสภาพสารรวมรูปกลายเป็นความเป็นจริงต่างๆ เป็นพลังทำการของปัญญาระดับกลศาสตร์เท่านั้น พืชมีชีวิตพืชด้วยปัญญาที่แสดงพลังสูงขึ้นเป็นพลังชีวิต สัตว์มีชีวิตสัตว์ด้วยปัญญาที่แสดงพลังสูงขึ้นเป็นพลังอารมณ์ มนุษย์คิดได้ด้วยปัญญาที่แสดงพลังสูงขึ้นเป็นพลังความคิด ชีวิตเป็นมรรไตย ตายคือปัญญาที่แทรกอยู่เป็นพลังชีวิตออกจากร่าง ปล่อยให้ร่างสลาย แต่พลังปัญญาที่ให้ชีวิตเป็นอมตะ แยกออกไปเป็นองค์รวมของปัญญาต่อไป ในลักษณะเช่นนี้ไม่เรียกว่าลัทธิสรรพเทวนิยม (Pantheism) คือทุกสิ่งเป็นส่วนหนึ่งของพระเจ้า แต่เป็นลัทธิสรรพอันตรเทวนิยม (Panentheism) คือทุกสิ่งอยู่ในพระเจ้า

เดออาจเจอนิสแห่งแอพเพิลโลว์เนีย

Diogenes of Apollonia สันนิษฐานว่าเกิดในอาณานิคมแอพเพิลโลว์เนียของอโอว์เนียชายทะเลดำ รู้ปรัชญาของสำนักแห่งเมอเลทเถิสและชอบความคิดของแอนเนิกซีมเมอนิส (Anaximenes) ที่ว่าอากาศเป็นปฐมธาตุของทุกสิ่ง ย้ายไปตั้งสำนักสอนที่เอเธนส์ขณะที่แอนเนิกแซกเกอเริสกำลังรุ่งโรจน์ เป็นไปได้ว่าแอนเนิกแซกเกอเริสใช้ปรัชญาศาสนาของตนโจมตีศาสนากรีกของชาวบ้านอย่างรุนแรงเกินไป ชาวเอเธนส์ที่บาดใจจึงถือโอกาสที่เพร์เรอขลิสถึงแก่กรรมในปี ก.ค.ศ.429 เนรเทศแอนเนิกแซกเกอเริสไปเลิมพ์แซกเขิส (Lampsacus) และถึงแก่กรรมที่นั่น เดออาจเจอเนิสยังเปิดสำนักสอนได้ต่อไปโดยสืบทอดเจตนารมณ์ของแอนเนิกแซกเกอเริสในการปรับปรุงการนับถือศาสนาของชาวกรีกด้วยวิธีออมชอม เขียนหนังสือหลายเล่มเกี่ยวกับปรัชญาศาสนามีเหลือมาให้เราศึกษาความคิดแค่เศษนิพนธ์ที่ 5 อยู่ข้อเดียวดังต่อไปนี้ (DK, 64B5)

"ข้าพเจ้ารู้สึกว่า ที่เราเรียกกันทั่วไปว่าธาตุลมหรืออากาศนั้น ที่จริงก็คือองค์ปัญญา (Noesis=Intelligence มาจากคำ Nous ที่หมายถึงปัญญา Noesis จึงแปลว่าภาวะของการมีปัญญา) และเมื่อเป็นเช่นนี้ ย่อมทำให้ทุกสิ่งมีเป้าหมายและมีเกณฑ์กำหนดชัดเจน และเพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงคิดว่าองค์ปัญญานี้แหละคือองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงเข้าถึงทุกสิ่ง ทรงบริหารจัดการทุกสิ่งและอยู่ในทุกสิ่ง จึงเป็นอันว่าไม่มีสิ่งใดเลยที่ไม่มีส่วนในองค์ปัญญานี้ แต่ทว่าแต่ละสิ่งได้รับส่วนมาต่างๆ กันไม่ซ้ำแบบกันเลย จึงกลายเป็นว่ามีแบบต่างๆ มากมายที่กระจายออกจากองค์อากาศและองค์ปัญญา เพราะแม้แต่แบบเดียวกันก็ยังมีระดับต่างๆ มากมาย เช่น ร้อนมากร้อนน้อย เย็นมากเย็นน้อย แห้งมากแห้งน้อย เปียกมากเปียกน้อย มั่นคงมากมั่นคงน้อย เร็วมากเร็วน้อย ยังมีความแตกต่างในแง่มุมต่างๆ อีกมากมายหลายกระทงความ ทั้งรสและสีก็ยังผิดเพี้ยนกันนิดๆ หน่อยๆ ได้อีกมากมาย ในสัตว์ทั้งหลาย แม้ต่างจะมีวิญญาณ (ชีวิต) เหมือนกัน แต่ก็ยังต่างกันอย่างน้อยพวกที่อยู่ใกล้ดวงอาทิตย์ก็ยังร้อนกว่าพวกที่อยู่ไกลดวงอาทิตย์ แม้ในระดับเดียวกันสัตว์แต่ละตัว (หรือมนุษย์แต่ละคน) ก็ยังร้อนมากน้อยต่างกันนิดๆ หน่อยๆ แม้ไม่มากจนเห็นได้ชัดจึงเพียงแต่คล้ายกัน ไม่ใช่เหมือนกัน ในความเป็นจริงนั้น ไม่มี 2 สิ่งที่อยู่ในกระแสแห่งการเปลี่ยนแปลง จะเหมือนกันในทุกแง่ทุกมุมได้ เว้นแต่จะเป็นสิ่งเดียวกันเสียเลยเท่านั้น จึงเป็นอันว่าเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงมีได้หลายรูปแบบ สัตว์ต่างๆ จึงมีได้หลายรูปหลายแบบ จึงไม่มีทางจะเหมือนกันได้ ไม่ว่าในเรื่องรูปแบบหรือวิถีชีวิต หรือปัญญา เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงมีได้ต่างๆ นานา ถึงแม้ว่าทุกสิ่งจะมีชีวิต เห็น ได้ยินด้วยสิ่งเดียวกันคืออากาศ และมีส่วนอื่นๆ จากบ่อเกิดเดียวกันก็ตาม" (DK, 64 B 5)

สังเกตได้ว่า

1. องค์ปัญญาของแอนเนิกแซกเกอเริสเป็นอุตระ แทรกเข้ามาทำการในสสาร แต่ไม่ให้คุณอะไรแก่ร่างกายของมนุษย์เลยเพราะเป็นอุตระที่แทรกเข้ามาสิงในสสารและพร้อมที่จะออกหรือเข้ามาใหม่เมื่อใดก็ได้โดยไม่กระทบกระเทือนการทำงานของร่างกาย ส่วนของเดออาจเจอเนิสเป็นอันตระ (immanent) คือแทรกเข้ามาทำการในสสารและทำให้สสารเป็นส่วนหนึ่งของปัญญา สสารมิได้เป็นเทวะมาแต่แรก ครั้นถูกปัญญาทำการก็กลายเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไปในระดับหนึ่ง จึงไม่ใช่ลัทธิสรรพเทวนิยม (Pantheism) ซึ่งเชื่อได้ยาก แต่เป็นสรรพันตรเทวนิยม (Panentheism) ซึ่งเชื่อได้ง่ายกว่าและน่ารับฟัง เรื่องนี้จะมีผู้รับไปขยายผลต่อไปอีกมาก

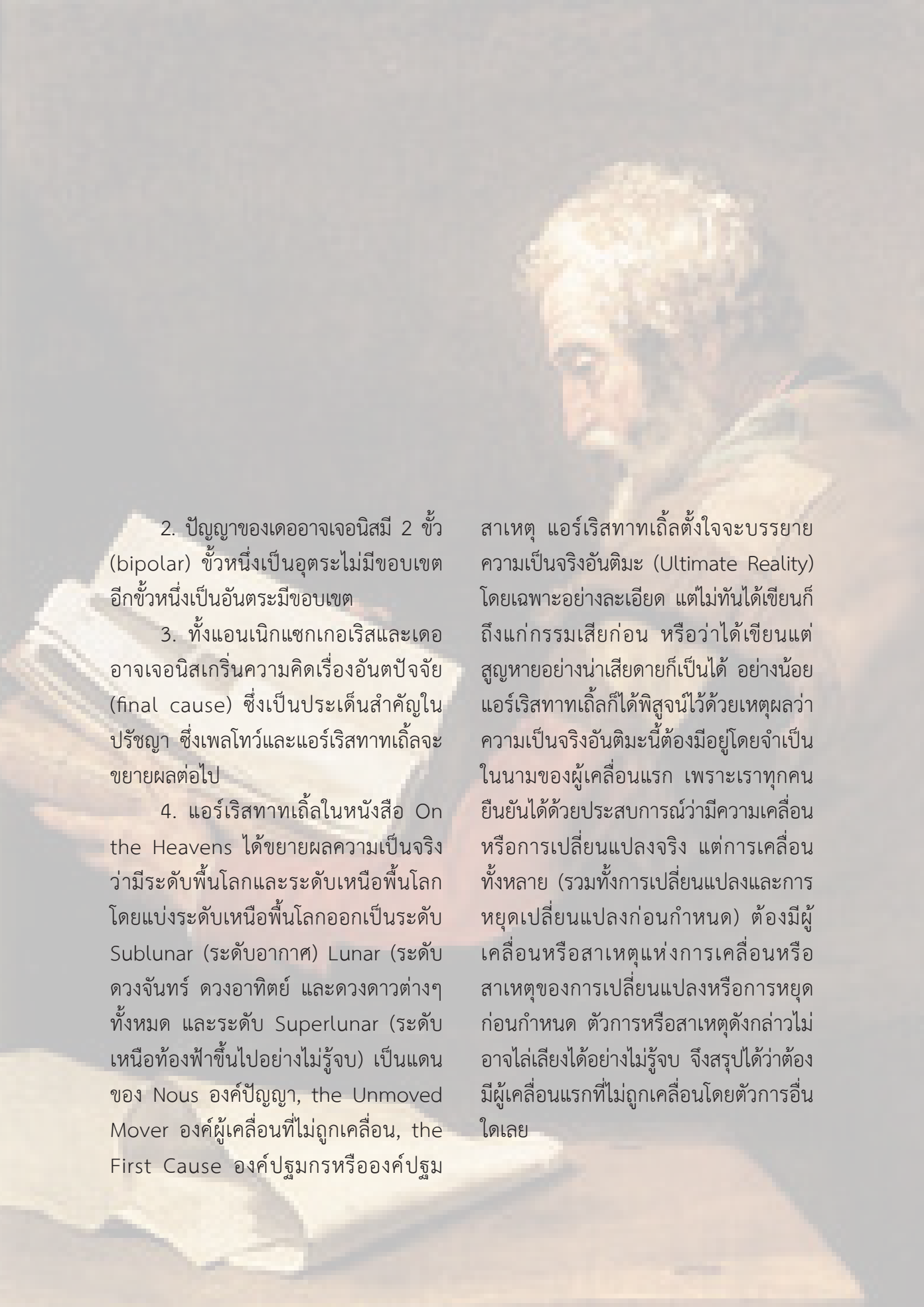

2. ปัญญาของเดออาจเจอนิสมี 2 ขั้ว (bipolar) ขั้วหนึ่งเป็นอุตระไม่มีขอบเขต อีกขั้วหนึ่งเป็นอันตระมีขอบเขต

3. ทั้งแอนเนิกแซกเกอเริสและเดออาจเจอนิสเกริ่นความคิดเรื่องอันตปัจจัย (final cause) ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญในปรัชญา ซึ่งเพลโทว์และแอร์เริสทาทเถิ้ลจะขยายผลต่อไป

4. แอร์เริสทาทเถิ้ลในหนังสือ On the Heavens ได้ขยายผลความเป็นจริงว่ามีระดับพื้นโลกและระดับเหนือพื้นโลก โดยแบ่งระดับเหนือพื้นโลกออกเป็นระดับ Sublunar (ระดับอากาศ) Lunar (ระดับดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์ และดวงดาวต่างๆ ทั้งหมด และระดับ Superlunar (ระดับเหนือท้องฟ้าขึ้นไปอย่างไม่รู้จบ) เป็นแดนของ Nous องค์ปัญญา, the Unmoved Mover องค์ผู้เคลื่อนที่ไม่ถูกเคลื่อน, the First Cause องค์ปฐมกรหรือองค์ปฐมสาเหตุ แอร์เริสทาทเถิ้ลตั้งใจจะบรรยายความเป็นจริงอันติมะ (Ultimate Reality) โดยเฉพาะอย่างละเอียด แต่ไม่ทันได้เขียนก็ถึงแก่กรรมเสียก่อน หรือว่าได้เขียนแต่สูญหายอย่างน่าเสียดายก็เป็นได้ อย่างน้อยแอร์เริสทาทเถิ้ลก็ได้พิสูจน์ไว้ด้วยเหตุผลว่าความเป็นจริงอันติมะนี้ต้องมีอยู่โดยจำเป็น ในนามของผู้เคลื่อนแรก เพราะเราทุกคนยืนยันได้ด้วยประสบการณ์ว่ามีความเคลื่อนหรือการเปลี่ยนแปลงจริง แต่การเคลื่อนทั้งหลาย (รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงและการหยุดเปลี่ยนแปลงก่อนกำหนด) ต้องมีผู้เคลื่อนหรือสาเหตุแห่งการเคลื่อนหรือสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงหรือการหยุดก่อนกำหนด ตัวการหรือสาเหตุดังกล่าวไม่อาจไล่เลียงได้อย่างไม่รู้จบ จึงสรุปได้ว่าต้องมีผู้เคลื่อนแรกที่ไม่ถูกเคลื่อนโดยตัวการอื่นใดเลย

บรรณานุกรม

Borchert, Donald. (2006). **Encyclopedia of Philosophy.** Macmillan.

Craig, Edward. (1998). **Routledge Encyclopedia of Philosophy.** Routledge.

Eliade, Mircea, ed. (1987). **The Encyclopedia of Religion.** Macmillan.

Freeman, Kathleeen. (1966). **The Pre-Socratic Philosophers.** Basil Blackwell.

Hastings, James, ed. (1959). **Encyclopedia of Religion and Ethics.** Scribner.

Jaeger, Werner. (1967). **The Theology of the Early Greek 1414Philosophers.** University Press.

[หมวดศาสนสัมพันธ์]

ศาสดามูฮำหมัด กับการวิเวกในถ้ำเพื่อรับปฐมโองการแรก แห่งพระมหาคัมภีร์อัลกุรอ่าน

เมธัส วันแอเลาะ

ประชากรมุสลิมมีความเห็นสอดคล้องกันว่า พระศาสดามูฮำหมัดทรงเป็นศาสดาองค์สุดท้ายที่พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแต่งตั้งมายังมวลมนุษย์ หลังจากพระองค์แล้วไม่มีศาสดาอีกต่อไป เป็นการยืนยันได้ ณ ที่นี้ว่าศาสนาอิสลามได้สมบูรณ์แล้ว โดยได้รับการเผยแพร่และพัฒนาเรื่อยมาเป็นเวลานับพันๆ ปี และจากการรับช่วงสืบทอดเจตนารมณ์ในการเผยแพร่ศาสนานี้จึงย่อมจะต้องมีความสัมพันธ์ระหว่างหลักธรรมที่พระศาสดามูฮำหมัดนำมาประกาศกับหลักธรรมคำสอนของศาสดาองค์ก่อนๆ ในด้านหลักความเชื่อหรือหลักศรัทธา ศาสดาทุกพระองค์ได้นำหลักการอย่างเดียวกันมาประกาศแก่มวลมนุษย์ไม่มีข้อแตกต่างกันแต่ประการใด เพราะล้วนเป็นการกล่าวถึงพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันในแง่ที่เป็นองค์ความดี มีเอกภาพ ทรงมีเดชานุภาพ ทรงเป็นอมตะ และ ฯลฯ คำบอกเล่าเหล่านั้นจึงจะแตกต่างกันมิได้

ส่วนในด้านหลักกฎหมาย มีสาระแตกต่างกัน แต่ก็ได้รักษาไว้ซึ่งหลักการใหญ่ๆ ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะหลักกฎหมาย พระเจ้าทรงประทานมาเพื่อสร้างความผาสุกแก่มวลมนุษย์ ความต้องการของมนุษย์ในแต่ละสมัยย่อมไม่เหมือนกัน หลักกฎหมายจึงแตกต่างกันตามสภาพของสังคม ดังได้กล่าวมา

อาจารย์พิเศษด้านปรัชญาและศาสนา วิทยาลัยแสงธรรม

แล้วว่าศาสนาอิสลามถูกประทานมายังศาสดาทุกพระองค์ให้เผยแพร่ในแบบรับช่วงสืบเนื่องกันมาจวบจนถึงศาสดามูฮำหมัดหลักธรรมคำสอนของอิสลามจึงย่อมจะมีตกค้างอยู่ในความทรงจำของมวลชนบ้าง

ประชาชาติอาหรับโดยส่วนรวมกล่าวได้ว่าสืบเชื้อสายมาจากศาสดาอิสสาอีล ผู้เป็นบุตรของศาสดาอิบรอฮีม ซึ่งในอดีตได้นำเอาศาสนาอิสลามมาเผยแพร่แก่มวลชนชาวอาหรับ โดยสอนให้ศรัทธาในความเป็นเอกภาพของพระเจ้า ให้สักการะต่อพระเจ้าเพียงผู้เดียว ให้ประชาชาติดำรงตนอยู่ในกรอบแห่งศาสนา และรักษาตนให้พ้นจากสิ่งต้องห้าม ทั้งเมื่อกาลเวลาผ่านไป แรงศรัทธาที่มีต่อศาสนาของประชาชาติก็เริ่มเสื่อมโทรมลงตามลำดับ มีสิ่งซึ่งไม่ใช่ศาสนาเข้ามาเจือปน ทำให้มีการถือภาคีต่อพระเจ้าด้วยการเคารพบูชาเทวรูป และ ฯลฯ

จากบันทึกทางประวัติศาสตร์แจ้งให้เราทราบว่า แต่เดิมนั้นชาวอาหรับไม่รู้จักรูปปั้น แต่สิ่งนี้ถูกเคลื่อนย้ายเข้าสู่แหลมอาหรับโดยคนอาหรับเอง ประวัติศาสตร์ระบุว่า มีผู้ที่นำรูปปั้นเข้าไปโดยเขาได้เดินทางไปเมืองซามหรือประเทศซีเรียในปัจจุบัน และพบผู้คนต่างก็บูชาเทวรูป จึงสอบถามดูและได้รับคำตอบว่า เทวรูปนั้นเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นที่พึ่งของชาวเมือง หากยามใดที่เกิดภาวะแห้งแล้งก็สามารถขอจากเทวรูปให้บันดาลฝนได้ และหากขอความช่วยเหลือใดๆ ก็จะได้รับความช่วยเหลือ เขาจึงขอเทวรูปจากชาวเมืองเพื่อนำไปให้ญาติพี่น้องชาวอาหรับได้สักการบูชา นับแต่นั้นมาชาวอาหรับก็เริ่มรู้จักการบูชาเทวรูป

เหตุที่ทำให้ชาวอาหรับห่างไกลศาสนาอิสลามออกไปทุกขณะ พอจะประเมินได้ว่าเป็นเพราะชาวอาหรับในสมัยนั้นไม่เคร่งครัดในศาสนา เกิดความรวนเรในหลักการศรัทธาบวกกับความเป็น [อวิชา] ที่มีอยู่ จึงทำให้แรงศรัทธาถูกกลืนไปทีละน้อยตามกาลเวลาที่ผ่านไป แต่กระนั้นก็ดี ชาวอาหรับบางส่วนยังคงยึดมั่นอยู่ในเอกภาพแห่งพระเจ้า ดำรงตนอยู่ในกรอบแห่งกฎหมายอิสลาม ยังเชื่อในหลักศรัทธาที่มีต่อวันปรโลก และเชื่อในการตอบแทนผลกรรมของพระผู้เป็นเจ้า จะสังเกตได้ว่ายังมีการส่งเสริมภารกิจที่เกี่ยวข้องกับเคหะแห่งพระเจ้า ด้วยการเวียนรอบเคหะสถาน การบำเพ็ญฮัจย์ การทำอุมเราะฮ์ การวูกุฟที่ทุ่งอารอฟะฮ์ และการเชือดสัตว์พลีทาน เหล่านี้คือสิ่งที่ยังเหลืออยู่เป็นริ้วรอยแห่งศาสนาอิสลามในอดีต สังคมอาหรับในสมัยนั้นจึงคละเคล้ากันไประหว่างหลักการของศาสนาอิสลามในอดีตกับการบูชาเทวรูป และเมื่อพระศาสดามูฮำหมัด ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นศาสนทูตก็ได้นำหลักการเดิมมาเผยแพร่ เป็นการปฏิรูปศาสนาอิสลามที่เคยมีอยู่ในหัวใจของ

มวลชนให้คืนกลับสู่สภาพเดิม และยิ่งกว่านั้น ยังได้นำเอาข้อบัญญัติสัจธรรมอันสมบูรณ์มามอบแก่ประชาชาติโดยส่วนรวม จากคุณค่าที่มีอยู่ในหลักการศาสนา ทำให้มวลชนต่างก็ให้การต้อนรับ และนี้คือยุคทองแห่งศาสนาอิสลามช่วงสุดท้าย

เมื่อพระชนมายุของพระองค์ใกล้จะบรรลุ 40 พรรษา ความต้องการที่จะแสวงหาความวิเวกเป็นบางครั้งบางคราวได้เกิดขึ้น อัลลอฮ์ทรงบันดาลให้พระองค์รักที่จะหาความสันโดษในถ้ำ [ฮิรออ์] เป็นภูเขาอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของนครมักกะฮ์ พระองค์ทรงใช้ความสันโดษในถ้ำนั้น และทรงสักการะที่นั่นหลายคืนติดต่อกัน บางครั้งก็สิบ บางทีก็มากกว่านั้น จนถึงหนึ่งเดือน หลังจากนั้นก็ทรงกลับไปบ้าน พักอยู่ไม่นานก็ตระเตรียมสัมภาระใหม่ เพื่อไปแสวงหาความวิเวกที่ถ้ำฮิรออ์อีก หมุนเวียนอยู่อย่างนี้ จนกระทั่งพระองค์ได้รับโองการแรกแห่งพระมหาคัมภีร์อัลกุรอ่าน ซึ่งได้รับในระหว่างการแสวงหาความวิเวกนั้น

ข้อสังเกตและความเห็น

1. มนุษย์ไม่มีวันที่จะเข้าถึงความจริงได้ หากไม่หยุดคิดและใคร่ครวญถึงชีวิตและความเป็นไปรอบข้าง พระศาสดาทรงแสวงหาความวิเวก ทรงคิดถึงสิ่งต่างๆ เพื่อค้นหาสัจธรรม แม้ในขณะที่ยังไม่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นศาสนทูต เมื่อพระองค์ทรงได้รับการแต่งตั้งแล้ว ผลแห่งความคิดที่พระองค์ได้รับสอดคล้องกับหลักสัจธรรมของอิสลาม จึงเป็นเหตุให้พระองค์ทรงเกิดความศรัทธาอันลึกซึ้ง และยอมรับเอาหลักธรรมทุกรูปแบบมาถ่ายทอดแก่มนุษยชาติ จึงเป็นความจำเป็นสำหรับมุสลิมที่จะต้องคิดและใคร่ครวญถึงความเป็นชีวิต ถึงสภาวะของโลกที่ได้อาศัยอยู่ สิ่งเหล่านี้จะสะท้อนให้เห็นความมีอยู่จริงของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งจะทำให้เราศรัทธาต่อพระองค์ และยอมรับเอาหลักธรรมคำสอนของอิสลามมาปฏิบัติในที่สุด ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า บุคคลใดที่ไม่ยอมหยุดใคร่ครวญถึงสิ่งเหล่านี้ บุคคลนั้นก็ไม่อาจเป็นมุสลิมที่สมบูรณ์ได้เลย

2. ชีวิตของมนุษย์ทุกคน ต่างเกลือกกลั้วอยู่กับทั้งความดีและความเลว และแน่นอน บางขณะเราก็อาจโดดเข้าหาความชั่วโดยไม่รู้สึกตัว หรือโดยขาดความยับยั้ง จึงเป็นความจำเป็นที่จะต้องหาเวลาสักช่วงหนึ่ง เพื่อหยุดคิดถึงการดำเนินชีวิตที่ผ่านมา ถึงชีวิตที่กำลังเป็นอยู่ และที่จะดำเนินต่อไป เพื่อวางกรอบและแบบแผนอันถูกต้องให้แก่ชีวิต และบางทีเราอาจรู้สึกว่าช้าเกินไปเสียแล้วกับชีวิตที่ล่วงถลำไปในความชั่ว การแสวงหาความวิเวกเพื่อคิดและใคร่ครวญในบางครั้ง บางจังหวะ จะสามารถขจัดปัญหาเหล่านี้ให้หมดไปได้ และนั่นมิได้หมายถึง

อิสลามต้องการให้มนุษย์ดำรงตนโดยสันโดษ ตัดขาดจากโลกภายนอกอย่างที่มีบางคนเข้าใจก็หาไม่ การแสวงหาความวิเวกและความสันโดษจึงเปรียบได้กับยารักษาโรคร้าย หากใช้มากเกินไป ก็ย่อมเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิตได้ แต่จำเป็นต้องใช้เพียงบางครั้ง บางเวลาเท่านั้น

3. เป็นแบบอย่างแก่นักเผยแพร่ นักปกครอง นักการเมืองและผู้นำกลุ่มชน โดยทั่วไปที่จะต้องคิดและใคร่ครวญยามสันโดษ เพื่อแสวงหาสิ่งที่ดีกว่ามามอบแก่มวลชน เพราะการให้ข้อมูลและการดำเนินนโยบายที่จะทำให้มวลชนประทับใจได้ เข้าใจในเหตุผลอันแท้จริงได้ ก็ย่อมต้องอาศัยการแสวงหาความวิเวก เพื่อค้นหาสิ่งที่เรียกว่า [ดีกว่า] มามอบแก่มวลชน การใคร่ครวญในยามสันโดษจึงเป็นสิ่งจำเป็น

4. เรายอมรับว่า [ความกลัว ความหวังและความรัก] มีบทบาทในการสร้างสรรค์ชีวิตเป็นอย่างมากกับเรื่องของศาสนา สิ่งเหล่านั้นจะเกิดขึ้นได้ ก็ด้วยการใคร่ครวญในภาวะแห่งชีวิต ในหลักสัจธรรมของอิสลาม หลังจากที่พบสิ่งเหล่านั้นแล้ว การดำเนินชีวิตในเส้นทางของอิสลาม ก็ย่อมง่ายเกินกว่าที่สติปัญญาธรรมดาจะคิดได้ ท่านชาฏิบีย์ได้แบ่งความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อศาสนาไว้ 2 ประการ :

4.1 มีศรัทธาและปฏิบัติตามหลักการของศาสนา โดยมิได้แสวงหาเหตุผลเพิ่มเติม ลักษณะนี้ ภาวะทางความรู้สึกโดยธรรมชาติย่อมเป็นปฏิปักษ์อยู่ตลอดเวลา หากศรัทธาไม่แก่กล้าพอ ก็อาจจะพาตัวไม่รอด

4.2 มีศรัทธาและปฏิบัติตามหลักการของศาสนาอย่างมีความกลัว มีความหวังและมีความรัก ซึ่งสิ่งดังกล่าวนั้นจะเกิดได้โดยการใคร่ครวญ โดยความคิดที่มุ่งหาสัจธรรม เมื่อมีสิ่ง 3 ประการนั้นอยู่ในใจ ก็ย่อมช่วยให้การดำเนินชีวิตเป็นไปสะดวก

แต่ความรักเป็นสิ่งสำคัญที่สุด และเป็นจุดสุดท้ายที่ต้องไปให้ถึง อาจลำดับความคิดเพื่อความเข้าใจได้ ดังนี้ :

ความกลัวในพระเจ้า : มนุษย์จะสักการะต่อพระองค์อย่างลำบากใจ

ความหวังในพระเจ้า : มนุษย์จะสักการะต่อพระองค์อย่างลำบากใจ แต่ก็เต็มใจเพื่อให้บรรลุความหวังขึ้น

ความรักในพระเจ้า : มนุษย์จะสักการะต่อพระองค์โดยไม่รู้สึกลำบากด้วยความเต็มใจ และด้วยความรัก

จะสังเกตได้ว่า ผลแห่งความรู้สึกทั้งสามนั้น ให้ผลลัพธ์ต่างกันมากในความรู้สึก เราต้องการความรัก เราต้องสร้างความรัก จะสร้างได้โดยการคิด การวิเคราะห์ในสัจธรรมในสิ่งรอบข้าง จะทำให้เราได้พบกับ [ความรัก] ในที่สุด และความรักจะทำให้ของยากเป็นของง่าย ทำให้ไกลเป็นใกล้ได้

การเริ่มประทานโองการ

ท่านอีหม่ามบุคอรีย์ ได้รายงานจากพระนางอาอีซะห์ ซึ่งแจ้งลักษณะของการประทานโองการว่า [สิ่งแรกที่เกิดแก่ศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์คือการฝันดี] พระองค์มิได้เห็นอันใดในความฝัน นอกจากสิ่งที่เหมือนกับแสงแห่งรุ่งอรุณ

หลังจากนั้น พระองค์ทรงรักที่จะแสวงหาความวิเวก โดยใช้ความสันโดษในถ้ำฮิรออ์และบำเพ็ญสักการะหลายคืนติดต่อกันก่อนที่จะกลับไปบ้านแล้วเตรียมสัมภาระไปอีก และก็กลับไปหาพระนางคอดียะฮ์แล้วก็เตรียมสัมภาระเช่นเดียวกับทุกครั้ง

จนกระทั่งความจริงได้ประจักษ์แก่พระองค์ในถ้ำฮิรออ์ เทวทูตได้มาหาพระองค์และกล่าวกับพระองค์ว่า [จงอ่าน] พระองค์ทรงตอบว่า [ข้าพเจ้ามิใช่นักอ่าน] และว่า [เขาจับและกอดรัดจนข้าพเจ้ารู้สึกเหนื่อยแล้วก็ปล่อย] เขากล่าวอีกว่า [จงอ่าน] ข้าพเจ้าก็ตอบว่า [ข้าพเจ้าไม่ใช่นักอ่าน] แล้วเขาก็จับและกอดรัดข้าพเจ้าเป็นครั้งที่สาม ต่อมาก็ปล่อยข้าพเจ้า

ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ทรงกลับบ้านด้วยหัวใจที่เต้นแรงและเรียกหาภรรยา พระองค์ทรงตรัสว่า [จงห่มข้าพเจ้า จงห่มข้าพเจ้า] พระนางได้เอาผ้ามาห่มพระองค์จนกระทั่งความตื่นตระหนกได้หายไป

พระองค์ทรงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นแก่พระนางและทรงรำพึงว่า [ข้าพเจ้าเกรงว่าจะเกิดอันตรายแก่ข้าพเจ้าเหลือเกิน] พระนางคอดียะฮ์ผู้เป็นภรรยาได้ปลอบประโลมว่า [เป็นไปไม่ได้ อัลลอฮ์จะไม่ทรงทำให้ท่านต้องอดสูโดยแน่นอน ท่านมีสัมพันธ์อันดีต่อเครือญาติ ยอมแบกภาระทั้งหลาย มีความเอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่ ให้การต้อนรับแขกเหรื่อและเป็นผู้ที่รณรงค์เพื่อความดี] หลังจากนั้นพระนางจึงได้พาพระองค์ไปหาลูกของท่านลุงของพระนางคอดียะฮ์

ในสมัยอวิชานั้นเขาเป็นชาวคริสต์สามารถเขียนหนังสือเป็นภาษา [อิบรอนียะฮ์] และได้เขียนคัมภีร์ไบเบิ้ลในภาษาอิบรอนียะฮ์ เขาเขียนได้ดีมาก ยิ่งกว่านั้นท่านยังเป็นผู้อาวุโสและตาบอดอีกด้วย พระนางคอดียะห์ได้กล่าวกับเขาว่า โอ้ท่านผู้เป็นลูกของลุง ขอให้ฟังหลานชายของท่านหน่อย

เขาชื่อว่าวะรอเกาะห์เขาจึงได้ถามพระองค์ว่า หลานชาย ท่านเห็นอะไรบ้าง? ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ ทรงเล่าทุกสิ่งที่พบเห็นให้เขาฟัง วะรอเกาะฮ์ได้กล่าวกับพระองค์ว่า นี่เป็นโองการที่ได้ลงมายังศาสดา [มูซา] เสียดายในภายภาคหน้า ซึ่งวันนี้ข้าพเจ้าพ้นวัยหนุ่มมาแล้ว และข้าพเจ้าก็คงไม่มีชีวิตอยู่จนถึงวันที่พวกพ้องของท่านจะขับไสท่านออกไป

ศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ทรงตรัสว่า [พวกเขาจะขับไล่ข้าพเจ้าหรือ?] เขาตอบว่า [ใช่] ไม่มีใครเคยพบเหมือนกับที่ท่านได้ประสบ ข้าพเจ้าอายุมากแล้ว หากข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ถึงวันของท่าน ข้าพเจ้าจะช่วยท่าน ช่วยอย่างเต็มที่ แต่วะรอเกาะฮ์มีชีวิตอยู่ไม่นานเขาก็ตาย และโองการได้ขาดระยะไป

ได้มีการขัดแย้งกันถึงระยะเวลาที่โองการขาดตอนไป บ้างว่า 3 ปี บ้างก็ว่าน้อยกว่านั้น สิ่งที่น่าเชื่อถือได้ตามคำรายงานระบุว่า ระยะเวลานั้นคือ 6 เดือน

ท่านบุคอรีย์ได้รายงานถึงช่วงที่โองการขาดตอนไป โดยกล่าวไว้ในหะดีษของท่านว่า : [ระหว่างที่ข้าพเจ้าเดินอยู่นั้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังมาจากฟากฟ้า จึงแหงนดู ทันใดนั้น ข้าพเจ้าก็ได้เห็นเทวทูตที่ไปหาข้าพเจ้าที่ถ้ำฮิรออ์ นั่งอยู่บนเก้าอี้ระหว่างฟ้าและดิน ข้าพเจ้าตกใจมาก จึงกลับ และข้าพเจ้าพูดว่า [จงห่มข้าพเจ้า จงห่มข้าพเจ้า] อัลเลาะฮ์จึงได้ทรงประทานโองการลงมาอีกและได้สิ้นสุดเพียงนั้น จนกระทั่งได้ติดตามมาอีกในภายหลัง

ข้อสังเกตและความเห็น

1. เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นขณะที่พระศาสดาทรงรับโองการจากพระผู้เป็นเจ้านี้ถือเป็นรากฐานแห่งสัจธรรมของศาสนาอิสลาม เป็นจุดเริ่มต้นของศาสนาอิสลามยุคสุดท้าย ในขณะเดียวกันกับที่ผู้ปฏิเสธและผู้ไม่หวังดีต่อศาสนา ถือเอาเหตุการณ์ประทานโองการ เป็นจุดยุทธศาสตร์ทางความคิดอันสำคัญที่จำเป็นต้องโจมตี เพราะถ้าโจมตีจุดนี้แตกเมื่อใด ก็หมายถึงความพินาศของศาสนาอิสลามได้มาถึงแล้ว นี้ : เป็นสงครามจิตวิทยา พวกเขากล่าวว่า :

- พระศาสดาทรงบัญญัติศาสนาใหม่ขึ้นมา เพื่อทำลายหลักความเชื่อเดิม

- พระศาสดาทรงรับแนวทางความคิดเห็นทางศาสนามาจากพวกนักบวชในศาสนาอื่น

- พระศาสดาทรงวิกลจริต และเป็นผู้คลั่งไคล้ทางความคิด

นั่น : เป็นตัวอย่างคำกล่าวหาที่หลุดออกมาจากปากของ [ชนต่างศาสนิก] ที่มุ่งทำลายล้างศาสนาอิสลาม เราลองมาพิจารณาดูเหตุการณ์ประทานโองการโดยละเอียดสักนิด เพื่อเจาะถึงคำตอบที่ว่า :

- ทำไมพระเจ้าจึงมอบให้เทวทูตเป็นผู้นำโองการของพระองค์มายังพระศาสดาแทนที่จะประทานโองการมาโดยตรง โดยไม่ผ่านผู้ใด ?

- ทำไมพระศาสดาจึงมีอาการตื่นตระหนก แทนที่พระเจ้าจะทรงระงับไว้ได้?

- ทำไมพระศาสดาจึงไม่คิดว่านั่นเป็นสิ่งที่มาจากอัลลอฮ์ จนเกิดความกลัวว่าตนเองจะได้รับอันตราย?

- ทำไมโองการจึงขาดตอนไปเป็นเวลานาน?

ปัญหาเหล่านี้เป็นเรื่องน่าคิด ถ้าตอบปัญหาเหล่านี้ได้ความสงสัยที่จะมีต่อศาสนาอิสลามก็จะหมดไป คำตอบของปัญหาดังกล่าวชัดเจนเหลือเกิน เป็นการประกาศความบริสุทธิ์ของพระศาสดาที่มีต่อข้อกล่าวหาทั้งปวง ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างเหตุการณ์ให้เป็นไปเช่นนั้น ดังรายละเอียดต่อไปนี้ :

1.1 ท่านยิบรีล (เทวทูต) ได้ให้พระศาสดาอ่านโองการถึง 3 ครั้ง โดยผลัดเข้าสวมกอดในรูปของ [กายภาพ] เป็นการเน้นให้พระศาสดาทรงตระหนักว่า นี่เป็นเรื่องจริง ไม่ใช่ความฝันหรือประสาทหลอน ซึ่งจะไม่ทำให้เกิดความสงสัย ลังเล แต่ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังสงสัยว่าเรื่องจริงนี้มาจากพระเจ้าหรืออะไรกันแน่?

1.2 การที่พระศาสดาทรงมีความตื่นตระหนก มึนงง และฉงนในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จนถึงกับทำให้ต้องรีบเดินทางกลับบ้านด้วยใบหน้าอันซีดเซียว เป็นอาการที่บ่งถึงว่าพระองค์มิได้เป็นผู้ใฝ่หาตำแหน่งศาสดา อีกทั้งลักษณะการดังกล่าวยังแสดงว่าเหตุการณ์ทั้งหลายนั้น เป็นความจริงเพราะอาการซีดเซียวของใบหน้า เป็นเรื่องที่ไม่อาจแสดงได้อย่างสมบทบาท หากมิได้เกิดจากความรู้สึกที่แท้จริง

1.3 การที่พระศาสดาทรงตรัสกับพระนางคอดียะฮ์ว่า [ข้าพเจ้าเกรงว่าจะเกิดอันตรายแก่ข้าพเจ้าเหลือเกิน] นั้น แสดงให้เห็นว่าพระองค์มิได้มีความมั่นใจว่านั่นมาจากอัลลอฮ์ ดังปรากฏจากการรายงานหะดีษบางตอนว่า พระองค์ทรงเข้าใจว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น เป็นการกระทำของซาตาน เหล่านี้มิใช่อาการของผู้ที่บัญญัติศาสนาขึ้นมาใหม่แต่ประการใด

1.4 จะสังเกตได้ว่า โองการที่ถูกประทานลงมาในครั้งแรกนี้ มิได้ประกอบด้วยหลักการอันสมบูรณ์แบบ ไม่มีเนื้อหาสาระมากมายนัก ผลที่ออกมาในรูปนี้ชี้ให้เห็นว่ามิได้เกิดจากความคิดที่ผ่านการไตร่ตรองมาก่อนของพระศาสดา

เพราะโดยปกติ บุคคลที่มีจิตมุ่งสร้างผลงานให้แก่มวลชนโดยการไตร่ตรองมาก่อนนั้น ย่อมต้องนำสิ่งที่จะทำให้มวลชนเกิดความประทับใจออกมาเสมอ ถ้านำสิ่งอันไม่มีสาระมามอบให้ ก็ย่อมไม่ได้รับความเชื่อถือเป็นหลักธรรมดา โองการที่ถูกประทานลงมาในลักษณะอย่างนี้ จึงไม่ใช่เกิดจากแผนการของพระศาสดา ที่จะประดิษฐ์ศาสนาขึ้นมาใหม่ตามที่ถูกกล่าวหา และยิ่งกว่านั้น เมื่อโองการแรกได้ถูกประทานลงมาแล้ว ตามเนื้อหาของประวัติยังระบุว่าโองการได้ขาดหายไปเป็นเวลาถึงอย่างน้อย 6 เดือน การณ์ดังกล่าวย่อมชี้ให้เห็นว่า

ไม่ใช่วิธีของผู้ที่คิดศาสนาขึ้นมาใหม่โดยการไตร่ตรองมาก่อน เพราะหากเป็นแผนการของพระศาสดาตามที่ถูกกล่าวหา ข้อมูลที่ผ่านการไตร่ตรองมาแล้วนั้น ต้องพรั่งพรูออกมาสู่มวลชน เพื่อเรียกร้องความเชื่อถือที่จะพึงมีต่อหลักการดังกล่าว ทั้งหมดนั้นส่อถึงว่าข้อกล่าวหานั้น ไม่มีมูลความจริงแต่ประการใด

1.5 การที่พระนางคอดียะฮ์พาพระศาสดาไปหาวะรอเกาะฮ์เพื่อขอความเห็นนั้น เป็นการกระชับให้พระศาสดาเกิดความมั่นใจอีกชั้นหนึ่งว่า สิ่งที่เกิดแก่พระองค์นั้นเป็นความจริงที่มาจากอัลลอฮ์ โดยอาศัยจากปากคำของผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในคัมภีร์อื่นซึ่งได้ส่งผลตกกระทบต่อมาว่าชาวคัมภีร์ในยุคก่อนต่างยอมรับว่าจะมีศาสดามาเกิดขึ้นอีก เหล่านั้นล้วนเป็นการยืนยันถึงความจริงที่เกิดขึ้นทั้งสิ้น

1.6 และในช่วงสุดท้ายของชีวประวัติตอนนี้ยังระบุอีกว่า พระศาสดาได้พบท่านญิบรีล (เทวทูต) อีก เมื่อพระองค์กลับไปถึงบ้านและใช้ให้พระนางคอดียะฮ์นำผ้ามาห่มโองการก็ถูกประทานลงมาอีก เป็นการยืนยันเหตุการณ์เดิมที่ได้เคยเกิดขึ้นมาแล้ว จนพระศาสดาทรงมีพระทัยมั่นต่อข้อเท็จจริงที่อุบัติขึ้น พระองค์จึงยอมรับเอาสัจธรรมนั้น มามอบแก่มนุษยชาติในเวลาต่อมา

2. ข้อสังเกตและความเห็นที่กล่าวมาแล้ว ย่อมเป็นประจักษ์พยานได้อย่างดีที่สุดถึงความบริสุทธิ์ผุดผ่องของศาสนาอิสลาม นับแต่ก้าวแรกที่หลักการได้ถูกประทานลงมายังพระศาสดามูฮำหมัด และจากเนื้อหาของชีวประวัติโดยทั่วไป ยังมีข้อสังเกตและความเห็นอีกบางประการที่ชี้ให้เห็นว่าศาสนาอิสลามมิใช่สิ่งที่เรียกว่าเป็น [วิทยานิพนธ์] หรือ [หลักปรัชญา] ของพระศาสดาแต่ประการใด ดังเหตุผลที่จะกล่าวต่อไปนี้ :

2.1 พระศาสดาทรงรับสั่งให้แยกโองการออกจากพระวาจาของพระองค์โดยสิ้นเชิง ทุกครั้งที่โองการได้ถูกประทานลงมา พระองค์จะทรงเข้มงวดในเรื่องของการบันทึก และทรงสั่งให้อัครสาวกบันทึกโองการต่างๆ ทันที เพราะโองการทั้งหลายมาจากพระเจ้า จำเป็นต้องรักษา ซึ่งรูปประโยคเดิมเอาไว้อย่างเคร่งครัด

ส่วนพระวาจาของพระองค์ ในขั้นแรกพระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้มีการจดบันทึก เพราะเกรงว่าจะปะปนกับโองการที่มาจากพระเจ้า เพิ่งจะมาอนุญาตให้บันทึกได้ในภายหลัง หลังจากทรงแน่พระทัยว่า ได้ทรงรักษาเนื้อหาแห่งโองการไว้แล้วโดยเคร่งครัด เหล่านี้ล้วนเป็นหลักฐานว่าอิสลามคือศาสนาที่พระเจ้าได้ประทานมา มิใช่เกิดจากฝีพระหัตถ์ของพระศาสดาแต่ประการใดทั้งสิ้น

2.2 พระศาสดาทรงถูกถามปัญหาบางครั้งพระองค์ไม่สามารถตอบได้ ต้องรอโองการจากพระเจ้า ถ้าอิสลามเป็นศาสนาที่พระองค์ประดิษฐ์ขึ้นก็ย่อมจะทรงตอบได้ในทันที

2.3 พระศาสดาทรงอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เป็นการปิดโอกาสที่จะศึกษาแนวความคิดของใคร อีกทั้งเนื้อความแห่งโองการยังมีอรรถรส มีความไพเราะมากกว่ากาพย์กลอนซึ่งชาวอาหรับมีความเชี่ยวชาญเสียอีก จึงแสดงให้เห็นว่าทุกอย่างมาจากพระเจ้าทั้งสิ้น

2.4 ชีวิตของพระศาสดานับแต่จุติจนอวสาน ไม่มีบทบาทของชีวิตตอนใดที่บ่งว่าพระองค์ทรงเป็นบุคคลที่เหลวไหล ไม่มีวาจาสัตย์ หรือลักษณะที่ส่อถึงความชั่วแต่อย่างใด การกล่าวหาพระองค์ในทางร้ายจึงเป็นเรื่องที่ไม่ชอบด้วยเหตุผล

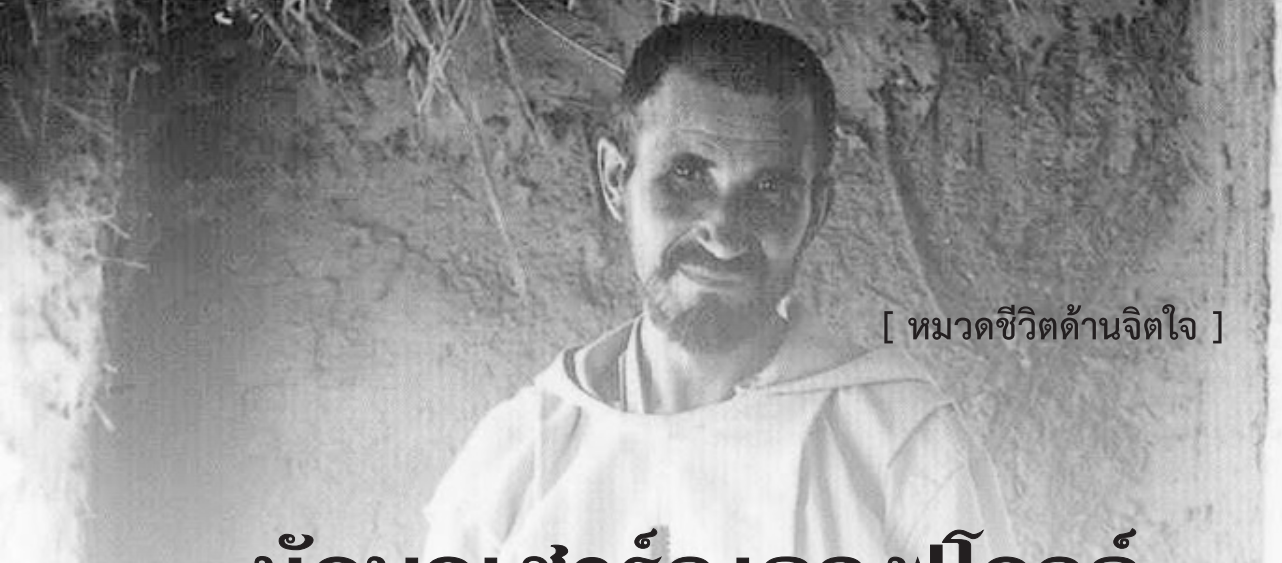

[หมวดชีวิตด้านจิตใจ]

นักบุญ ชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ (Charles de Foucauld) การเปลี่ยนจิตใจ/การกลับใจร่วมกัน

บาทหลวง ปรีชา ธรรมนิยม, OMI.

วันอาทิตย์ที่ 15 พฤษภาคม 2022/ 2565 พระสันตะปิดรฟรานซีสได้ทรงประกาศแต่งตั้ง บุญราศี 10 ท่าน เป็นนักบุญพวกเราอาจไม่รู้จักนักบุญทั้ง 10 องค์นี้เท่าไรนัก แม้จะมีองค์หนึ่งที่เป็นฆราวาสชาวอินเดียก็ตาม

ใคร่ขอนำเสนอนักบุญองค์หนึ่ง ท่านอาจไม่เป็นที่รู้จักมากนักในโลกตะวันออก แต่ท่านได้เป็นพยานให้พระเยซูคริสต์ด้วยการดำเนินชีวิตที่โอบกอดความสมถะและเจตนารมณ์ของการต้อนรับ โดยมีความคิดว่า ทุกคนเป็นพี่น้องกัน นักบุญท่านนี้ได้สร้างแรงโน้มน้าวจิตใจแก่คนเป็นจำนวนไม่น้อย ผู้รักชีวิตสมถะในการเป็นพยานให้พระเยซูคริสต์ ท่านเป็นที่รู้จักดีของชนชาวมุสลิมในเขตทะเลทรายซาฮาร่า ท่านผู้นี้คือนักบุญชาร์ล เดอ ฟูโกลด์

ชีวิตของคุณพ่อ/บราเดอร์ ชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ มุ่งจุดศูนย์กลางของชีวิตที่พระเจ้าด้วยการปฏิบัติธรรมในการภาวนาและการรับใช้แบบธรรมดาๆ โดยท่านหวังว่าแบบอย่างของท่านจะสามารถดึงศาสนิกอิสลามมาสู่คริสตศาสนาได้ หรืออย่างน้อยได้ช่วยให้ศาสนิกของแต่ละศาสนาได้ดำเนินชีวิตความเชื่อของตนแบบธรรมดาๆ แต่เปี่ยมด้วยความเชื่อมั่นใจ

บาทหลวงสังกัดคณะธรรมทูตแห่งมารีนิรมล, OMI.

เกิดในปี 1858/2401 ในตระกูลขุนนางที่ร่ำรวย ที่ Strasbourg (ทางตะวันออกของประเทศฝรั่งเศส) กำพร้าบิดามารดาตั้งแต่อายุ 6 ขวบ อยู่กับคุณตาผู้มั่งมี เมื่อวัยหนุ่มได้สลัดความเชื่อคาทอลิก และสมัครไปเป็นทหารตามรอยคุณตาของท่าน แต่ต้องผ่านช่วงชีวิตที่ละทิ้งความเชื่อ ท่านได้ไปปฏิบัติภารกิจที่ประเทศแอลจีเลีย (ทวีปแอฟริกา) ลาจากภารกิจเป็นทหารเมื่ออายุ 23 ปี และอาศัยความช่วยเหลือของรับไบชาวยิวคนหนึ่ง ท่านได้ปลอมเป็นมุสลิม และไปใช้ชีวิตในประเทศโมร็อกโกในปี 1883/2426

ในช่วงเวลานี้เอง ความเชื่อของท่านถูกเขย่าอย่างหนัก จนต้องบอกกับตนเองหลายครั้งว่า “พระเจ้าข้า ถ้าพระองค์ทรงอยู่จริง โปรดช่วยข้าพระองค์ ให้รู้จักพระองค์เถิด”

ท่านได้หวนกลับมาปฏิบัติตนดำเนินชีวิตเป็นคาทอลิกอีกครั้งในปี 1886/2429 (อายุ 28 ปี) ประโยคคำถามข้างบนได้ให้คำตอบแก่ท่านว่า “เมื่อพ่อเชื่อในพระเจ้า พ่อเข้าใจได้เลยว่าพ่อไม่สามารถทำอะไรอย่างอื่นได้ นอกจากมีชีวิตเพื่อพระองค์เท่านั้น”

ท่านได้เข้าสัมผัสชีวิตนักพรตในอาศรมหลายแห่งในฝรั่งเศส ในซีเรีย ปี 1897/2440 บราเดอร์ ชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ ได้ออกจากอาศรม เพื่อไปทำงานเป็นคนสวนและคนจัดศาสนภัณฑ์ในอารามของนักพรตคลอรีสผู้ยากไร้ที่นาซาเร็ธ และต่อมาที่เยรูซาเล็ม

ในปี 1901/2444 ท่านได้เดินทางกลับประเทศฝรั่งเศส และได้รับศีลบรรพชาเป็นพระสงฆ์/บาทหลวง และได้ไปเจริญชีวิตที่ประเทศโมร็อกโก มีจุดหมายเพื่อพยายามสร้างกลุ่มชีวิตรวม/หมู่คณะแบบนักพรตที่พร้อมต้อนรับศาสนิกของทุกศาสนา หรือแม้กระทั่งพร้อมต้อนรับผู้ไม่นับถือศาสนาใดเลย ท่านได้ดำเนินชีวิตอย่างสงบใจและเป็นชีวิตที่ไม่เปิดเผย

เพื่อนในสมัยเป็นทหารด้วยกันได้เชื้อเชิญให้เจริญชีวิตท่ามกลางประชาชนที่พูดภาษา Tuareg ในประเทศแอลจีเรีย (เป็นภาษาที่ใช้กับหลายประเทศ/ประชาชนที่เจริญชีวิตในทะเลทรายซาฮาร่า) คุณพ่อชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ ได้เจริญชีวิต 13 ปี ในทะเลทรายซาฮาร่า เจริญชีวิตอย่างดื่มด่ำเคารพในความศรัทธาของทุกความเชื่อ ทุกศาสนา ท่านเคยกล่าวว่า ท่านปรารถนาจะ “ตะโกนก้องให้ทุกคนรู้จักพระวรสารด้วยชีวิตของท่าน” และท่านได้พยายามปฏิบัติพฤติกรรมของชีวิตของท่าน เพื่อให้คนตั้งคำถามว่า “ถ้าผู้รับใช้ปฏิบัติตนเช่นนี้แล้ว คนที่เป็นนายล่ะ จะปฏิบัติอย่างไรหนอ?”

ในปี 1909/2458 คุณพ่อ ชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ ได้เขียนถึง Louis MASSIGNON นักวิชาการคาทอลิกผู้รอบรู้เกี่ยวกับศาสนาอิสลามและอิสลามิกชนว่า “ทุกศาสนาพบแก่นแท้ในความรักพระเจ้า และความรักเพื่อนมนุษย์... เราจะไปถึงจุดนั้นได้อย่างไร? คงไม่ใช่วันนี้หรือพรุ่งนี้แน่ เพราะความจริงนี้คือความสมบูรณ์แบบ แต่เป็นจุดหมาย/เป้าหมายที่พวกเราต้องมุ่งความสนใจไปสู่ และต้องพยายามจนสุดความสามารถอย่างไม่หยุดยั้งที่ต้องไปให้ถึง...”

คุณพ่อ ชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ ได้เป็นแรงโน้มน้าวจิตใจแก่องค์กร สถาบัน กลุ่มชีวิตรวม/หมู่คณะ ทั้งฆราวาสและพระสงฆ์/บาทหลวง โดยมีชีวิตธรรมจิต (เดียวกัน) แห่งครอบครัว ชาร์ล เดอ ฟูโกลด์

เมื่อสงครามโลกครั้งที่หนึ่งระเบิดขึ้น มีการโจมตีชาวฝรั่งเศสในประเทศแอลจีเรีย คุณพ่อ ชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ พร้อมเพื่อนทหารอีกสองนายถูกฆ่าในวันที่ 1 ธันวาคม 1916/2459

วันที่ได้รับแต่งตั้งเป็นบุญราศี ในปี 2005/2548 พระสันตะบิดรเบเนดิกต์ที่ 16 ได้ตรัสว่า “ชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ เป็นพระสงฆ์/บาทหลวง ผู้น้อมรับบูชาขอบพระคุณและพระวรสารเป็นจุดศูนย์กลางชีวิตของท่าน ท่านได้ค้นเจอว่า พระเยซูคริสต์ผู้ได้เสด็จมาเชื่อมพระองค์เองกับมนุษยชาติ เชื้อเชิญพวกเราให้สร้างภารดรภาพสากล ซึ่งจริงๆ แล้ว ท่านได้มีประสบการณ์นี้ยาวนานในทะเลทรายซาฮาร่า และช่วยสร้างความรัก ซึ่งพระองค์ได้ทรงเป็น แบบอย่างให้เราดู”

คุณพ่อ/บราเดอร์ ชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ = นักบุญ

วันที่ 3 พฤษภาคม 2021/2564 พระสันตะบิดรฟรานซีสได้ทรงประกาศแต่งตั้ง คุณพ่อ ชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ เป็นนักบุญพร้อมกับบุญราศีอีก 7 ท่าน จะกระทำในวันที่ 27 พฤษภาคม 2022/2565

ได้ใช้เวลาในกระบวนการเตรียมแต่งตั้งนี้เกือบ 100 ปี เริ่มตั้งแต่ปี 1926/2469 พระสันตะบิดร เบเนดิกต์ ที่ 16 ได้ทรงประกาศยอมรับอัศจรรย์แรกผ่านทางคำเสนอวิงวอนของคุณพ่อ ชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ ในปี 2005/2548 และทรงประกาศให้คุณพ่อชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ เป็นบุญราศี

พระสันตะบิดรฟรานซีสได้ทรงยอมรับอัศจรรย์ครั้งที่สองเมื่อเดือนพฤษภาคม 2020/2563 ซึ่งเป็นอัศจรรย์ที่เกี่ยวข้องกับการปกป้องผ่านทางท่านบุญราศี เป็นการรอดตายจากอุบัติเหตุขณะทำงาน

วันที่ 30 พฤศจิกายน 2016/2559 หนึ่งวันก่อนวันครบรอบ 100 ปี มรณภาพของคุณพ่อ ชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ วันนั้น ชาร์ล (Charle) ช่างไม้ ขณะทำงานอยู่บน

โครงสร้างของวัดน้อยในช่วงบ่ายของวัน ชาร์ลได้พลัดตกจากโครงสร้างที่สูง 16 เมตร และทุกคนยอมรับว่าการตกลงมาเช่นนั้นเป็นอันตรายถึงตาย และหมอทุกคนยืนยันความจริงข้อนี้ ทุกคนได้คิดว่าอย่างไรเสียเขาต้องตายจากอุบัติเหตุครั้งนั้นแน่ๆ เพราะตกลงมาจากที่สูงถึง 16 เมตร อวัยวะทุกส่วนต้องบุบสลายไปด้วยอย่างแน่นอน ผู้จัดการของบริษัทที่ชาร์ลทำงานให้ ซึ่งในเวลานั้นอยู่ที่กรุงปารีสไม่สามารถติดต่อกับครอบครัวหรือไปเยี่ยมชาร์ลได้ เขาได้รับการเชิญให้สวดภาวนาผ่านทางบุญราศี ชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ ได้กล่าวไปแล้วข้างบนว่า วันนั้นเป็นวันครบ 100 ปี มรณภาพของคุณพ่อชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ เขาจึงตัดสินใจภาวนาเป็นพิเศษผ่านการเสนอวิงวอนของบุญราศี ชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ เพื่อสุขภาพของชาร์ลให้ฟื้นกลับคืนมา

วันรุ่งขึ้น เขาได้ไปพบมารดาของช่างไม้ชาร์ลและได้ไปเยี่ยมช่างไม้ชาร์ลสามวันหลังการผ่าตัด เขานั่งรออยู่แล้วบนเตียงคนไข้ วันนั้นเขาจึงได้ทราบว่าช่างไม้ชาร์ลมิได้แค่ตกลงจากความสูง 16 เมตรเท่านั้น แต่ได้ตกมากระแทกกับม้านั่งยาวที่คว่ำอยู่ ทำให้ช่วงท้องของชาร์ลกระแทกกับขาของม้านั่ง แต่เขาได้ลุกขึ้นและเดินไปอีกราว 50 เมตร เพื่อขอความช่วยเหลือ หกวันต่อมาจากวันที่เกิดอุบัติเหตุ ชาร์ล ได้เริ่มหงุดหงิดแล้วที่ต้องอยู่ที่โรงพยาบาลพยาบาล สองเดือนต่อมาเขาก็ได้กลับไปทำงานต่อ

ทางด้านการแพทย์มันเป็นเหมือนปาฏิหาริย์ที่ช่างไม้ชาร์ลรอดพ้นจากอุบัติเหตุนี้ได้ ในแง่มุมมองทางด้านชีวิตธรรมจิต สิ่งแรกคือช่างไม้ชาร์ลมีศาสนนาม ชาร์ล ซึ่งก็คือชื่อชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ อุบัติเหตุได้เกิดขึ้นที่วัดน้อยใกล้โรงเรียนทหารที่ชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ เคยปฏิบัติหน้าที่เป็นนายทหาร อุบัติเหตุนี้เกิดขึ้นสองสามวันก่อนครบ 100 ปี มรณภาพของชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ โอกาสนี้เองที่สัตบุรุษของเขตศาสนปกครอง/สังฆมณฑลที่นั่น ได้เสนอให้มีนพวารเพื่อวอนขอให้บุญราศี ชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ ได้รับแต่งตั้งเป็นนักบุญ ก่อนหน้านี้ได้มีการแจกรูปของท่านบุญราศีเป็นหมื่นๆ รูป เพื่อจะได้ไว้สวดส่วนตัว ผู้จัดการบริษัทรับเหมาที่ชาร์ลทำงานอยู่ก็เป็นสัตบุรุษคนหนึ่ง เขาเพิ่งเสร็จสิ้นนพวารเพื่อขอให้มีอัศจรรย์ครั้งที่สอง เพื่อวอนขอให้บุญราศีได้รับแต่งตั้งเป็นนักบุญ

ด้วยเสียงเอกฉันท์ ทุกคนประกาศสิ่งที่เกิดขึ้นกับช่างไม้ชาร์ล เป็นปรากฏการณ์ที่อธิบายตามธรรมชาติไม่ได้

บิชอป/สังฆราช Jean-Claude BOULANGER ประมุขของเขตศาสนปกครอง Bayeux-Lisieux ผู้ได้เขียนหนังสือหลายเล่มเกี่ยวกับคุณพ่อชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ ได้

กล่าวอย่างตื้นตันใจว่า “คุณพ่อชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ คือต้นกำเนิดของกระแสเรียกของพ่อ พ่อได้พยายามดำเนินชีวิตตามแบบของท่านบุญราศีมากว่า 50 ปี แล้ว ท่านบุญราศีได้มอบชีวิตแด่พระเยซูคริสต์ ก็เพราะรักพระองค์และรักพระวรสาร ท่านจึงได้ปรารถนาเป็นพยานให้พระองค์บนโลกนี้ และเป็นพิเศษท่ามกลางโลกของชาวมุสลิมจริงๆ แล้ว ก็เพราะได้เห็นศาสนิกอิสลามภาวนาที่ราชอาณาจักรโมร็อกโก ท่านจึงได้หวนกลับสู่ความเชื่อคาทอลิก” สิ่งที่ประทับใจในบุญราศีชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ คือการภาวนาเพ่งพิศพระเยซูคริสต์แห่งนาซาเร็ธ อันเป็นธรรมล้ำลึกแห่งการรับสภาพมนุษย์ที่ไม่ได้เลือกว่าสถานที่จะเล็กแค่ไหน จะต่ำต้อยเท่าใด แต่ปรารถนาอยู่ใกล้ชิดเรามากที่สุด มันน่างงและอัศจรรย์ใจแค่ไหน ที่ได้รู้ว่าพระเยซูคริสต์ผู้มีเชื้อสายกษัตริย์ดาวิดมายืนๆ นั่งๆ เลื่อยไม้ ไสกบกับนักบุญโยเซฟเป็นเวลา 30 ปี ดังนี้ท่านบุญราศีได้เข้าใจอย่างลุ่มลึกถึงธรรมล้ำลึกข้อนี้ “องค์เจ้าเหนือหัวของพวกเรา แม้ทรงร่ำรวย พระองค์ก็ยังทรงยอมกลายเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่ท่าน เพื่อพวกท่านจะได้ร่ำรวยจากความยากจนของพระองค์” (เทียบ 2 โครินธ์ 8:9)

สำหรับท่านบุญราศีแล้ว เราไม่สามารถแยกช่วงพระชนม์ชีพของพระองค์ที่นาซาเร็ธออกจากช่วงเวลาที่เนินหัวกระโหลก นั่นคือท่านเข้าใจอย่างลุ่มลึกถึงความเกี่ยวพันกันระหว่างความยากจน ความนอบน้อม และความอัปยศน่าอับอายแห่งการถูกตรึงกางเขน เมื่อท่านภาวนาเพ่งพิศพระชนม์ชีพของพระเยซูคริสต์ที่นาซาเร็ธ ท่านได้เห็นความเป็นคนเล็กๆ ธรรมดา ผู้น้อมรับเป็นลูกของพระบิดาเจ้า แต่ก็เป็นพี่น้องตัวน้อยๆ กับผู้อื่น ทีทัศน์และการดำเนินชีวิตแบบนี้ละม้ายคล้ายทีทัศน์และการดำเนินชีวิตของนักบุญฟรานซีสแห่งอัสซีซี ทั้งสองท่านมีทีทัศน์ของการที่ทุกคนเป็นพี่น้องกัน และด้วยความคิดที่ว่าเราไม่สามารถเป็นพี่น้องกันได้ ถ้าเราไม่ทำตัวเป็นผู้ต่ำต้อย ในเวลาเดียวกันท่านทั้งสองก็เข้าใจดีว่า ต้องเดินบนหนทางที่ยาวนานไกลตามพระยุคลบาทของพระเยซูคริสต์กว่าจะได้เป็นลูกของพระบิดาเจ้า

บุญราศีชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ ใช้เวลา 10 ปี เขียนพจนานุกรม เพื่อว่าวันหนึ่งข้างหน้าชนท้องถิ่นในซาฮาราจะได้ค้นเจอขุมทรัพย์แห่งพระวรสารในภาษาของตน นี่คือการประกาศพระวรสารโดยการแทรกความเชื่อลงในวัฒนธรรม จนวัฒนธรรมท้องถิ่นสามารถยอมรับได้

จุดเด่นอีกประการหนึ่งคืองานอภิบาลแห่งความมีใจอารีอารอบ ท่านพยายามดำเนินชีวิตในความเมตตาอารี ก็เพื่อหวังที่จะให้ทุกคนเข้าใจว่า ถ้าท่านผู้เป็นแค่ข้าช่วงใช้ของพระเยซูคริสต์มีทีทัศน์ดังนี้ พระอาจารย์คือพระเยซูคริสต์จะมีใจเมตตาอารีและเป็นที่ชื่นชอบอีกมากขนาดไหน ผ่านทางบูชาขอบพระคุณ ท่านได้ทำให้พระองค์ประทับอย่างน่าอัศจรรย์ท่ามกลางชนที่ไม่รู้จักพระองค์

หลังการถูกสังหารเมื่อวันที่ 1 ธันวาคม 1916/2459 พี่สาวของบุญราศีได้รับจดหมายฉบับหนึ่งจากผู้รับผิดชอบชนชาวมุสลิมในเขตที่บุญราศีได้ดำเนินชีวิต ใจความว่า เขาหวังว่าพระเจ้าคงรับบุญราศีไว้ในสวรรค์พร้อมกับชาวมุสลิม

หนทางของพระเจ้าเป็นที่น่าฉงนยิ่ง

“พระบิดาเจ้าไม่ทรงสามารถทำให้เราเป็นลูกของพระองค์ได้ ถ้าเราไม่ยอมมอบตัวตนไว้ในอ้อมอกของพระองค์”

นี่คือคำภาวนาของการมอบตัวตนที่ท่านบุญราศีได้สอนเอาไว้

บุญราศีชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ เป็นแม่แบบของผู้ที่มีความรักพระเยซูคริสต์และเพื่อนพี่น้อง สำหรับท่านการประกาศพระวรสารคือการแผ่รังสีแห่งความรักของพระเยซูคริสต์ให้เข้าไปอยู่ในห้องหัวใจของผู้ฟัง การเป็นพยานของท่านคือการกล่าวถึงพระเยซูคริสต์

คุณพ่อ ชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ได้รับแต่งตั้งเป็นนักบุญในวันที่ 5 พฤษภาคม 2022/2565

นักบุญชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ ได้เป็นแรงบันดาลใจในการเดินตามท่านในชีวิตธรรมจิตด้วยเจตนารมณ์อันเดียวกันแก่นักบวช/นักพรตหลายคณะ

1. ภราดาน้อยแห่งพระเยซูคริสต์
2. ภคินีน้อยแห่งพระหฤทัย
3. ภคินีน้อยแห่งพระเยซูคริสต์
4. ภราดาน้อยแห่งพระวรสาร
5. ภคินีน้อยแห่งพระวรสาร

เมื่อเรามองอย่างละเอียดอัศจรรย์ครั้งที่สองจากอุบัติเหตุที่เกิดกับช่างไม้ชาร์ล ทำให้สามารถตัดสินใจได้ในการประกาศแต่งตั้งบุญราศี ชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ เราก็พบว่าอัศจรรย์นี้มิใช่อัศจรรย์เหมือนอัศจรรย์ทั่วๆ ไป อัศจรรย์นี้มิใช่ “การเยียวยาให้หาย” แต่เป็นการ “หลุดพ้นอันตราย” หมายความว่าเป็นเหตุการณ์ที่พาช่างไม้ชาร์ลให้พ้นอันตรายถึงความตาย

คุณพ่อเจ้าของกรณีขอเป็นนักบุญได้พยายามอธิบายดังนี้ ท่านได้อ้างอิงผลตรวจของบรรดาแพทย์ผู้ไม่สามารถยืนยันทางวิทยาศาสตร์ได้อย่างตรงไปตรงมา ในรายงานกล่าวว่า ช่างไม้ชาร์ลได้ตกลงมาจากหลังคาสูง 15 เมตร กระแทกกับพนักม้านั่งที่เสียบเข้าที่ชายโครง แต่อวัยะทุกส่วนปลอดภัยไม่เกิดผลข้างเคียงใดใดในตัวช่างไม้ชาร์ล ทั้งทางร่างกายหรือทางจิตใจ แถมยังเดินต่อได้อีก แพทย์ผู้ผ่าตัดเพียงกล่าวว่า “น่าทึ่งจริงๆ แต่ผมก็รู้ได้ทันทีว่าเขาปลอดภัย”

มีเหตุการณ์หลายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นพร้อมกันในระดับต่างๆ เกี่ยวกับอัศจรรย์นี้ เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปีครบรอบหนึ่งศตวรรษของมรณภาพของท่านชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ เป็นปีที่ทุกคนผู้อาบด้วยเจตนารมณ์และแรงจูงใจจากการดำเนินชีวิตด้านธรรมจิตในความสมถะ ในความเรียบง่าย ในความยากจน ในชีวิตภาวนาเพื่อพบและอยู่กับพระเยซูคริสต์อย่างเป็นรูปธรรมของท่านชาร์ล เดอ ฟูลโกลด์ ร่วมใจกันภาวนาขอให้ท่านได้รับแต่งตั้งเป็นนักบุญ ในเย็นวันที่ทราบถึงอุบัติเหตุของช่างชาร์ลนั้น เจ้าของบริษัทที่ช่างไม้ชาร์ลทำงานอยู่ได้ส่งข้อความเพื่อขอให้ญาติและคนใกล้ชิดวอนขอคำเสนอวิงวอนของท่านนักบุญเพื่อความปลอด

ภัยของช่างไม้ชาร์ล สัตบุรุษของวัดชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ เพิ่งเสร็จสิ้นการสวดนพวาร เพื่อฉลองวัดชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ อุบัติเหตุเกิดขึ้นที่ Saumur สถานที่ที่ท่านชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ ได้เคยปฏิบัติหน้าที่เป็นทหารในเขตวัดชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ และเป็นช่วงเวลาที่สัตบุรุษสวดขอคำเสนอวิงวอนจากบุญราศีชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ ตอนปลายของทุกบูชาขอบพระคุณตลอดปี

แต่ทว่าช่างไม้ชาร์ลผู้นี้ มิได้เป็นคริสตศาสนิกชน คือเขาไม่ได้รับศีลจุ่ม/ศีลล้างบาป น่าคิด!

เหลียวมองแนวความคิดและชีวิตด้านธรรมจิตของท่านนักบุญสักนิด

ท่านชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ มองตนเองว่าเป็นธรรมทูต แต่เป็นธรรมทูตผู้มิได้เน้นเทศน์ด้วยวาจา ท่านได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าต้องการเทศน์สอนด้วยการต้อนรับ ด้วยการสร้างไมตรีจิตในความรักเผื่อแผ่” อัศจรรย์อันเกี่ยวข้องกับช่างไม้ชาร์ลนี้ อาจยืนยันถึงแนวความคิดที่ว่า ‘พระเจ้าช่างดีและไม่ทรงปรารถนาทอดทิ้งผู้ใดเลย พระองค์ทรงประทานจนหมดพระหฤทัยโดยมิได้หวังผล พระเจ้าจะไม่ทรงประทานพร ต่างๆ แก่มวลมนุษย์ และไม่ทรงยึดผลตอบแทนอย่างเด็ดขาด’

ต้องยอมรับว่านักบุญชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ ไม่สามารถดึงกระแสเรียกได้เท่าใดนัก อาจพูดได้ว่าเป็นความล้มเหลวในเรื่องนี้ตลอดชีวิตของท่าน แต่พรพิเศษของท่านนักบุญสร้างพลังอันมหาศาลแผ่กระจายไปทั่วโลก

เมื่อเราได้เห็นภคินีน้อยแห่งพระเยซูที่ประเทศอินเดีย ทุกคนต้องตั้งคำถามว่า “ท่านชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ ทำอย่างไรหนอจนมาถึงอินเดียได้ (Bangalore)” พระสันตะบิดรเบเนดิกต์ ที่ 16 ได้ตรัสถึงนักบุญชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ ในเรื่องนี้ว่า “ความเชื่อมิได้กระจายผ่านทางการชักจูงคะยั้นคะยอแต่ด้วยแรงดึงดูดที่ตึงตาตรึงใจ”

พระสันตะบิดรฟรานซีสทรงถือท่านชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ ว่าเป็นภราดาสากล เป็นนักบุญสำหรับโลกปัจจุบัน เป็นนักบุญแห่งภราดรภาพสากล การแต่งตั้งท่านเป็นนักบุญเกิดขึ้นในบรรยากาศของความทุกข์ทรมานและของความเจ็บปวดอันแสนสาหัสสำหรับโลก ไม่ว่าจะเป็นสงคราม การฆ่าล้างโคตร การระบาดของโรค พระสันตะบิดรฟรานซีสชื่นชอบนักบุญ ชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ มาก ถึงขั้นเมื่ออ่านชีวประวัติของท่านนักบุญแล้ว พระองค์ได้ทรงแทรกวรรคเล็กๆ เกี่ยวกับท่านนักบุญในตอนท้ายของสมณสาส์นเวียน Fratelli tutti (‘เราทุกคนเป็นพี่น้องกัน’) พระสันตะบิดรฟรานซีสได้

ทรงเน้นชี้ความเชื่ออันลุ่มลึกของท่านนักบุญที่รู้จักสร้างประสบการณ์ของการพบพระเจ้าและได้กลายมาเป็นพี่เป็นน้องของทั้งหญิงและชาย

เมื่อท่านนักบุญชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ ได้พบพระเจ้า ท่านได้เข้าใจว่าชีวิตทั้งชีวิตของท่านต้องมอบถวายให้จนหมดแด่พระเจ้าในการเสาะแสวงหาวิธีเลียนแบบพระเยซูคริสต์ ท่านได้มอบตนในชีวิตนักพรต อันเข้มงวด แต่แล้วท่านได้ค้นพบว่าการอยู่ในกลุ่มชีวิตรวม/หมู่คณะ สุดท้ายก็เป็นชีวิตที่มิได้ขาดอะไรเลย ท่านจึงได้ปลีกตัวหลบไปอยู่ที่นาซาเร็ธจนถึงเวลาที่ท่านได้ค้นเจอและตระหนักรู้ว่า การเลียนแบบพระเยซูคริสต์ไม่จำเป็นต้องตามพระองค์ในทางภูมิศาสตร์ ท่านจึงได้พบเจอพระเยซูคริสต์ในกลุ่มคนยากไร้ที่สุด ในกลุ่มคนเปราะบางคนผู้ถูกทอดทิ้ง กลุ่มคนที่ถูกดูหมิ่นดูแคลนท่านจึงได้ไปใช้ชีวิตกับชนชาวทะเลทรายซาฮาร่า ท่านได้กลายเป็นนักบุญของบรรดาผู้อยู่ชายขอบสังคมหรือผู้อยู่นอกกรอบสังคม

พระศาสนจักรใคร่เชิญชวนให้พวกเราหวนดูความเชื่อของพวกเราว่าเป็นการเปลี่ยนจิตใจ/การกลับใจอยู่ตลอดเวลาหรือเปล่า ความเชื่อที่เราได้รับจากศีลจุ่ม/ศีลล้างบาปได้เตือนสติย้ำให้เริ่มต้นใหม่เสมอหรือไม่ นักบุญ ชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ ได้ค้นพบความจริงว่า ความเชื่อที่เราได้รับด้วยวาจาในเยาว์วัยต้องย้ำให้เป็นปัจจุบันควบคู่ไปกับพัฒนาการของชีวิตคนและต้องเข้าเกียร์ (ไม่ใส่เข้าเกียร์ว่าง) อยู่เสมอ

นักบุญชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ มิได้เขียนอะไรมากมายทิ้งไว้เป็นมรดกเหมือนนักเขียนร่วมสมัยที่โดดเด่นในบรรดาผู้ที่ได้กลับใจ แต่ท่านได้กลายเป็นผู้นำด้านชีวิตธรรมจิตอย่างรวดเร็ว เมื่อเรามองการเดินของท่าน การเปลี่ยนจิตใจ/การกลับใจของท่าน ผ่านทางการอ่านชีวิตในเยาว์วัยของท่าน ซึ่งดูเหมือนเป็นชีวิตที่ล้มเหลว ไร้สาระ จนถึงการได้มีประสบการณ์ในที่สุดของการพบพระเยซูคริสต์ ทำให้พวกเราอาจหลงใหลเคลิบเคลิ้มในตัวท่านได้ และคงไม่ต้องสงสัยเลยว่า ท่านถูกฆ่าก็เพราะเหตุผลของ “ความเกลียดชังความเชื่อ” มิใช่เรื่องของการเป็นมรณสักขี เพราะนักบุญชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ ได้มอบถวายชีวิตของท่านตั้งแต่นานมาแล้ว

ชีวิตธรรมจิตของท่านนักบุญเกี่ยวโยงอย่างเด็ดเดี่ยวกับบทเพลงสรรเสริญที่กล่าวดังนี้ “พระบิดาเจ้า ลูกขอมอบตัวแด่พระองค์ โปรดกระทำแก่ลูกตามที่พระองค์ทรงพอพระทัยเถิด ไม่ว่าพระองค์จะทรงกระทำอะไรแก่ลูก ลูกขอบพระคุณพระองค์ ลูกพร้อมเสมอ ลูกยอมรับทุกสิ่ง...” นี่คือการมีชีวิตที่ยึดติดแนบแน่นอย่างสนิทใจกับพระเยซูคริสต์

นักบุญชาร์ล เดอ ฟูโกลด์ เป็นเสมือนผู้เบิกทางของความเป็นคริสต์ศาสนาแบบ “สมัยใหม่” ซึ่งทำให้แนวความคิดความเชื่อของสังคายนาวาติกันที่ 2 ตกผลึก ท่านได้ต่อสู้กับการสร้างคนเป็นทาสและการเหยียดสตรี แต่ยกย่องวัฒนธรรมท้องถิ่น ท่านยอมรับและให้เกียรติมโนธรรมของทุกคน ไม่เคยยัดเยียดความคิดที่บังคับให้เปลี่ยนศาสนา แต่ท่านได้เทศน์สอนพระวรสารด้วยการดำเนินชีวิตที่เอาใจใส่ทุกคนด้วยวจีกรรมและกายกรรม แม้ท่านไม่มีแนวความคิดแบบสมณะนิยม ท่านก็นอบน้อมอย่างจริงใจต่อกฎของพระศาสนจักร ท่านได้เห็นและเข้าใจว่า ถ้าต้องการเป็นคนสุดท้ายปลายแถวกับพระเยซูคริสต์ ท่านก็ต้องเป็นบาทหลวงอยู่ดี

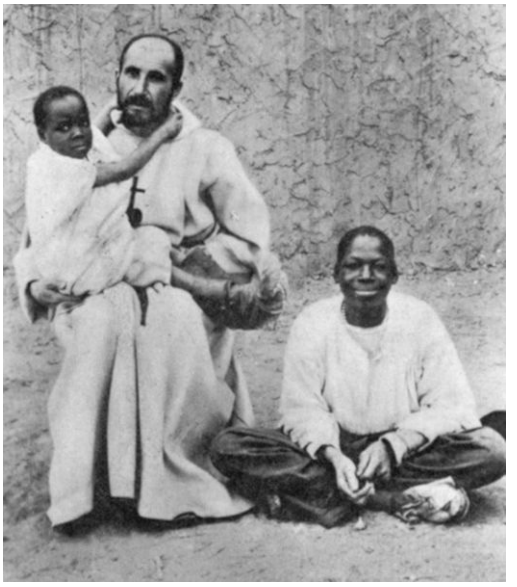

ความรู้แจ้งประการนี้ ทำให้เข้าใจอย่างลุ่มลึกถึงบูชาขอบพระคุณที่เป็นพระพร/ของขวัญของพระเจ้า ผู้ทรงมอบพระองค์อย่างเป็นรูปธรรมผ่านทางศาสนบริกร ความใกล้ชิดสนิทแนบแน่นทางกายกรรมในแผ่นปังทรงชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อรับปังทรงชีวิตนี้เอื้อให้ท่านนักบุญพร้อมตลอดเวลา สำหรับคนอื่นพร้อมต้อนรับ พร้อมช่วยเหลือ พร้อมเดินทางไปด้วย และเมื่อพูดถึงบูชาขอบพระคุณ ท่านนักบุญก็เชื่อมโยงอย่างแยกกันไม่ได้ กับความศรัทธาต่อดวงหทัยของพระเยซูคริสต์ ท่านได้ปักกางเขนสีแดงบนเสื้อของท่านเป็นเครื่องหมายให้นึกถึงพระชนม์ชีพในการภาวนา ถึงความรู้สึกนึกคิดที่ไม่เคยเหือดหายไปในพระมนุษยเจ้า พระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงรับสภาพมนุษย์ ทรงยอมสิ้นพระชนม์ และกลับคืนพระชนม์ชีพ ทั้งหมดทั้งมวลนี้ เชื่อมโยงอย่างกลมกลืนในองค์พระเยซูคริสต์

แนวความคิดด้านชีวิตธรรมจิต/คติพจน์บางประการของท่านนักบุญ

* ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาให้ชีวิตการเดินทางเหมือนอยู่ในชั้นหนึ่ง ขณะที่พระองค์เดินทางในชั้นธรรมดา

* พระบิดาเจ้า ลูกขอมอบถวายชีวิตแด่พระองค์ โปรดกระทำแก่ลูกตามพระประสงค์ของพระองค์เถิด

* ไม่มีวจีใดในพระวรสารที่สามารถเปลี่ยนแปรชีวิตของข้าพเจ้านอกจากคำตรัสนี้

'ทุกสิ่งที่ท่านกระทำต่อผู้ต่ำต้อยก็เหมือนพวกเธอกระทำต่อเรา'

* เมื่อเรารักใครสักคน เราก็ปรารถนาอยากพูดคุยกับผู้นั้นตลอดเวลา หรืออย่างน้อยได้เห็นหน้ากัน

ตลอดเวลา: การภาวนาไม่ใช่อะไรอื่นนอกจากการอยู่พุดกับองค์พระผู้ที่เรารักสุดใจ

* จงฝึกภาวนาทุกวันเป็นส่วนตัวและอย่างลับสายตาคน เพราะเวลานั้นเราจะอยู่แน่นอนตัวต่อตัวกับพระบิดาเจ้าสวรรค์

* จำเป็นต้องหลงเข้าทะเลทรายและอยู่ในนั้นเพื่อรอรับพระพรจากพระเจ้า เป็นช่วงเวลาที่จิตวิญญาณผู้ปรารถนาจะออกผลต้องผ่านด้วยกันทุกคน

* พ่อยิ้มตลอดเวลา และคนก็เห็นฟันอันไม่สวยของพ่อผ่านรอยยิ้มนี้ พ่อปรารถนาสร้างบรรยากาศของความเป็นกัลยาณมิตร สร้างความเป็นกันเองและความรักเผื่อแผ่

[หมวดชีวิตด้านจิตใจ]

พระศาสนจักร: ความเป็นหนึ่งเดียวกับผู้นำพระศาสนจักร

บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร

1. คำนำ

หลังการฉลองปี “ปีติมหากาฬุญ ค.ศ. 2000” การฉลองครบรอบสองพันปีแห่งการประสูติของพระเยซูเจ้าได้ผ่านไป พระศาสนจักรได้เข้าสู่สหัสวรรษใหม่ สมเด็จพระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 ได้ออกสมณสาสน์ **“เริ่มต้นสหัสวรรษใหม่”** ซึ่งได้เสนอแนะแนวทางที่พระศาสนจักรคาทอลิกควรก้าวเดินต่อไป พระองค์เชิญชวนให้ “จดจำอดีตด้วยความกตัญญู ให้เจริญชีวิตในปัจจุบันด้วยความกระตือรือร้น และให้มองอนาคตด้วยความไว้วางใจ เพราะพระเยซูคริสตเจ้าทรงเป็นองค์เดียวเสมอ ทั้งในอดีต ในปัจจุบัน และตลอดไป (ฮบ 13:8) พระศาสนจักรได้ปฏิรูปตนเองในช่วงเวลา 35 ปี หลังจากสภาสังคายนาวาติกันที่สอง และทำอย่างไรจึงจะได้เริ่มพันธกิจแห่งการประกาศพระวรสารด้วยความกระตือรือร้นใหม่” (NMI 1,2)

พระศาสนจักรคาทอลิกในประเทศต่างๆ ได้พยายามเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูชีวิตพระศาสนจักรเพื่อการเป็นพยานและการประกาศพระวรสารแก่มนุษย์ทุกคน ใน

บาทหลวงสังกัดสังฆมณฑลจันทบุรี, อาจารย์ประจำสาขาเทววิทยา คณะศาสนศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม

ปี ค.ศ. 2001 ระหว่างวันที่ 30 กันยายน ถึง 27 ตุลาคม พระศาสนจักรได้ให้มีการประชุมซีโนดสามัญ[1] ครั้งที่ 10 ในหัวข้อ **"พระสังฆราชผู้รับใช้พระวรสารของพระคริสตเจ้าเพื่อเป็นความหวังของโลก"** บรรดาพระสังฆราชผู้แทนของสภาพระสังฆราชของพระศาสนจักรคาทอลิกในประเทศต่างๆ ทั่วโลกจำนวน 250 องค์ร่วมกับสมเด็จพระสันตะปาปา ยอห์น ปอลที่ 2 ได้ประชุมร่วมกันที่นครวาติกัน ในกรุงโรม เพื่อทบทวนและแสวงหาบทบาทและพันธกิจของพระสังฆราชในสมัยปัจจุบัน เพื่อจะได้เป็นผู้รับใช้พระวรสารของพระคริสตเจ้าเพื่อเป็นความหวังของโลกอย่างแท้จริง

คริสตชนตั้งแต่สมัยแรกเริ่มจนถึงปัจจุบันเชื่อในพระวาจาของพระเยซูเจ้าที่ตรัสว่า "เราอยู่กับท่านทุกวันตลอดไป ตราบจนสิ้นพิภพ" (มธ 28:20) พระเยซูคริสตเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพทรงประทับอยู่ในพระศาสนจักร ในศีลมหาสนิท ในพระวาจาของพระเจ้า ในท่ามกลางผู้ที่มาร่วมในพระนามของพระองค์ (มธ 18:20) ในเพื่อนมนุษย์ ในจิตใจของผู้มีความเชื่อ และในผู้นำของพระศาสนจักร บทความนี้จึงพยายามศึกษาและทำความเข้าใจให้มากขึ้นเกี่ยวกับ การประทับอยู่ของพระเยซูคริสตเจ้าในผู้นำพระศาสนจักร

2. พระเยซูคริสตเจ้าทรงตั้งพระศาสนจักรและผู้สืบทอดพันธกิจของพระองค์

พระเยซูเจ้าในฐานะพระบุตรของพระเจ้าได้ทำให้แผนการแห่งความรอดของพระบิดาเจ้าสำเร็จเป็นจริง พระองค์ได้ทรงวางรากฐานให้พระศาสนจักรซึ่งจะได้ก่อตั้งขึ้นมาหลังจากที่พระองค์ทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้ว โดยการประกาศข่าวดีเรื่องการ

[1] ซีโนด (Synod) แปลตามศัพท์หมายถึง "การเดินไปด้วยกัน" พระสันตะปาปาเปาโลที่ 6 ได้ตั้งซีโนดขึ้นในวันที่ 15 ก.ย. 1965 เพื่อสานต่อจิตตารมณ์การประสานงานกับบรรดาพระสังฆราชหลังจากสังคายนาวาติกันที่ 2 พระสังฆราชผู้แทนสภาพระสังฆราชคาทอลิกแต่ละประเทศจะร่วมประชุมกับสมเด็จพระสันตะปาปา การประชุมซีโนดหรือสมัชชาพระสังฆราชแบ่งออกเป็น 1. การประชุมสามัญถกปัญหาพระศาสนจักรทั่วโลก 2. การประชุมสมัยวิสามัญถกปัญหาเร่งด่วน 3. การประชุมพิเศษ ถกปัญหาของพระศาสนจักรส่วนท้องถิ่น เช่น การประชุมซีโนดพิเศษ ครั้งที่ 7 1998 ออกสมณสาสน์พระศาสนจักรในเอเชีย (Ecelesia ia Asia) เป็นต้น การประชุมสามัญมี 10 ครั้ง 1) 1967 เรื่องการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายพระศาสนจักร 2) 1971 เรื่องความยุติธรรมในโลกและสถานะสงฆ์ 3) 1974 เรื่องการประกาศพระวรสารในโลกปัจจุบัน สมณสาสน์ (Evangelii Nuntiandi) 4) 1977 เรื่องการสอนคำสอนในสมัยของเรา สมณสาสน์ (Catechesi Tradendae) 5) 1980 เรื่อง ครอบครัว คริสตชน สมณสาสน์ (Familiaris consortio) 6) 1983 เรื่องการคืนดีและการใช้โทษบาป สมณสาสน์ (Reconciliatio et Paenitentia) 7) 1987 เรื่องกระแสเรียกและพันธกิจของฆราวาส (Christifideles laici) 8) 1990 เรื่องการอบรมพระสงฆ์ในสมัยนี้ สมณสาสน์ (Pastores Dabo Vobis) 9) 1995 เรื่องชีวิตที่ถวายตัวแล้ว สมณสาสน์ (Vita Consecrata) 10) 2001 เรื่องพระสังฆราชผู้รับใช้พระวรสารของพระคริสตเจ้าเพื่อความหวังของโลก (อุดมสารปี 25 ฉ. 43 21-23 ต.ค. 2001)

มาถึงของพระอาณาจักรพระเจ้า “เวลาที่กำหนดไว้มาถึงแล้ว พระอาณาจักรพระเจ้าอยู่ใกล้แล้ว จงกลับใจและเชื่อข่าวดีเถิด” (มก 1:15) “เราต้องประกาศข่าวดีเรื่องพระอาณาจักรพระเจ้าเพราะเราถูกส่งมาก็เพื่อการนี้” (ลก 4:43) พระอาณาจักรพระเจ้าได้ปรากฏให้เห็น ในพระวาจา ในพันธกิจที่พระเจ้าทรงกระทำในและโดยทางพระเยซูคริสตเจ้า โดยเฉพาะในการสิ้นพระชนม์ การกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูคริสตเจ้าและการประทานพระจิตเจ้า

มนุษย์ทุกคนได้รับการเรียกให้เป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสตเจ้าและให้มาเป็นประชากรของพระเจ้า (LG 3,13) พระเยซูเจ้าทรงเริ่มพันธกิจการประกาศและการสถาปนาอาณาจักรพระเจ้า โดยทรงเรียกและเลือกอัครสาวก 12 คน มีนักบุญเปโตรเป็นหัวหน้าและบรรดาศิษย์ที่ได้รับฟังพระวาจาและมีส่วนในการเสริมสร้างพระอาณาจักรพระเจ้ากับพระองค์ (มก 3:14-25; 6:7-13, มธ 10:1-4; 16:18-20, ลก 10:1, ยน 21: 15-19) พวกเขาได้เป็นสมาชิกของครอบครัวใหม่ ของพระเยซูเจ้าอย่างแท้จริง (มธ 12:49) พระองค์ได้ทรงสอนแนวทางการดำเนินชีวิตใหม่ตามจิตตารมณ์ของอาณาจักรพระเจ้า และทรงสอนพวกเขาให้อธิษฐานภาวนาและทรงสอนบทภาวนาของพระองค์แก่พวกเขา (มธ 5-6) พระเยซูเจ้าได้ทรงวางโครงสร้างให้กับพระศาสนจักรหรือประชากรใหม่ของพระองค์ซึ่งจะดำรงอยู่ต่อไปจนกระทั่งพระอาณาจักรพระเจ้าจะสำเร็จสมบูรณ์

พระศาสนจักรซึ่งต่อมาพัฒนาเป็นสถาบันทางศาสนาจึงมีรูปแบบทางสังคม มีโครงสร้างซึ่งสืบทอดและพัฒนามาจากคำสอนและการปฏิบัติของพระเยซูเจ้า ในพระศาสนจักรสมาชิกทุกคนเมื่อรับศีลล้างบาปก็มีส่วนในหน้าที่สงฆ์ ประกาศก และกษัตริย์ของพระคริสตเจ้า ทุกคนมีพระพรพิเศษของพระเจ้าให้ทำหน้าที่พิเศษของตน เหมือนกับอวัยวะต่างๆ ในร่างกายที่ทำหน้าที่ต่างกัน (1 คร 12) พระศาสนจักรมีผู้นำหรือ “ศีรษะ” เดียวคือ พระคริสตเจ้า และพระองค์ได้มอบอำนาจการเป็นผู้นำให้ **“นักบุญเปโตรและคณะอัครสาวก”** เพื่อสืบทอดพันธกิจของพระองค์ต่อไป (มธ 16; 19; 18:18, LG 22) พันธกิจที่พระเยซูคริสตเจ้าได้มอบจากพระบิดา พระองค์ทรงมอบพันธกิจนั้นแก่คณะอัครสาวกที่มีนักบุญเปโตรเป็นผู้นำ (ยน 17:18; 20: 21) และเพื่อให้พันธกิจที่พระเยซูเจ้าทรงมอบให้กับคณะอัครสาวกดำเนินต่อไป (มธ 28:20) บรรดาอัครสาวกจึงได้แต่งตั้งผู้สืบตำแหน่ง คือ **สมเด็จพระสันตะปาปาพระสังฆราชแห่งกรุงโรมเป็นผู้สืบตำแหน่งนักบุญเปโตร และบรรดาพระสังฆราชเป็นผู้สืบตำแหน่ง**

คณะอัครสาวก (LG 22) ดังนั้น **ในคณะพระสังฆราชพระคริสตเจ้าพระมหาสมณะได้ประทับอยู่ท่ามกลางผู้มีความเชื่อต่อไป** (LG 21) ดังบทนำขอบพระคุณในพิธีบูชาขอบพระคุณที่ภาวนาว่า "พระองค์คือพระผู้อภิบาลสถิตนิรันดร มิได้ทรงทอดทิ้งประชากรซึ่งเป็นเสมือนฝูงแกะของพระองค์ แต่ทรงแต่งตั้งบรรดาอัครสาวกให้ปกป้องรักษาไว้ตลอดมา ท่านเหล่านี้จึงได้ปฏิบัติงานแทนองค์พระบุตร ปกครองดูแลปวงประชาของพระองค์สืบมาจนทุกวันนี้" (Preface of the Apostles)

3. การประทับอยู่ของพระคริสตเจ้าในคณะอัครสาวก

พระเยซูเจ้าตรัสกับบรรดาอัครสาวกว่า **"ผู้ใดฟังท่าน ผู้นั้นฟังเรา"** (ลก 10:16) กล่าวคือ ผู้ใดฟังบรรดาอัครสาวก ก็ฟังพระคริสตเจ้า พระเยซูเจ้ายังตรัสอีกว่า "ผู้ที่ต้อนรับท่านทั้งหลาย ก็ต้อนรับเรา" (มธ 10:40) พระศาสนจักรสมัยแรกเริ่มเชื่อว่า **ผู้ใดต้อนรับบรรดาอัครสาวกก็ต้อนรับพระคริสตเจ้า**

พระเยซูเจ้าทรงแต่งตั้งนักบุญเปโตรให้เป็นผู้นำเป็นศิลาของพระศาสนจักร พระองค์ทรงมอบกุญแจให้นักบุญเปโตรปกครองดูแลฝูงแกะแทนพระองค์ (มธ 16:18-19, ยน 21:15-17) พระเยซูเจ้ายังมอบอำนาจนี้ให้กับคณะอัครสาวกที่มีนักบุญเปโตรเป็นผู้นำด้วย "ทุกสิ่งที่ท่านจะผูกบนโลกนี้ จะผูกไว้ในสวรรค์ด้วย ทุกสิ่งที่ท่านจะแก้ในแผ่นดินนี้ ก็จะแก้ในสวรรค์ด้วย" (มธ 16:19; 18:18, LG 22) พระเยซูเจ้าตรัสว่า "พระบิดาทรงส่งเรามาฉันใด เราก็ส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น" ตรัสดังนี้แล้วพระองค์ทรงเป่าลมเหนือเขาทั้งหลาย ตรัสว่า "จงรับพระจิตเจ้าเถิด" (ยน 20:21-22) พระเยซูเจ้าทรงมอบพันธกิจให้กับบรรดาอัครสาวก และประทานพระจิตเจ้าซึ่งจะช่วยให้บรรดาอัครสาวกมีชีวิตใหม่ และสามารถปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ได้

เมื่อพระเยซูเจ้าทรงสั่งสอนบรรดาอัครสาวกเป็นครั้งสุดท้าย พระองค์ได้ให้บรรดาอัครสาวกมีอำนาจเช่นเดียวกับพระองค์และ**สัญญาจะประทับอยู่กับบรรดาอัครสาวกและบรรดาศิษย์ผู้สืบทอดพันธกิจของพระองค์ตลอดไป** พระองค์ตรัสว่า "พระเจ้าทรงมอบอำนาจอาชญาสิทธิ์ทั้งหมดในสวรรค์และบนแผ่นดินให้แก่เรา เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงไปสั่งสอนนานาชาติ ให้มาเป็นศิษย์ของเรา ทำพิธีล้างบาปให้เขา เดชะพระนามพระบิดา พระบุตร และพระจิต จงสอนเขาให้ปฏิบัติตามคำสั่งทุกข้อที่เราให้แก่ท่าน แล้วจงทราบเถิดว่า เราอยู่กับท่านทุกวันตลอดไป ตราบจนสิ้นพิภพ" (มธ 28:18-20)

4. พันธกิจของบรรดาอัครสาวกคือการรับใช้โดยการสืบทอดพันธกิจของพระเยซูคริสตเจ้า

พระเยซูเจ้าทรงกระทำกิจการทุกอย่างเพื่อรับใช้ผู้อื่น ดังนั้นบรรดาอัครสาวกก็ต้องกระทำเช่นเดียวกัน พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ผู้ที่ปรารถนาจะเป็นใหญ่ จะต้องทำตนเป็นผู้รับใช้ผู้อื่น เหมือนกับที่บุตรแห่งมนุษย์มิได้มาเพื่อให้ผู้อื่นรับใช้ แต่มาเพื่อรับใช้ผู้อื่นและมอบชีวิตของตนเป็นสินไถ่เพื่อมวลมนุษย์” (มธ 20:26-28) พระเยซูเจ้าได้ปฏิบัติพันธกิจที่สำคัญ 3 ประการคือ

4.1 หน้าที่การสอนหรือการประกาศข่าวดีหรือหน้าที่ประกาศก

คริสตชนทุกคนมีหน้าที่ประกาศพระวาจาและมีส่วนในพันธกิจของพระคริสตเจ้าในฐานะประกาศก (LG 12) บรรดาพระสังฆราชรวมถึงพระสงฆ์ซึ่งเป็นผู้ร่วมงานของพระสังฆราชมีหน้าที่ประการแรกคือ “การประกาศพระวรสารของพระเจ้าแก่มนุษย์ทุกคน” (มก 16:15, PO 4, กจ 6:4) พระสังฆราชเป็นผู้ประกาศความเชื่อซึ่งนำบรรดาศิษย์ใหม่ๆ เข้าหาพระคริสตเจ้าเป็นอาจารย์แท้ที่สอนความเชื่อของอัครสาวกโดยได้รับอำนาจหน้าที่จากพระคริสต์ (LG 25)

เพื่อธำรงพระศาสนจักรไว้ให้มั่นคงในความบริสุทธิ์แห่งความเชื่อซึ่งถ่ายทอดโดยบรรดาอัครสาวก พระศาสนจักรไม่ผิดพลาดในความเชื่อ อาศัยสำนึกเหนือธรรมชาติในความเชื่อ (Sensus fidei) คือประชากรของพระเจ้าทั้งหมดร่วมกัน ย่อมไม่อาจหลงผิดได้ในข้อที่เกี่ยวกับความเชื่อ (LG 12) ภายใต้การชี้นำของอำนาจสอนของพระศาสนจักร (Magisterium) ที่ช่วยปกป้องรักษาคำสอนให้พ้นจากการเบี่ยงเบนและความผิดพลาดบกพร่องทั้งปวง คณะพระสังฆราชร่วมกับสมเด็จพระสันตะปาปาใช้อำนาจสอนของพระศาสนจักรในเวลาเหมาะสม เช่น ในการประชุมสังคายนาสากล (LG 25)

หน้าที่สอนหรือศาสนบริกรด้านพระวาจามีหลายรูปแบบ เช่น การประกาศพระวรสารให้กับบุคคลที่มิได้เป็นคริสตชน การเทศน์สอนคริสตชน การสอนคำสอนสำหรับผู้เตรียมตัวเป็นคริสตชน หรือผู้ที่เป็นคริสตชนแล้ว การประกาศพระวรสารในโลกด้านการศึกษาและวัฒนธรรมและการเสวนา เป็นต้น

4.2 หน้าที่การทำให้ศักดิ์สิทธิ์หรือหน้าที่สงฆ์

พระคริสตเจ้าทรงเป็นพระสงฆ์สูงสุดนิรันดรแต่ผู้เดียวในพันธสัญญาใหม่ พระองค์ทรงนอบน้อมต่อพระบิดา ยอมสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน เป็นการถวายบูชาใหม่ด้วยพระโลหิตของพระองค์แทนเลือดลูกวัวและเลือดแพะในพันธสัญญาเดิม พระองค์เป็น

สงฆ์ผู้ทรงถวายเครื่องบูชาและเป็นเครื่องบูชาเอง พันธกิจสงฆ์ในพระศาสนจักรจึงเป็นการมีส่วนร่วมในการเป็นสงฆ์ของพระคริสตเจ้า คริสตชนทุกคนเมื่อรับศีลล้างบาปก็มีส่วนร่วมในการเป็นสงฆ์ของพระคริสตเจ้าโดยการภาวนาสรรเสริญพระเจ้า การถวายตนเองเป็นบูชาแด่พระเจ้า (รม 12:1) เป็นสักขีพยานถึงพระคริสตเจ้าในโลก (LG 10-11) พระสังฆราช พระสงฆ์และสังฆานุกรมีส่วนร่วมในการเป็นสงฆ์ของพระคริสตเจ้าโดยศีลบวชซึ่งมีหน้าที่ให้บริการในนามของพระคริสตเจ้าท่ามกลางชุมชนของพระเจ้า (CCC 1591) พระสังฆราชมีหน้าที่รับผิดชอบในการแจกจ่ายพระหรรษทานแห่งสังฆภาพสูงสุด (LG 28) โดยเฉพาะในศีลมหาสนิทซึ่งศูนย์กลางแห่งชีวิตของพระศาสนจักร พระสังฆราชหรือพระสงฆ์ผู้ร่วมงานเป็นผู้ถวายบูชา พระสังฆราชและพระสงฆ์ทำให้พระศาสนจักรศักดิ์สิทธิ์อาศัยคำภาวนาและการทำงาน การให้ศาสนบริกรด้านพระวาจาและศีลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ และการให้แบบฉบับของตนเอง “จงเป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะ มิใช่เป็นเหมือนเจ้านายเหนือผู้ที่อยู่ใต้ปกครอง” (1 ปต 5:3)

4.3 หน้าที่ปกครองหรืออภิบาลเป็นเสมือนผู้เลี้ยงแกะหรือกษัตริย์

นักบุญเปาโลกล่าวถึงงานอภิบาลของพระศาสนจักรว่า “เราแต่ละคนได้รับพระหรรษทานตามสัดส่วนที่พระคริสตเจ้าประทานให้ บางคนเป็นอัครสาวก บางคนเป็นประกาศก เป็นผู้ประกาศข่าวดี เป็นผู้อภิบาลและอาจารย์ เพื่อเตรียมบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ไว้สำหรับงานรับใช้เสริมสร้างพระกายของพระคริสตเจ้า จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันในความเชื่อและในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า เป็นผู้ใหญ่เต็มที่ตามมาตรฐานความสมบูรณ์ของพระคริสตเจ้า” (อฟ 4:7; 11-13) ในพระศาสนจักรสมาชิกแต่ละคนมีบทบาทเฉพาะของตน ดังนั้นผู้นำพระศาสนจักรต้องช่วยให้สมาชิกแต่ละคนมีบทบาทและทำหน้าที่ของตนในพระศาสนจักร นักบุญเปาโลเปรียบเทียบว่า ผู้นำพระศาสนจักรเป็นเหมือน “ข้อต่อและเส้นเอ็นที่ยึดอวัยวะในร่างกายให้เป็นหนึ่งเดียวกัน” (คส 2:19) งานอภิบาลจึงหมายถึงการสร้างความเป็นหนึ่งเดียวกับพระศาสนจักรสากล สมเด็จพระสันตะปาปา พระสังฆราช พระสงฆ์ สังฆานุกร นักบวชชายหญิง และกลุ่มคริสตชนทั้งหมดให้ร่วมมือกันในการเสริมสร้างพระศาสนจักร

ภาพลักษณ์ของผู้เลี้ยงแกะอธิบายถึงพันธกิจงานอภิบาล พระเยซูเจ้าตรัสกับอัครสาวก ว่า “จงออกไปแสวงหาแกะที่พลัดหลง” (ลก 15:4-6, มธ 18:12-14) และตรัสกับนักบุญเปโตรว่า “จงเลี้ยงลูกแกะ

ของเราเถิด” (ยน 21:15-17) เมื่อพระเยซูเจ้าตรัสถึงผู้เลี้ยงแกะ พระองค์หมายถึงผู้เลี้ยงแกะที่รู้จักลูกแกะและยอมสละชีวิตเพื่อแกะของตน (ยน 10:11-15)

การปกครองดูแลสัตบุรุษเรียกร้องให้พระสังฆราชและพระสงฆ์มีความสำนึกรับผิดชอบแบบผู้ใหญ่ต่องานอภิบาล เพราะได้รับการอภิเษกหรือศีลบวชให้ทำหน้าที่เทศน์สอนพระวรสาร ดูแลสัตบุรุษ ถวายสักการบูชา สืบทอดพันธกิจจากพระคริสตเจ้าผู้เป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดีที่รู้จักแกะของตน เลี้ยงดูและนำพาแกะ แสวงหาผู้ที่พลัดหลงหรือยังอยู่นอกฝูงแกะ (ยน 10:1, ลก 15:3-6)

5. พระศาสนจักรเป็นเครื่องหมายและเครื่องมือของเอกภาพเพื่อชีวิตของโลก

พระศาสนจักรเป็นเครื่องหมายและเครื่องมือของความสนิทสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า และเอกภาพของมนุษยชาติทั้งมวล (LG 1) **จุดหมายประการแรกของพระศาสนจักรคือการเป็นศีลศักดิ์สิทธิ์ หรือการเป็นเครื่องหมายแห่งความสนิทสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวของมนุษย์ทั้งหลายกับพระเจ้า และในเวลาเดียวกันก็เป็นเครื่องหมายแห่งความเป็นหนึ่งเดียว ของมนุษยชาติทั้งมวล**เพราะการร่วมเป็นหนึ่งเดียวระหว่างมนุษย์ทั้งหลาย มีรากฐานอยู่ในความเป็นหนึ่งเดียวของพระเจ้า (CCC 775)

พระเยซูเจ้าตรัสว่า “เมื่อเราจะถูกยกขึ้นจากแผ่นดิน เราจะดึงดูดทุกคนเข้ามาหาเรา” (ยน 12:32) ทุกครั้งที่มีการถวายบูชาบนไม้กางเขน พระเยซูคริสตเจ้าองค์ปัสกาของเราถูกถวายบูชาบนพระแท่น (1 คร 5:7) งานกอบกู้มนุษย์ก็ดำเนินต่อไปและบันดาลให้ผู้มีความเชื่อได้รวมเป็นหนึ่งเดียวกันเป็นรหัสกายของพระคริสตเจ้า (1 คร 10:17) มนุษย์ทุกคนได้รับเรียกให้เข้ามารวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสตเจ้าผู้ทรงเป็นแสงสว่างของโลก (LG 3)

พระศาสนจักรมีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยมนุษย์ให้รอดพ้น มิใช่เพียงแต่จะให้ชีวิตของพระเจ้าแก่มนุษย์ทุกคนเท่านั้น แต่ยังทอแสงสว่างชีวิตพระเจ้าไปทั่วโลก โดยรักษาและยกศักดิ์ศรีของมนุษย์ให้สูงขึ้น เสริมสร้างสังคมให้เข้มแข็ง ทำให้การปฏิบัติงานในชีวิตประจำวันมีคุณค่าและมีความหมายมากยิ่งขึ้น (GS 3)

พระคาร์ดินัล คาร์โล มารีอา มาร์ตินี่ พระอัครสังฆราชแห่งเมืองมิลาน ได้อธิบายในหนังสือเรื่อง “การไตร่ตรองเรื่องพระศาสนจักร”[2] ของท่านว่า “ทำไมสมเด็จพระ

[2] Carlo M.Martini Reflections on the Church, Dublin, Veritas 1987, p 56-57

สันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 จึงกระตือรือร้นที่จะเสด็จเยี่ยมพระศาสนจักรคาทอลิกในประเทศต่างๆ ทั่วโลก เพราะพระองค์เป็นประมุขของพระศาสนจักรซึ่งเป็นเครื่องหมายของความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของมนุษย์ทุกคน พระองค์พยายามเจริญชีวิตตามอุดมคตินี้ โดยพยายามเสด็จไปเยี่ยมพบปะกับมนุษย์ทุกคน ทุกวัฒนธรรม ทุกชนชาติ

พระองค์ไปรับฟังและประกาศสาสน์ของสังคายนาวาติกันที่ 2 โดยเฉพาะพระธรรมนูญว่าด้วย “พระศาสนจักรในโลกสมัยนี้” ที่กล่าวถึง ศักดิ์ศรีของการแต่งงานของครอบครัว ของมนุษย์และของสังคม ชีวิตสังคมด้านวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง สงครามและสันติภาพ คริสตศาสนสัมพันธ์ ศาสนสัมพันธ์ ความเป็นหนึ่งเดียวของประชาชนทุกคน เพราะพระศาสนจักรเป็นเครื่องหมายและเครื่องมือของความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของมนุษยชาติ”

6. คำอธิษฐานอ้อนวอนเพื่อบรรดาศิษย์จะได้มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

ก่อนที่พระเยซูเจ้าจะสิ้นพระชนม์และกลับคืนพระชนมชีพ เป็นเวลาที่แผนการของพระเจ้ากำลังจะสำเร็จไป พระเยซูเจ้าได้อธิษฐานภาวนาเพื่อบรรดาอัครสาวก และสำหรับคริสตชนทุกคน ในพระศาสนจักรที่ได้รับความเชื่อจากการเทศน์สอนของบรรดาอัครสาวก **ให้มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันเพื่อพระองค์จะได้ประทับอยู่กับบรรดาศิษย์ของพระองค์ต่อไป** “ข้าแต่พระบิดา ข้าพเจ้าอธิษฐานภาวนา เพื่อให้ทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกัน เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงอยู่ในข้าพเจ้าและข้าพเจ้าอยู่ในพระองค์ พระสิริรุ่งโรจน์ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าได้ให้กับเขา เพื่อให้เขาเป็นหนึ่งเดียวกัน เช่นเดียวกับที่พระองค์และข้าพเจ้าเป็นหนึ่งเดียวกัน ข้าพเจ้าอยู่ในเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพเจ้า เพื่อเขาจะได้เป็นหนึ่งเดียวกันโดยสมบูรณ์ โลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงส่งข้าพเจ้ามา และพระองค์ทรงรักเขา เช่นเดียวกับที่ทรงรักข้าพเจ้า ข้าพเจ้าบอกให้เขารู้จักพระนามของพระองค์ และจะบอกให้รู้ต่อไป เพื่อความรักที่พระองค์ทรงรักข้าพเจ้าจะได้อยู่ในเขา และข้าพเจ้าจะได้อยู่ในเขาด้วยเช่นกัน” (ยน 17:21-23, 26)

บรรณานุกรม

Catechism of the Catholic Church. (1997). United State Catholic Conference.

Downey Michael. (1993). **The New Dictionary of Catholic Spirituality.** Liturgical press.

Martini Corlo. (1987). **Reflection on the Church.** Veritas.

Lubich Chiara. (1979). **Servants of All.** New City.

Mc Brien Richard.P. (1989). **Encyclopedia of Catholicism.** Harper Collins.

เอกสารแห่งสภาสังคายนาวาติกันที่ 2 พระธรรมนูญเรื่องพระศาสนจักร (Lumen Gentium). (1964). ม.ป.พ.

เอกสารแห่งสภาสังคายนาวาติกันที่ 2 พระธรรมนูญเรื่องพระศาสนจักรในโลกสมัยนี้ (Garedium et spes). (1965). ม.ป.พ.

เอกสารแห่งสภาสังคายนาวาติกันที่ 2. กฤษฎีกาว่าด้วยการปฏิบัติงานและชีวิตของพระสงฆ์ (Presbytesorum ordinis). (1965). ม.ป.พ.

ยอห์น ปอลที่ 2, สมเด็จพระสันตะปาปา. สมณสาสน์ เริ่มต้นสหัสวรรษใหม่ novo Millennio Inwente NMI. ม.ป.พ.

ความมืด-ความสว่าง
(Lectio Divina)
ในพระทรมานของพระเยซูเจ้า
จากพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญยอห์น

บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร

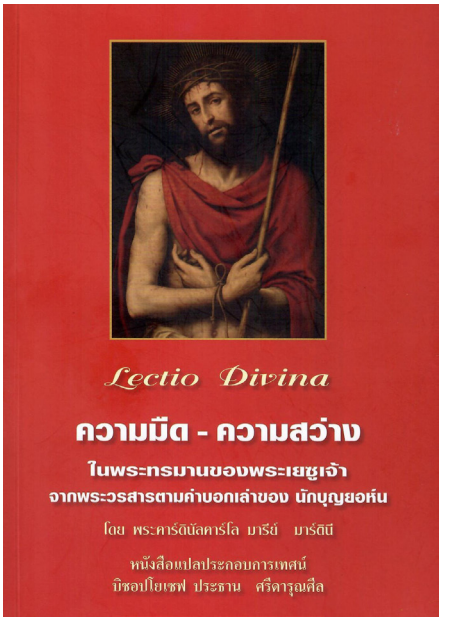

ชื่อหนังสือ : ความมืด-ความสว่าง (Lectio Divina) ในพระทรมานของพระเยซูเจ้า จากพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญยอห์น

ผู้เขียน : พระคาร์ดินัล คาร์โล มารีย์ มาร์ตีนี่ (Cardinal Carlo Maria Martini SJ)

ผู้แปล : บิชอปโยเซฟ ประธาน ศรีดารุณศีล

ผู้จัดพิมพ์ : ศูนย์งานอภิบาลสังฆมณฑลสุราษฎร์ธานี 2009/2552

จำนวนหน้า : 204 หน้า

บาทหลวงสังกัดสังฆมณฑลจันทบุรี, อาจารย์ประจำสาขาเทววิทยา คณะศาสนศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม

พระคาร์ดินัล คาร์โล มารีย์ มาร์ตีนี่ (1927-2012) เป็นอัครสังฆราชของอัครสังฆมณฑลมิลาน เป็นสมาชิกคณะเยสุอิต เป็นนักพระคัมภีร์เคยเป็นอธิการมหาวิทยาลัยเกรกอเรียน (Gregorian University) และสถาบันพระคัมภีร์ (Blibical Institute) ท่านได้เขียนหนังสือพระคัมภีร์เพื่อส่งเสริมด้านชีวิตจิตหลายเล่ม หนังสือ **ความมืด-ความสว่าง (Lectio Divina) ในพระทรมานของพระเยซูเจ้า จากพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญยอห์น** เขียนเพื่อประกอบการเข้าเงียบฟื้นฟูจิตใจ เนื้อหาพระวรสารนักบุญยอห์น บทที่ 18-21 เพื่อการเข้าถึงธรรมล้ำลึก การผ่านทุกข์ทรมาน การสิ้นพระชนม์ และการกลับคืนพระชนมชีพขององค์พระเยซูเจ้าผู้ทรงเป็นภาพสะท้อนของพระบิดาเจ้าสวรรค์ หนังสือมีเนื้อหา 11 บทดังนี้

คำนำ การเข้าเงียบมี 3 บุคคลที่เกี่ยวข้องคือ **พระจิตเจ้า**ผู้ทรงนำการเข้าเงียบ **ผู้เข้าเงียบ** และผู้นำเข้าเงียบ ผู้เข้าเงียบอยู่ในความเงียบ มีการภาวนาและความสงบ มีการฟังพระวาจา นักบุญอัมโบรสกล่าวว่า “เราพูดกับพระเจ้าเมื่อเราภาวนา เราฟังพระองค์เมื่อเราอ่านพระวาจา” (DV.25) การเปิดใจกับพระจิตเจ้าควรถามตนเอง การมาเข้าเงียบนี้มีสภาพจิตใจอย่างไร และต้องการมีสภาพจิตใจอย่างไรเมื่อจบการเข้าเงียบ การเข้าเงียบมีเป้าหมายเพื่อจัดระเบียบชีวิตของเราใหม่ให้สอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้า กำหนดเวลาการเข้าเงียบของตน **ผู้นำเข้าเงียบ**เสนอให้อ่านเรื่องราวพระมหาทรมานและการกลับคืนชีพของพระเยซูเจ้าจากพระวรสารของนักบุญยอห์น 18-21 วิเคราะห์แต่ละบท บุคคลที่ลักษณะเชิงบวก เช่น ศิษย์ที่พระเยซูเจ้าทรงรัก เปโตร อัครสาวกทั้งสิบเอ็ด มารีย์ ชาวมักดาลา บุคคลที่มีลักษณะเชิงลบ เช่น บรรดามหาสมณะ ปีลาต ยูดาส และบรรดาทหาร ใช้การอ่านพระคัมภีร์แบบ Lectio Divina ใช้วิธีการของนักบุญอิกญาซีโอ เพื่อให้พระจิตเจ้านำเราให้เข้าใจพระประสงค์ของพระเจ้าและการปฏิบัติตามได้อย่างไร เพื่อจะมีวุฒิภาวะในพระคริสตเจ้าคือมีชีวิตที่มีเอกภาพจากภายใน การอ่านพระวาจาแบบ Lectio Divina คือการอ่านพระวาจาของพระเจ้าโดยมีจุดประสงค์เพื่อพบปะกับผู้ประพันธ์พระวาจาเพื่อหล่อเลี้ยงและชี้ทิศทางชีวิตของเรา มีขั้นตอนดังนี้

ขั้นแรก การอ่าน (Lectio)

"ตัวบทที่อ่านมีความหมายอะไร"

ขั้นที่สอง การรำพึง (Meditatio)

"ตัวบทบอกอะไรกับฉันบ้าง" อ่านพระวาจา แล้วอ่านชีวิตของฉัน พระบอกอะไรกับฉัน

ขั้นที่สาม การภาวนา (Oratio)

"นำฉันเข้าสู่การเสวนากับผู้ที่ตรัสกับฉัน" อยู่ในความรักและความรู้สึกขออภัย ขอขอบพระคุณ ขอพระพรพระจิตเจ้า

ขั้นที่สี่ จิตภาวนา (Contemplatio)

ลิ้มรสความรักและความรู้สึกของธรรมล้ำลึกของพระเจ้า

ขั้นที่ห้า การแบ่งปัน (Communicatio)

นำไปปฏิบัติและแบ่งปันคือนำพระวาจาที่มีชีวิตไปมอบให้ผู้อื่นด้วยความยินดี

บทที่ 1 พระเยซูเจ้าทรงเป็นผู้กระทำและเป็นพระบุคคล

นักบุญอิกญาซีโอได้ให้**หลักการและเหตุผลของการเป็นมนุษย์** คือมนุษย์ถูกสร้างมาเพื่อเคารพ สรรเสริญและรับใช้พระเจ้า การทำเช่นนี้จะช่วยวิญญาณของตนให้รอดพ้น สรรพสิ่งบนโลกถูกสร้างมาเพื่อช่วยเขาให้บรรลุเป้าหมายที่พระเจ้าทรงกำหนด ดังนั้น มนุษย์ต้องใช้สิ่งต่างๆ ให้เกิดประโยชน์สูงสุด และต้องปลดปล่อยตนให้หลุดพ้นจากอุปสรรคที่ขัดขวางไม่ให้ไปสู่เป้าหมาย เช่นเดียวกันนักบุญอิกญาซีโอให้ตั้งคำถามว่า อะไรคือหลักการและเหตุผลของการทรมานและการกลับคืนชีพของพระเยซูเจ้าตามพระวรสารของนักบุญยอห์น จากพระวรสารนักบุญยอห์นได้ให้ตัวชี้บ่ง 4 ประการ คือ

1. **ฉลองปัสกาเป็นการฉลองการปลดปล่อยจากความชั่วการเป็นทาสสู่อิสรภาพ** พระเยซูเจ้านำเราสู่อิสรภาพสมบูรณ์ ทำให้เราชนะการกดขี่และการเป็นทาสทุกชนิด

2. **พระเยซูเจ้าทรงตระหนักรู้ล่วงหน้าแล้ว** "ทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์" (ยน 18:4; 13:1,3) พระองค์เป็นนายเหนือเหตุการณ์มอบชีวิตของพระองค์ด้วยความเต็มใจเพื่อจะได้ชีวิตนั้นคืนมา

3. **ความรักและแรงจูงใจของพระองค์** "พระองค์ทรงรักผู้ที่เป็นของพระองค์และรักจนถึงที่สุด" (ยน 13:1)

4. **พระองค์รู้จักปรปักษ์ของพระองค์** "ปีศาจดลใจยูดาส" (ยน 13:2)

มีบริบท 5 ประการที่แสดงว่าพระเยซูเจ้าเข้าสู่การทรมานและกลับคืนชีพด้วยการตระหนักรู้ รู้ล่วงหน้า รับรู้ด้วยความรับผิดชอบและมีอิสรภาพ

1. **บริบทของผู้อภิบา**ล “เราเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี ผู้เลี้ยงแกะย่อมสละชีวิตเพื่อแกะของตน” (ยน 10:11)

2. **บริบทของมิตรสหาย** “ไม่มีใครมีความรักยิ่งใหญ่กว่าการสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหาย” (ยน 15:13)

3. **บริบทเชิงประกาศก** “จะเป็นประโยชน์มากกว่า ถ้าคนเดียวจะตายเพื่อประชาชน” (ยน 18:14)

4. **บริบทเปี่ยมด้วยความปลื้มปิติ** “ถ้าเมล็ดข้าวตาย มันจะเกิดผลมากมาย ส่วนผู้ที่พร้อมจะสละชีวิตของตนในโลกนี้ ก็ย่อมจะรักษาชีวิตนั้น ไว้สำหรับชีวิตนิรันดร” (ยน 12:24-26)

5. **บริบทของศีลมหาสนิท** “เราเป็นปังทรงชีวิตที่ลงมาจากสวรรค์ ใครที่กินปังนี้จะมีชีวิตอยู่ตลอดไป และปังที่เราจะให้นี้คือเนื้อของเรา เพื่อให้โลกมีชีวิต” (ยน 6:51)

ข้อคิด 5 ประการสำหรับการรำพึง (Meditatio)

1. **พระเยซูเจ้าเป็นผู้กระทำ**คือยอมรับชีวิต รับจากพระเจ้าและยกถวายแด่พระองค์อย่างเต็มที่และโดยสิ้นเชิง เป็นแบบอย่างให้กับเรา

2. **กฎของการสละชีวิต** “ถ้าเมล็ดข้าวตาย มันจะเกิดผลมากมาย” (ยน 12: 24-26) กฎของมานุษยวิทยาว่า มนุษย์พบตนเองด้วยการเอาชนะตนเอง ตายในรูปแบบต่างๆ เพื่อเข้าสู่ความไพบูลย์ของชีวิตของพระคริสตเจ้า

3. **พระเยซูเจ้าทรงเปิดเผยพระบิดาเจ้าแก่เราด้วยการสละพระองค์เองมาช่วยเราให้รอดพ้น** “ผู้ที่เห็นเรา ก็เห็นพระบิดาด้วย”(ยน 14:9)

“พระเจ้าทรงรักโลกอย่างมากจึงประทานพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่พินาศ แต่จะมีชีวิตนิรันดร” (ยน 3:16)

4. **พระพรอันยิ่งใหญ่** “เราไม่ท้อถอย แม้ว่าร่างกายภายนอกของเรากำลังเสื่อมสลายไป จิตใจของเราที่อยู่ภายในก็ได้รับการฟื้นฟูขึ้นในแต่ละวัน” (2 คร 4:16) วิสัยทัศน์นี้ไม่ได้เกิดโดยอัตโนมัติ แต่เป็นพระพรของพระเจ้า และวางตนในวิสัยทัศน์ของความเชื่อ

5. **พระเยซูเจ้าเป็นผู้กระทำและเป็นบุคคล** คือสามารถสร้างความสัมพันธ์ และเคลื่อนไหวในความสัมพันธ์นั้น แม่น้ำจอร์แดนเชื่อมกับสองทะเลสาบ “ทะเลเป็น” รับน้ำและส่งต่อ “ทะเลตาย” มีแต่รับ บุคคลที่เป็นเหมือน “ทะเลเป็น” คือ รับชีวิต พรสวรรค์ ความทุกข์ การตายและการกลับคืนชีพจากพระเจ้า แล้วมอบให้ผู้อื่นต่อไป

บทที่ 2 การจับกุมพระเยซูเจ้าผู้กระทำและบุคคลในสวนมะกอก

ให้อ่าน **ยน 18:1-11 สถานที่** “การเสด็จออกไป” “การอพยพจากแดนทาส” “ข้ามห้วยขิดโรน” “ข้ามทะเลแดง” ทำกิจการใหม่ด้วย

ความกล้าหาญ “ที่นั้นมีสวนแห่งหนึ่ง” “สวนเอเดน” แต่ละประโยคมีความหมายในประวัติศาสตร์แห่งความรอดพ้น

ในสถานการณ์ที่แม้เลวร้ายที่สุด เราสามารถเป็นนายเหนือสถานการณ์นั้น เป็นผู้กระทำและเป็นบุคคล

บรรดาปรปักษ์ ยูดาสผู้ทรยศนำกองทหารมาทำร้าย ทำลาย เป็นเวลากลางคืน อยู่ในความมืด

“เราเป็น” (ยน 18:4-8) พระเยซูเจ้าเป็นนายเหนือสถานการณ์ทรงเผยถึงธรรมชาติของพระองค์

อ่อนน้อมต่อพระบิดาเจ้า พระเยซูเจ้ายอมถูกจับไม่หนีตามสัญชาตญาณ “บัดนี้ใจของเราหวั่นไหว เราจะพูดอะไร จะพูดหรือว่า

ข้าแต่พระบิดาเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากเวลานี้ แต่ข้าพเจ้ามาก็เพื่อเวลานี้ ข้าแต่พระบิดาเจ้า โปรดประทานพระสิริรุ่งโรจน์แด่

พระนามพระองค์เถิด” (ยน 12:27-28) พระองค์มองการเวลาเข้าตรีทูตในแง่ของพระสิริรุ่งโรจน์ขององค์พระบุตร

ข้อเสนอสำหรับการไตร่ตรองและจิตภาวนา

1. พระเยซูเจ้าทรงเป็นนายเหนือสถานการณ์

2. นักบุญยอห์นให้เครื่องหมาย 4 เครื่องหมายคือ 1. การออกไป 2. เข้าไปใน 3. ไปยังอีกฝากหนึ่งของห้วยน้ำ 4. การแสวงหาใคร

บทที่ 3 ศิษย์ที่พระองค์ทรงรัก

เราไม่ทราบว่าศิษย์ผู้นี้คือใคร แต่ศิษย์ผู้นี้มีลักษณะที่มั่งคั่งและเป็นปริศนาดังนี้

1. **เป็นศิษย์ผู้ชายมีความเชื่อเป็นประจักษ์พยาน**ในเหตุการณ์สำคัญๆ เกิดขึ้นกับองค์พระเยซูเจ้า เห็นพระองค์ถูกแทงสีข้างมีโลหิตและน้ำไหลออกมา ร่วมกับพระแม่มารีย์ สตรีอื่นๆ และบรรดาทหาร (ยน 19:34-35)

2. **เป็นประจักษ์พยานถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้เล่ามาทั้งหมด** “นี่คือศิษย์ที่เป็นพยานถึงเรื่องราวเหล่านี้ และเขียนบันทึกไว้ พวกเรารู้ ว่าคำพยานของเขาเป็นความจริง” (ยน 21:24-25) เป็นคนที่พระเยซูเจ้าวางใจกล้าถามคำถามต่างๆ ที่คนอื่นไม่กล้าถามและพระองค์ทรงตอบให้

3. **เป็นคนหนุ่มมีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้มีอำนาจสูงสุด** (ยน 18:15-16) อาจเคยเป็นคนส่งปลาให้ครอบครัวคายาฟาส รู้จักคนในครอบครัวนี้อย่างดี มีความสัมพันธ์

ที่ดีจนสามารถพาคนเข้าไปในบ้านมหาสมณะได้ แม้ในช่วงเวลาวิกฤติ

4. **ศิษย์คนนี้ได้เพ่งพิศพระเยซูเจ้าบนกางเขน** “เขาทั้งหลายจะมองดูผู้ที่เขาแทง” (ยน 19:37) จึงเข้าใจธรรมล้ำลึกของกางเขน พระเยซูเจ้าจึงมอบเขาให้กับแม่พระและเขาได้ดูแลแม่พระด้วย เขามีความเข้าใจอย่างรวดเร็วเกี่ยวกับความเชื่อในการกลับคืนชีพของพระเยซูเจ้า เขาเป็นมาถึงพระคูหาก่อน และเป็นคนแรกที่เชื่อในการกลับคืนชีพของพระเยซูเจ้า “ศิษย์คนที่มาถึงพระคูหาก่อนก็เข้าไปข้างในด้วย เขาเห็นและมีความเชื่อ” (ยน 20:8) และที่ทะเลสาบในยามเช้าพวกเขาจับปลาได้จำนวนมาก เขาเป็นผู้ที่ว่องไวรับรู้ถึงพระคริสตเจ้าผู้กลับคืนชีพ ศิษย์ที่พระเยซูเจ้าทรงรักกล่าวกับเปโตรว่า “เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้านี่” (ยน 21:7)

5. **เป็นบุคคลที่พระเยซูเจ้าหวงแหนแม้เรื่องการตัดสินใจเกี่ยวกับอนาคตของเขา** (ยน 21:20-23) พระองค์จะตัดสินใจเองรับเป็นธุระเอง

ในขั้นการรำพึง (Meditatio) ยอมให้รัก พระเยซูเจ้าทรงรักเราก่อน “มิใช่ท่านทั้งหลายได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่าน” (ยน 15:16) ความรักกับการเลือกของพระองค์มาเป็นลำดับแรก เราอยู่ที่นี่เพราะพระองค์ทรงรักเรา รากเหง้าของทุกสิ่งคือความรักที่พระเยซูเจ้าทรงมีต่อเรา เป็นของประทานที่พระองค์ประทานให้เราจนหมดสิ้น เราคือผู้ที่พระเยซูเจ้าทรงรัก มิใช่คุณภาพของความรักที่เราต้องแลกเปลี่ยนกับพระองค์ ศิษย์ที่พระองค์ทรงรักจึงเป็นภาพแรกของการเป็นศิษย์ในส่วนที่ลึกที่สุด ศิษย์ที่พระองค์ทรงรักเป็นเหมือนลาซารัส (ยน 11:1-3; 32-36) ผู้ที่พระองค์ทรงรัก

ข้อแนะนำการส่งเสริมมิตรภาพที่ลึกซึ้งกับพระเยซูเจ้า

1. การเพ่งพิศภาวนาอย่างซื่อๆ ขอขอบคุณพระองค์ ในการประทับอยู่กับเราในรูปแบบต่างๆ โดยเฉพาะในศีลมหาสนิท

2. ให้มีความรู้สึกมีสันติกับความคิดที่ว่าพระเยซูเจ้าทรงรักฉันและอภัยให้ฉัน พระองค์รักเราแม้เราจะไม่ซื่อสัตย์ต่อพระองค์ก็ตาม “จงแสวงหาพระเจ้าด้วยใจจริง” (ปชญ 1:1)

3. ให้มีมิตรภาพอันนุ่มนวล ความรู้สึกรักพระเยซูเจ้า ดังประสบการณ์ของนักบุญต่างๆ เช่น นักบุญอัมโบรส นักบุญฟรังซิส อัสซีซี นักบุญอันตนแห่งปาดัว นักบุญอิกญาซีโอ นักบุญเทเรซาแห่งอาวีลา นักบุญยวงแห่งไม้กางเขน นักบุญฟรังซิส เดอ ซาลส์ นักบุญเทเรซาแห่งพระกุมารเยซูฯลฯ นักบุญชาร์ลส์ เดอ ฟูโกลส์ เป็นต้น

บทที่ 4 การเดินทางสู่ความเป็นผู้มีวุฒิภาวะของเปโตร

นักบุญเปโตรมีบุคลิกภาพแตกต่างจากศิษย์ที่พระเยซูเจ้าทรงรัก มีอุปสรรค มีความสับสน แต่มีลักษณะที่ดีมากหลายด้านด้วย

การอ่าน (Lectio) ทำความรู้จักสถานที่พูดถึงเปโตร **เปโตรต่อหน้าพระมหาทรมานของพระเยซูเจ้า** เปโตรมีความจริงใจมากเมื่อประกาศว่าพร้อมที่จะถวายชีวิตโดยไม่คำนึงถึงความเปราะบางของตน (ยน 13: 36-38) เปโตรในสวนมะกอก (ยน 18:1-11) ท่านได้เห็นอะไร ได้ยินอะไร ทำอะไร เปโตรควรจัดการยูดาส กลับไปเล่นงานคนใช้ทำจากสัญชาตญาณ เปโตรได้ปฏิเสธพระเยซูเจ้าเพราะความกลัว (ยน 18:25-27) ศิษย์ที่ไปกับเปโตรได้เห็นและเชื่อ ไม่ใช่เปโตร (ยน 20:1-10) เปโตรต้องให้เวลาก่อนที่จะรับรู้และมีประสบการณ์แห่งความเชื่อ พระคริสตเจ้าได้ถามเพื่อช่วยท่าน **“เปโตรท่านรักเราไหม”** ช่วยท่านให้มีความมั่นใจในความรักของพระคริสตเจ้า พระองค์รักท่านแม้ท่านมีความอ่อนแอและปฏิเสธพระองค์ พระเยซูเจ้าภาวนาให้ท่าน (ลก 22:32) พระองค์ให้สันติสุขและให้อภัย (ยน 20:19-29) และมอบพันธกิจให้ท่าน ท่านผู้มีพลังมากและเป็นผู้นำโดยธรรมชาติของท่าน (ยน 21:1-23)

ข้อสังเกต 6 ประการ

1. เปโตรกลับมาเป็นผู้นำอีกครั้งหนึ่ง ท่านเป็นผู้นำโดยธรรมชาติ

2. ความมั่นใจของท่านกลับคืนมา

3. เปโตรเป็นคนใจร้อน กล้าหาญ ใจกว้าง ใจเร่าร้อน ความรับผิดชอบต่อวิญญาณ ความสามารถยืนหยัดในการเบียดเบียน พระเยซูเจ้าถามว่า “ท่านรักเราไหม” และมอบพันธกิจให้ท่าน (ยน 21:15-17) ผู้เลี้ยงแกะที่ดีคือพระเยซูเจ้า เราเป็นผู้ช่วยของพระองค์

4. พระเยซูเจ้ามีอิสระในการดูแลศิษย์ที่พระองค์รัก เปโตรมีขอบเขตของตน (ยน 21:21-23)

ขั้นการรำพึง (Meditatio)
เรากับเปโตร ปัจจัยเชิงลบของเปโตร

1. ความจองหอง อวดดี อวดเก่ง เชื่อว่ารู้ในสิ่งไม่รู้ 2. มีความสับสน 3. มีความกลัว 4. มีความรู้สึกงุนงง หลงทาง ทำให้เสียจุดยืนของตน

ปัจจัยเชิงบวกของเปโตร

1. **ความหนักแน่น** ท่านมีบุคคลิกภาพทั้งด้านบวกและด้านลบ ด้วยความหนักแน่นในการแก้ไขสิ่งที่ผิดพลาดทำให้เกิดความสมดุลมากขึ้น

2. **มีความจริงใจร้อนร้นอุทิศตนเพื่อพระเยซูเจ้า** เมื่อทำผิดพลาดแล้วก็เริ่มต้นใหม่เสมอ

3. **เป็นผู้นำโดยธรรมชาติ** สามารถจูงใจผู้อื่น พร้อมค้ำจุนผู้อื่น สร้างเอกภาพ เป็นคนลงมือกระทำทันที มองโลกในแง่ดี กระตือรือร้น

4. **กล้าที่จะก้าวไปไกลกว่าเดิม** กระโดดลงน้ำ การข้ามขอบเขตของตน ที่ใดมีความต้องการยินดีรับใช้ด้วยใจกว้างและร้อนร้น

นักบุญเปโตรสอนว่า “จงเลี้ยงดูฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่ในความดูแลของท่าน จงดูแลด้วยความเต็มใจตามพระประสงค์ของพระเจ้า มิใช่ดูแลด้วยความจำใจ จงดูแลด้วยความสมัครใจ มิใช่ดูแลเพราะเห็นแก่อามิสสินจ้าง” (1 ปต 5:2)

ขั้นจิตภาวนา (Comtemplatio)

1. อะไรคือคุณสมบัติสำคัญจำเป็นสำหรับพระสงฆ์ที่เราพบในเปโตร

2. อะไรคืออะไรคือปัจจัยลบและปัจจัยบวกในตัวเรา

3. เราจะขอบคุณพระเยซูเจ้าอย่างไรสำหรับพระพรที่พระองค์ประทานให้เรา เราจะวอนขอพระพรใดบ้างที่ยังขาดไปในตัวเรา

บทที่ 5 กระบวนการไต่สวนทางศาสนา: ธรรมล้ำลึกของ “การเกินเลย”

เหตุใดการนำเหตุการณ์พระทรมานของพระเยซูเจ้ามารำพึงจึงเป็นเรื่องยาก เพราะเป็นเรื่องการทรมานที่เกินเลยของมนุษย์ ยากที่จะบรรยายถึงความทุกข์ทรมานอันเกินขีดจำกัดของมนุษย์ด้วยถ้อยคำที่สวยหรู คณะโฟโคลาเรนำเสนอเรื่องพระเยซูผู้ถูกทอดทิ้งช่วยให้เราเข้าใจธรรมล้ำลึกของการทรมานฝ่ายกาย และจิตวิทยาของความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ พระมหาทรมานมีความชั่วร้าย การดูถูกเหยียดหยาม ละเมิด บดขยี้ ศักดิ์ศรีของมนุษย์ เป็นความอยุติธรรมที่เกินเลย พระเยซูเจ้าตรัสว่า “นี่เป็นเวลาของท่าน เป็นอำนาจของความมืด” (ลก 22:53) ขณะเดียวกันในพระมหาทรมานนี้ก็มีความรักที่เกินเลยแสดงออกมาด้วย พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ไม่มีใครมีความรักยิ่งใหญ่กว่าการสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหาย” (ยน 15:13) นักบุญเปาโลกล่าวว่า “ยากที่จะหาคนที่ยอมตายเพื่อคนชอบธรรม บางครั้งอาจจะมีคนยอมตายแทนคนดีจริงๆ ได้ แต่พระเจ้าทรงพิสูจน์ว่าทรงรักเรา เพราะพระคริสตเจ้าสิ้นพระชนม์เพื่อเราขณะที่เรายังเป็นคนบาป” (รม 5:7-8) พระจิตเจ้าประทานพระพรให้นักบุญบางท่านเข้าใจพระมหาทรมานนี้ เช่น นักคาทารีนาแห่งซีเอนา

นักบุญอังเยลา นักบุญฟรังซิส อัสซีซี นักบุญปีโอแห่งเปียเตรนซีนา พระแม่มารีย์ ฯลฯ พระมหาทรมานของพระเยซูเจ้าและธรรมล้ำลึกปัสกา อธิบายความหมายแท้จริงของชะตากรรมของมนุษย์และการเคลื่อนไหวในประวัติศาสตร์และแสดงให้เห็นชีวิตพระตรีเอกภาพ

การรำพึงพระมหาทรมานเรื่องการไต่สวนจากผู้มีอำนาจทางศาสนา (ยน 18: 12-14;19-24) เหตุใดนักบุญยอห์นจึงเล่าเรื่องการไต่สวนของพระเยซูเจ้าสั้นและไม่ละเอียด เมื่อเทียบกับพระวรสารสหทรรศน์ นักบุญยอห์นอาจต้องการชี้ให้เห็นความเสื่อมทางศาสนาและกฎหมาย เช่น พระเยซูเจ้าถูกนำมาอยู่ต่อหน้าผู้ไม่มีอำนาจไต่สวนพระองค์หรือตัดสินว่าพระองค์ผิด กลับเป็นพระองค์ที่อธิบายว่า กระบวนการไต่สวนที่ถูกต้องควรเป็นเช่นไร เป็นต้น สถาบันศาสนาควรตรวจสอบรับรู้พระเมสสิยาห์ แต่ล้มเหลวไม่ทำหน้าที่นี้ สถาบันศาสนาปัจจุบันควรแสวงหาความจริงและความเที่ยงแท้ บทเทศน์บนภูเขา (มธ 5-7) พระวาจาที่สัมผัสความรู้สึกในชีวิตมนุษย์ เช่น ความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดี ความสุภาพถ่อมตน การให้อภัย การไม่กังวลกับสิ่งต่างๆ ในโลก การไม่สะสมทรัพย์สมบัติ ไม่ตัดสินเพื่อไม่ถูกตัดสิน กระทำต่อผู้อื่นอย่างที่เราต้องการให้ผู้อื่นกระทำกับเรา ฯลฯ เป็นต้น นักบุญอิกญาซีโอเสนอว่า คำสอนแท้ของพระเยซูเจ้าคือ ความยากจน ความสุภาพถ่อมตน ความรัก การถูกสบประมาท และการไม่แสวงหาตนเอง ฯลฯ

บทที่ 6 มหาสมณะ ความอิจฉา ความทะเยอทะยาน ความต้องการคำชมจากผู้อื่น

เป็นประโยชน์ที่จะใช้เวลาเพื่อพิจารณาความเปราะบางของเรา เพื่อการชำระจิตใจให้บริสุทธิ์ **เพื่อบรรลุอิสรภาพทางจิตใจ** นักบุญยอห์นจะไม่พูดถึงรายการของบาป แต่จะมองสภาพความจริงสองขั้ว เช่น ความจริง - การโกหก ความสว่าง - ความมืด ความเกลียดชัง - ความรัก ชีวิต - ความตาย เป็นต้น นักบุญมาระโกพูดเป็นรูปธรรม “สิ่งที่ออกจากภายในมนุษย์นั้นแหละทำให้เขามีมลทิน [21]จากภายในคือจากใจมนุษย์นั้นเป็นที่มาของความคิดชั่วร้าย การประพฤติผิดทางเพศ การลักขโมย การฆ่าคน [22]การมีชู้ ความโลภ การทำร้าย การฉ้อโกง การสำส่อน ความอิจฉา การใส่ร้าย ความหยิ่งยโส ความโง่เขลา [23]สิ่งชั่วร้ายทั้งหมดนี้ออกมาจากภายใน และทำให้มนุษย์มีมลทิน” (มก 7:20-23) นักบุญอิกญาซีโอได้ให้แนวการเข้าเงียบ ข้อ 63 กล่าวถึง 1. ให้รับรู้ถึงบาปและความน่ารังเกียจของมัน 2. ความไม่เป็นระเบียบของกิเลส มีผลต่อชีวิต การไม่มีเป้าหมายและอุปกรณ์เพื่อบรรลุเป้าหมาย ความเลินเล่อ 3. รู้วิถีชีวิตแบบของโลก

การทรมานของมนุษย์ในพระทรมานของพระเยซูเจ้า รากเหง้าของบาปของเรา ความไม่มีระเบียบที่อยู่ลึกในจิตใจเรา ควรต้องได้รับการบำบัด ถ้าไม่บำบัดจะเป็นเหมือนงูตัวเล็กๆ ที่ซ่อนอยู่ จะโผล่มาทำร้ายเมื่อมีโอกาส กิเลสที่แสดงในกระบวนการไต่สวนพระเยซูเจ้าคือ 1. ความอิจฉา 2. ความทะเยอทะยาน 3. ความต้องการคำชมจากผู้อื่น

1. **ความอิจฉา** นักบุญมาระโกบันทึกว่า “ปีลาตรู้อยู่แล้วว่าบรรดาหัวหน้าสมณะมอบพระองค์ให้เพราะความอิจฉา” (มก 15:10; มธ 27:15-18) อิจฉาหมายถึงเป็นทุกข์ที่คนอื่นได้ดี ยินดีที่คนอื่นได้ร้าย การเอาชนะความอิจฉาคือชื่นชมความดีของผู้อื่นอย่างจริงใจ สรรเสริญขอบคุณสำหรับความดีของผู้อื่น

2. **ความทะเยอทะยาน** อยากมีอำนาจทุกรูปแบบ ทางจิตใจ ปัญญา การเมือง เศรษฐกิจ ทหาร ฯลฯ การกลัวการสูญเสียอำนาจ บรรดามหาสมณะ ธรรมาจารย์ ฟาริสี กลัวสูญเสียอำนาจการเป็นผู้นำทางจิตใจและจะสูญเสียอำนาจอื่นๆ ด้วย (มก 3:1-6; ยน 2:13-16)

3. **ความต้องการคำชมจากผู้อื่น** หมายถึงความปรารถนาทำให้ผู้อื่นพอใจหรือกลัวว่าจะทำให้ผู้อื่นไม่พอใจ พระเยซูเจ้าตรัสถึงผู้ที่เป็นปรปักษ์กับพระองค์ไม่ต้อนรับพระองค์ (ยน 5:41-44) หัวหน้าชาวยิวหลายคนเชื่อในพระองค์ แต่กลัวชาวฟาริสีจะขับไล่จากศาลาธรรม (ยน 12:42-43) จุดอ่อนของปีลาตต้องการทำให้ชาวยิวพอใจและกลัวจะหลุดจากตำแหน่ง (ยน 19:12) มนุษย์ต้องการคำชม การเห็นคุณค่า กำลังใจ เป็นสิ่งชอบธรรม แต่ต้องไม่เหยียบย่ำหรือบิดเบือนความจริง

พระเยซูเจ้าทรงยอมรับการทรมาน รับการกระทำรุนแรงของกิเลสของมนุษย์ ทรงเป็นแพะรับบาป เป็นเครื่องบูชาบริสุทธิ์ พระองค์ทรงกอบกู้ด้วยความดี ความรักและประทานการกลับคืนชีพให้มนุษย์ มนุษย์พยายามเอาชนะความชั่วจากภายนอก ด้วยการลงโทษ จับติดคุก ฆ่าคนไม่ดี แต่พระองค์ทรงแสดงหนทางแห่งชีวิต สัมพันธภาพใหม่ที่แท้จริง ส่งเสริมชีวิตหมู่คณะใหม่ที่แท้จริง เรียนรู้การผ่านความรุนแรงของกิเลส ไม่ยอมแพ้ตกเป็นเหยื่อของกิเลส แต่ชนะกิเลสด้วยวิธีการบำบัดรักษา การชำระล้างให้บริสุทธิ์ และช่วยให้รอดพ้น (1 ปต 2:20-24)

คำถามกับตนเอง 1. กิเลสอะไรที่คุกคามเรามากที่สุด 2. เรามีท่าทีอย่างไรเมื่อกิเลสสัมผัสและทำให้เราเสียหาย 3. เรามีท่าทีอย่างไรในสิ่งแวดล้อมที่เต็มด้วยพระเท็จเทียม และจะทำอย่างไรให้กิเลสและผู้รับใช้กิเลสกลับมาเป็นฝ่ายธรรมะ

บทที่ 7 บทบาทของปีลาตในการสบประมาทและเทิดทูนพระเยซูเจ้า

นักบุญอิกญาซีโอเชื่อว่า คนที่มีสามัญสำนึกที่ดีปรารถนาจะอุทิศตนรับใช้ “กษัตริย์นิรันดรและเจ้าแห่งสากลจักรวาล” มิใช่ถวายความเหนื่อยเท่านั้น แต่ต้องต่อสู้กับความโน้มเอียงทางประสาทสัมผัส ความรักนอกลู่นอกทาง และความอนิจจังของโลกด้วย

การรำพึงกระบวนการไต่สวนมีตัวบทที่ค่อนข้างยาวใน (ยน 18:28-19:16) มีเจ็ดฉากดังนี้

1. **ยน 18:28-32** แสดงจิตใจของมหาสมณะที่จองหอง และไม่เปลี่ยนแปลง ต้องการนำพระเยซูเจ้ามาตรึงกางเขน ให้ตายอย่างน่าอัปยศอดสู เห็นว่าพระองค์ไม่ใช่คนของประชาชนและควรถูกประชาชนปฏิเสธ

2. **ยน 18:33-38** ผู้ถูกกล่าวหาถามผู้พิพากษาและสอนบทเรียนแก่ปีลาต ผู้พิพากษา

3. **ยน 18:38-40** ปีลาตประกาศว่าไม่พบข้อกล่าวหาและหาทางจะปล่อยพระองค์ แต่ถูกพวกสมณะ พวกธรรมาจารย์ พวกฟาริสีคัดค้าน

4. **ยน 19:1-3** ปีลาตสั่งให้นำพระเยซูเจ้าไปเฆี่ยน บรรดาทหารทำร้ายและกล่าวคำสบประมาทพระองค์

5. **ยน 19:4-7** ปีลาตพูดว่า เราไม่พบว่าเขามีความผิดประการใด พระเยซูเจ้าถูกสวมมงกุฎหนามและเสื้อคลุมสีม่วงแดง ปีลาตบอกกับประชาชนว่า “นี่คือ คนคนนั้น” เมื่อบรรดาหัวหน้าสมณะและยามรักษาพระวิหารเห็นพระองค์ก็ตะโกนว่า “เอาไปตรึงกางเขน เอาไปตรึงกางเขน” ปีลาตสั่งว่า “ท่านทั้งหลาย จงนำเขาไปตรึงกางเขนกันเองเถิด เพราะเราไม่พบว่าเขามีความผิดประการใด” [7]ชาวยิวตอบว่า “พวกเรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้น เขาต้องตาย เพราะตั้งตนเป็นบุตรของพระเจ้า”

6. **ยน 19:8-11** เมื่อปีลาตได้ยินถ้อยคำนี้ ก็มีความกลัวมากขึ้น [9]จึงเข้าไปในจวนอีก ถามพระเยซูเจ้าว่า “ท่านมาจากไหน” พระเยซูเจ้าไม่ตรัสตอบแต่ประการใด [10]ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า “ท่านไม่อยากพูดกับเราหรือ ท่านไม่รู้หรือว่า เรามีอำนาจจะปล่อยท่านก็ได้ จะตรึงกางเขนท่านก็ได้” [11]พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า “ท่านไม่มีอำนาจใดเหนือเราเลย ถ้าท่านมิได้รับอำนาจนั้นมาจากเบื้องบน”

7. **ยน 19:13** ปีลาตได้สั่งให้นำพระเยซูเจ้าออกมาข้างนอก ให้นั่งบนบัลลังก์พิพากษาในสถานที่ที่เรียกว่า “ลานศิลา”

พระเยซูเจ้าทรงเป็นศูนย์กลางของเรื่อง “นี่คือกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย” (ยน 19:14)

พระเยซูเจ้าผู้ถูกสบประมาททรงเป็นมนุษย์แท้และกษัตริย์แท้ คริสตชนสมัยแรกเริ่มให้ความสำคัญกับการถูกสบประมาท “แม้ว่าพระองค์ทรงมีธรรมชาติพระเจ้า พระองค์ก็มิได้ทรงถือว่าศักดิ์ศรีเสมอพระเจ้านั้น เป็นสมบัติที่จะต้องหวงแหน [7]แต่ทรงสละพระองค์จนหมดสิ้น ทรงรับสภาพดุจทาส เป็นมนุษย์ดุจเรา ทรงแสดงพระองค์ในธรรมชาติมนุษย์ [8]ทรงถ่อมพระองค์จนถึงกับทรงยอมรับแม้ความตาย เป็นความตายบนไม้กางเขน” (ฟป 2:6-8) ขณะที่ทรงถูกสบประมาท พระองค์ทรงเผยถึงพันธกิจการไถ่กู้ การเป็นกษัตริย์ที่ช่วยให้รอด การเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์

ผลเชิงปฏิบัติบางประการ มนุษย์สมบูรณ์และเป็นกษัตริย์ผ่านการถูกสบประมาทและการถูกเหยียบหยาม การทดลองเพราะความรักต่อพระคริสตเจ้า เช่น นักบุญเปโตร (1 ปต 1:6-7) นักบุญเปาโล (กจ 14:21-22; 2 คร 1:3-7) เป็นต้น มนุษย์เป็นผู้ครบครันโดยผ่านความทุกข์ทรมาน การชำระล้าง ทำให้เขาคล้ายกับพระเยซูเจ้าบุคคลแรกที่เป็นคนสมบูรณ์ อาศัยการนบนอบเชื่อฟัง การสบประมาท การทรมาน ยอมรับเหตุการณ์ต่างๆ ตามพระประสงค์ของพระเจ้าในชีวิตประจำวันด้วยใจยินดีและเป็นอิสระ ทั้งเวลายินดีหรือเวลาทุกข์ยาก เจ็บป่วยหรือสบาย วัยสดใสหรือวัยชรา

บทที่ 8 ยูดาสกับทหาร

นักบุญยอห์นแบ่งเรื่องพระเยซูเจ้าทรงถูกตรึงบนไม้กางเขนเป็น 5 ฉาก

1. **ยน 19:17-22 “เยซูชาวนาซาเร็ธกษัตริย์ของชาวยิว”** เป็นคำที่เขียนบนกางเขนเป็นบทสรุปเนื้อหาเรื่องพระอาณาจักรของพระเจ้าและการเป็นกษัตริย์

2. **ยน 19:23-24** การแบ่งเสื้อผ้าของพระเยซูเจ้าโดยการจับสลาก เสื้อยาวที่ทอเป็นผืนเดียวหมายถึงเอกภาพของพระศาสนจักร ศีลมหาสนิทเป็นศีลแห่งเอกภาพ ยาแก้ความแตกแยกคือการเลียนแบบพระเยซูเจ้าผู้ถูกสบประมาทและยากจน

3. **ยน 19:25-27** พระมารดากับศิษย์ที่พระองค์ทรงรัก พระเยซูเจ้าทรงมอบภารกิจสำคัญในพระมารดาเป็นอันดับแรก คือ **“แม่นี่คือลูกของแม่”** แม่พระทรงคิดถึงเราก่อนที่เราจะคิดถึงพระนางเสียอีก แม่พระนำเราไปหาพระเยซูเจ้าเสมอ

4. **ยน 19:28-30** พระเยซูเจ้าตรัสว่า **“เรากระหาย”** และพระวาจาสุดท้าย **“สำเร็จบริบูรณ์แล้ว”** ความตายเป็นส่วนหนึ่งของแผนการของพระเจ้าที่มีพระประสงค์ให้เรากลับสู่พระบิดาเจ้าสวรรค์ เป็นการ “ละโลกนี้กลับไปเฝ้าพระบิดา” (ยน 16:28)

5. **ยน 19:30-37** เป็นฉากของการตรึงกางเขนเป็นฉากที่ยาวกว่าฉากอื่นคือ **“การมองดูผู้ที่เขาแทง”** “การมองดู” พระ

เยซูเจ้าและบาดแผลข้างพระวรกายของพระองค์ และเข้าในดวงพระหทัยของพระองค์ ทำให้เราเข้าใจว่าพระองค์ทรงให้อภัย ทรงชำระจิตใจของเราให้บริสุทธ์ และทรงฟื้นฟูจิตใจขึ้นใหม่ พระองค์ทรงช่วยเราให้รอดพ้นจากเอาตัวเราเองเป็นสำคัญ ช่วยเราให้พ้นจากอำนาจฝ่ายต่ำ ความโลภ ความตระหนี่ ความขลาดกลัว และความไม่กล้าหาญของเรา เรามองดูพระเยซูเจ้าเป็นความรอดพ้น จิตวิญญาณของเราได้รับการหล่อเลี้ยงจากการเพ่งพิศพระองค์ เมื่อมองด้านข้างพระวรกายของพระองค์ ใจของเรารู้สึกเจ็บแปลบเหมือนชาวเยรูซาเล็มรู้สึกเมื่อฟังคำเทศน์ของเปโตร (กจ 2:37) ขอพระองค์ทรงรักษาและเปลี่ยนแปลงจิตใจของเรา

ยูดาสกับฝันสลาย นักบุญยอห์นพูดถึงยูดาสไม่มาก “เราได้เลือกท่านทั้งสิบสองคนมิใช่หรือ แต่คนหนึ่งเป็นปีศาจ” [71]พระองค์ทรงหมายถึงยูดาสบุตรของซีโมนอิสคาริโอท ซึ่งเป็นคนหนึ่งในบรรดาอัครสาวกสิบสองคน แต่เขาจะทรยศต่อพระองค์” (ยน 6:70-71) “เพราะเขาเป็นขโมย เขาเป็นคนถือถุงเงินและยักยอกเงินในถุงนั้น” (ยน 12:4-6) “ปีศาจดลใจยูดาส อิสคาริโอทบุตรของซีโมนให้ทรยศต่อพระองค์” (ยน 13:2) “ท่านทั้งหลายสะอาด แต่ไม่ทุกคน” (ยน 13:10-11) “ท่านทำอะไรก็จงทำเสียโดยเร็วเถิด” (ยน 13:27)

ยูดาสเป็นคนมีอุดมการณ์ที่สูญสลาย เขาหวังพระเยซูเจ้าจะนำประชาชนลุกขึ้นสู้กับชาวโรมัน แต่พระองค์เลือกหนทางความสุภาพถ่อมตนและการยอมถูกสบประมาท เขาผิดหวังและรับไม่ได้ และเขามีความโลภที่จริงเขาควรแยกทางกับพระเยซูเจ้า แต่เขากลับเลือกการทรยศ การหาผลประโยชน์จากการเป็นมิตรของพระเยซูเจ้าโดยนำกองทหารมาแสร้งทำเป็นเพื่อน แต่นำการทรมาน คุก และความตายมาให้พระเยซูเจ้าด้วย

ข้อคิดจากเรื่องนี้

1. พระเยซูเจ้าทรงดึงพลังแห่งการช่วยให้รอดพ้นออกมาจากทุกสิ่ง

2. เราไม่ควรหล่อเลี้ยงอุดมการณ์ที่ไม่เหมาะไม่มีประโยชน์ไว้ในใจ

3. เขาทรยศเพราะเปลี่ยนอุดมการณ์ยอมตกเป็นเหยื่อของชีวิตประสาโลก เงินทอง ความมักใหญ่ใฝ่สูง ความอิจฉาริษยา ความสนุกทางเนื้อหนัง ฯลฯ

4. ถ้าวินิจฉัยกระแสเรียกผิดพลาดไป ก็ต้องรีบแก้ไขด้วยพระเมตตาของพระเจ้า บางคนทรยศต่อหน้าที่ไม่ให้หมู่คณะอย่างที่ควรให้ เช่น ให้ตัวอย่างดี จิตตารมณ์พระวรสาร ความรัก ความเมตตา กำลังใจ แรงจูงใจประกาศพระวาจา แต่กลับให้ การบ่น การตำหนิติ เตียน การเยาะเย้ยถากถาง

ความเหินห่าง ความเย็นชา การทำตามกฎเกณฑ์ภายนอก เป็นต้น

บรรดาทหาร : การอวดตัว : แต่บางคนก็มีความเชื่อขั้นเริ่มต้นแล้ว

นักบุญยอห์นและผู้นิพนธ์พระวรสารสหทรรศน์กล่าวถึงทหารไว้หลายตอน (ยน 18:3-9) พวกทหารตอนแรกกลัวพระเยซูเจ้าที่ทำอัศจรรย์และเทศน์สอนมีชื่อเสียง แต่พบพระองค์เป็นคนไม่อันตราย ไม่ป้องกันตนเอง ยอมรับการสบประมาทและการถูกกระทำรุนแรง ทหารบางคนต้องการเอาใจผู้มีอำนาจ ย่ามใจแสดงความต่ำช้า ป่าเถื่อนโหดร้าย กักขฬะ ทำคนที่ไม่สู้ คนบริสุทธิ์ ในเหตุการณ์ที่เลวร้าย ก็มีแสงสว่างและความจริง นายร้อยและบรรดาทหารกล่าวว่า “ชายคนนี้เป็นบุตรพระเจ้าแน่ทีเดียว” (มธ 27:54; มก 15:39) “เขามองดูผู้ที่เขาแทง” (ยน 19:31-37)

ข้อคิดบางประการ

1. **คนขี้ขลาดกลัวคนที่จะทำร้ายเขา** แต่เขากลับไปเยาะเย้ย กลั่นแกล้ง ด้อยค่า ล้อเลียน คุกคาม คนอ่อนแอ คนพิการ คนมีปมด้อย คนไม่มีทางสู้ คนซื่อ คนที่ไม่พร้อม สร้างความเสียหายแก่ชีวิตของคนเหล่านี้มากขึ้น

2. **การแสดงความโหดร้าย**ในครอบครัว ในหมู่คณะ ในสังคม ในรูปแบบต่างๆ ทางวาจา ทางการกระทำ ทำให้ผู้อื่นเจ็บปวดทางกาย ทำให้เจ็บปวดทางใจด้วยวาจาที่ทิ่มแทง วาจาเท็จ ทำให้มีการสบประมาท ฯลฯ

3. **การปลุกเร้ากิเลสที่รุนแรง**คือการปลุกอารมณ์และความรู้สึกในตัวเรา เราจะอยู่ไม่สุขจนกว่าจะเป็นนายหรือสามารถบูรณาการ ความคิด จินตนาการ สายตา และร่างกายของเราให้มีความสมดุลเหมาะสม เราจะยินดีเมื่อเราบำเพ็ญพรตอย่างเต็มที่ จนสามารถควบคุมตนด้วยการละทิ้งความชั่ว ทำความดี ทำทานแบ่งปัน ภาวนาจิตภาวนา ปฏิบัติตามความเชื่อ เจริญชีวิตตามพระวาจา ศีลศักดิ์สิทธ์ การเป็นทุกข์อย่างสมบูรณ์ถึงข้อบกพร่างของเราก่อให้เกิดความยินดี มีความซื่อสัตย์ และวางใจในพระหรรษทานของพระเจ้า

4. **ข้อคิดเชิงบวกคือการเพ่งมองกางเขน** ฉากความโหดร้ายทารุณ ดวงพระหทัยที่ถูกแทงกลับเปลี่ยนแปลงโลกที่มีท่าทีที่ไร้ประโยชน์ โง่เขลา อวดดี กลับเปิดใจให้กับมนุษยชาติทั้งมวล พระเจ้าทรงดึงความดีจากความเลวร้ายต่ำทรามต่างๆ

บทที่ 9 กางเขนและการกลับคืนชีพ:หมู่คณะที่ต้อนรับธรรมล้ำลึกแห่งการกลับคืนชีพของพระคริสต์

การอ่าน Lectio อีกรูปแบบหนึ่ง มองเหตุการณ์จากจุดที่บรรดาศิษย์ทั้งสิบเอ็ดอยู่พร้อมกับบรรดาสตรีในห้องรับประทานอาหารค่ำครั้งสุดท้าย ฟังพวกเขาเล่าเหตุการณ์ต่างๆ ที่น่ากลัวขณะที่พระเยซูเจ้าทรงถูกตรึงกางเขน และอยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเจ้าประจักษ์มาหลังจากที่พระองค์ทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้ว เป็น **การแสดงภาพถึงหมู่คณะที่ต้อนรับธรรมล้ำลึกแห่งการกลับคืนชีพของพระคริสตเจ้าและเปลี่ยนเป็นหมู่คณะใหม่**

"ค่ำวันเดียวกันนั้น" พวกเขามารวมตัวกันในห้องอาหาร คนในห้องนั้นได้แบ่งปันกันแบ่งเป็นสองกลุ่มคือ กลุ่มสตรีและกลุ่มบุรุษพวกเขายังมีความสับสนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เปโตรให้กำลังใจพี่น้อง "เราต้องเชื่อแม้ไม่เข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น" ศิษย์ที่พระเยซูเจ้าทรงรักยืนยันว่า "พระอาจารย์ไม่หลอกเรา ไม่ช้าพระองค์จะทำให้เราเข้าใจ" พวกเขายังไม่ได้หาคำตอบจากพระคัมภีร์ (ยน 20:9) มารีย์ชาวมักดาลากล่าวว่า ปีลาตทำถูกที่ไม่แก้ข้อความที่เขียนบนแผ่นป้ายบนกางเขนเพราะ "พระเยซูเจ้าคือกษัตริย์ของเรา ดิฉันแน่ใจว่าพระองค์ยังมีชีวิตอยู่ ดิฉันได้เห็นพระองค์กับตา" ศิษย์ที่พระเยซูเจ้าทรงรักเสริมว่า พระเยซูเจ้าเป็นกษัตริย์ เป็นพระเมสสิยาห์ การสิ้นพระชนม์ของพระองค์เป็นชัยชนะเหนือความทะเยอทะยาน กิเลส พระองค์ได้ชนะกิเลสต่างๆ แล้ว ศิษย์บางคนเดินทางไปเอมมาอุส การสนทนาทำให้จำพระคัมภีร์ที่พูดถึงเหตุการณ์เหล่านี้เช่น "พวกเขานำเสื้อผ้าของข้าพเจ้ามาแบ่งกัน และจับสลากเสื้อยาวของข้าพเจ้า" บรรดาทหารก็ทำเช่นนี้ (ยน 19:24; สดด 22:18) "กระดูกของเขาจะไม่หักแม้เพียงชิ้นเดียว" (ยน 19:36; สดด 34:20; อพย 12:46) [37]และข้อความอีกตอนหนึ่งว่า "เขาทั้งหลายจะมองดูผู้ที่เขาแทง" (ยน 19:37; ศคย 12:10; วว 1:7) พระแม่มารีย์มิได้พูดอะไร แต่พระนางมีอาการสงบ นักบุญอันดูร์กล่าวว่า "พวกเราเป็นคนขี้ขลาดละทิ้งพระองค์ ถ้าพระองค์จะประจักษ์มาหาพวกเรา สิ่งแรกพระองค์คงจะตำหนิพวกเราอย่างรุนแรง พระองค์อาจประจักษ์มาให้พระมารดา ศิษย์ที่พระองค์รัก บรรดาสตรีที่ติดตามพระองค์ พระองค์คงไม่ประจักษ์ให้พวกเราที่ละทิ้งพระองค์"

"สันติสุขจงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด" (ยน 20:19;20;26)

พระเยซูเจ้าได้ทรงสำแดงพระองค์กับบรรดาศิษย์และประโยคแรกที่พระคริสตเจ้าตรัสกับบรรดาศิษย์คือ **"สันติสุขจงสถิตอยู่**

กับท่านทั้งหลายเถิด” (ยน 20:19,20,26) และกล่าวว่า “จงรับพระจิตเจ้าเถิด” (ยน 20:22) “เมื่อเขาเหล่านั้นเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าก็มีความยินดี” (ยน 20:20) ทุกคนโห่ร้องด้วยความยินดี ทุกคนเริ่มร้องรำทำเพลงตามประเพณี เต้นรำรอบๆ พระเยซูคริสต์ ความยินดีที่เกิดขึ้นในบ้านหลังนี้ ไม่เหมือนที่ใดๆ บรรยากาศที่เปี่ยมด้วยสันติสุข ความไว้วางใจ ความยินดี ปราศจากเงาของความทุกข์ เป็นหมู่คณะใหม่ที่เกิดจากเครือข่ายของความสัมพันธ์ที่มีความเชื่อในพระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนชีพ กลุ่มที่เจริญชีวิตตามพระวรสาร มีความเชื่อ ความหวัง ความรักเมตตา สนใจกันอย่างจริงใจ มีความยินดี มีความนุ่มนวล มีการให้เปล่าเป็นธรรมชาติและการให้อภัยซึ่งกันและกัน เป็นเครือข่ายแท้จริง เข้มแข็ง และมีบทบาท “อาณาจักรของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องการกินการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรม สันติและความชื่นชมยินดีในพระจิตเจ้า” (รม 14:17) อย่าปล่อยให้ความขมขื่น ความเศร้าโศก ความสิ้นหวัง หรือปัจจัยลบทั้งหลายมาทำลายความปิติยินดีนี้ หากไม่มีความยินดีก็ไม่มีศาสนาคริสต์ ไม่มีสายสัมพันธ์แท้จริงระหว่างบุคคล หรือแม้แต่ความหวังแห่งอนาคต สาระแห่งความหวังคือความยินดี ซึ่งเป็นพระพรของพระจิตเจ้า เป็นการชิมลางล่วงหน้าถึงความยินดีที่พระคริสตเจ้าจะเสด็จกลับมา “แต่จะประทานให้ทุกคนที่มีความรักเฝ้ารอคอยการสำแดงพระองค์ด้วยเช่นเดียวกัน” (2 ทธ 4:8)

บทที่ 10 การแสวงหาของมารีย์ชาวมักดาลา: มนุษยชาติเข้าสู่การเดินทางความเชื่อได้อย่างไร

บทนี้กล่าวถึงเรื่องการประจักษ์ของพระคริสตเจ้าแก่มารีย์ชาวมักดาลา เธอเป็นบุคคลสำคัญเป็นตัวอย่างของบุคคลที่เข้าถึงความเชื่อในพระผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ เธอแสดงให้เห็นว่า มนุษยชาติเข้าสู่การเดินทางความเชื่อได้อย่างไร

ธรรมล้ำลึกแห่งการกลับคืนชีพ เป็นธรรมล้ำลึกที่เราเจริญชีวิต เราอยู่ในช่วงเวลาของพระคริสตเจ้าผู้กลับคืนชีพ การรำพึงถึงการกลับคืนชีพของพระคริสตเจ้าเป็นเรื่องยาก เพราะเรื่องการทรมานของพระเยซูเจ้าเป็นเรื่องเปิดเผย ไม่มีใครปฏิเสธได้ มีหลายคนเห็นเป็นพยาน ส่วนเรื่องการกลับคืนชีพมิใช่เรื่องเปิดเผย พระองค์ทรงแสดงพระองค์แก่พยานบางคน เกือบจะพูดได้ว่าแก่บุคคลที่ได้รับเลือกสรรเท่านั้น พระมหาทรมานเป็นประสบการณ์ที่สัมผัสได้ในชีวิต มีการนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ได้ แต่เรื่องการกลับคืนชีพเป็นเรื่องนอกเหนือประสบการณ์สัมผัสได้ในบางแง่มุมเท่านั้น เราไม่สามารถหาภาษามาบรรยายได้ นักบุญยอห์นและ

นักบุญเปาโลจะให้ความสำคัญกับการเป็นประจักษ์พยาน “พระองค์ทรงกลับคืนพระชนมชีพในวันที่สามตามความในพระคัมภีร์ [5]และทรงแสดงพระองค์แก่เคฟาส แล้วจึงทรงแสดงพระองค์แก่อัครสาวกสิบสองคน [6]หลังจากนั้นทรงแสดงพระองค์แก่พี่น้องมากกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว [7]ต่อมาพระองค์ทรงแสดงพระองค์แก่ยากอบ แล้วจึงทรงแสดงพระองค์แก่อัครสาวกทุกคน [8]ในที่สุด ทรงแสดงพระองค์แก่ข้าพเจ้า ผู้เป็นเสมือนเด็กที่คลอดก่อนกำหนดด้วย” (1 คร 15:3-8) ในโลกแม้มีความทุกข์ แต่ก็มีความยินดีแห่งพระสิริรุ่งโรจน์ของพระคริสตเจ้าผู้ทรงกลับคืนชีพ (คส 3:1-3)

เรื่องราวของมารีย์ชาวมักดารา เธอยืนอยู่ข้างไม้กางเขนพร้อมกับกลุ่มสตรี (ยน 19:25) เธอช่วยเหลือพระเยซูเจ้าและบรรดาศิษย์ (ลก 8:133) การพบปะกับพระเยซูผู้กลับคืนชีพ (ยน 20:1-18) ขณะนั้นยังมืด นางเดินทางไปที่พระคูหา การเดินทางในเวลามืดมีอันตราย อาจถูกทำร้ายได้ แต่เพราะความรัก เธอจึงแสวงหาพระองค์ แม้หาไม่พบเธอยังแสวงหาต่อ แม้เปโตรและศิษย์อีกคนจะมาแล้ว เมื่อไม่พบพระศพก็กลับบ้านไป แต่มารีย์ยังคงยืนร้องไห้อยู่นอกพระคูหา “นางเอ๋ย ร้องไห้ทำไม” นางแสวงหาแต่ไม่พบ พระองค์ทรงเรียกนางว่า “มารีย์” นางหันมาด้วยความยินดีทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์” มารีย์เป็นคนแรกที่พระคริสตเจ้าแสดงพระองค์และมอบพันธกิจไปแจ้งข่าวดีเรื่องการกลับคืนชีพของพระองค์ “ดิฉันได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และเล่าเรื่องที่พระองค์ตรัสกับนาง”นางประกาศด้วยความซื่อสัตย์เที่ยงตรง

ลักษณะสามประการของมารีย์ชาวมักดารา

1. การเป็นผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์และขยันขันแข็ง ติดตามช่วยรับใช้ช่วยเหลือพระเยซูเจ้าและบรรดาศิษย์

2. เป็นคนรักที่เพ่งพิศภาวนา รักมากจนออกจากตนเองให้พระคริสตเจ้าเป็นศูนย์กลางชีวิต

3. พระเยซูคริสต์ทรงมองข้ามความเชื่อที่ไม่ครบครัน ทรงแสดงให้เธอรู้ว่าพระองค์รักเธอ ทำให้เธอเป็นผู้ประกาศพระวรสาร

บทที่ 11 การเกิดเลยที่ช่วยให้รอดพ้น ปรากฏการณ์เกิดเลยของความชั่วและความดี

ในโลกปัจจุบันมีปรากฏการณ์เกิดเลยของความชั่วปรากฏอยู่ ตาต่อตา ฟันต่อฟัน การวางแผนทำลายกัน การกดขี่ สงคราม รูปแบบต่างๆ การค้ามนุษย์ การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายแล้วสร้างใหม่มา 37 ครั้ง

ในโลกก็มีปรากฏการณ์เกินเลยของความดี ให้โดยไม่หวังตอบแทน (ลก 14: 12-14) ตัวอย่างของนักบุญฟรังซิสเปลื้องเสื้อผ้าคืนต่อหน้าบิดา นักบุญอิกญาซีโอถอดเสื้อผ้าแลกกับเสื้อผ้าคนจน คุณแม่เทเรซาแห่งกัลกัตตาออกจากคณะที่เธอรักเพื่ออุทิศตนแก่ผู้ยากจน คนใกล้ตาย

พฤติกรรมเกินเลยของพระเยซูเจ้าและของบรรดาศิษย์ “ผู้เลี้ยงแกะย่อมสละชีวิตเพื่อแกะของตน” (ยน 10:11)

“แม้ว่าพระองค์ทรงมีธรรมชาติพระเจ้า พระองค์ก็มิได้ทรงถือว่าศักดิ์ศรีเสมอพระเจ้านั้น เป็นสมบัติที่จะต้องหวงแหน [7]แต่ทรงสละพระองค์จนหมดสิ้น ทรงรับสภาพดุจทาส เป็นมนุษย์ดุจเรา ทรงแสดงพระองค์ในธรรมชาติมนุษย์ [8]ทรงถ่อมพระองค์จนถึงกับทรงยอมรับแม้ความตาย เป็นความตายบนไม้กางเขน” (ฟป 2:6-8) “ปังที่เราจะให้นี้ คือเนื้อของเรา เพื่อให้โลกมีชีวิต” (ยน 6:51) “พระเจ้าทรงรักโลกอย่างมากจึงประทานพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่พินาศ แต่จะมีชีวิตนิรันดร” (ยน 3:16)

พฤติกรรมเกินเลยจึงเป็นกฎเป็นกุญแจชีวิตของพระเยซูเจ้า เป็นกฎทองของคริสตชน การอุทิศตนแบบให้เปล่า การทุ่มเทอย่างไม่หวงแหน แม้ผู้ทรยศพระองค์ก็ประทานให้หมด เงื่อนไขการเป็นศิษย์ “ถ้าผู้ใดอยากติดตามเรา ก็ให้เขาเลิกนึกถึงตนเอง ให้แบกไม้กางเขนของตน และติดตามเรา [35]ผู้ใดใคร่รักษาชีวิตของตนให้รอดพ้น จะต้องสูญเสียชีวิตนั้น แต่ถ้าผู้ใดเสียชีวิตของตนเพราะเรา และเพราะข่าวดีก็จะรักษาชีวิตได้” (มก 8:34-35) ชีวิตของพระเยซูเจ้ากับศิษย์จึงสอดคล้องกัน “อย่าให้เป็นไปตามใจข้าพเจ้า ให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์เถิด” (ลก 22:42)

หนังสือบันทึกการเข้าเงียบของนักบุญอิกญาซีโออยู่บนการเกินเลย “ความมากขึ้น” “มากยิ่งขึ้น” มากกว่าเป้าประสงค์ที่เราถูกสร้างมา ความมากกว่าของความยากจนและคำสบประมาทเพื่อติดตามพระคริสตเจ้า ออกจากการเข้าเงียบเป็นอิสระมากกว่า หลุดพ้นจากสิ่งที่ยึดติดและผูกมัดเรา การจัดระเบียบในระดับต่างๆ ให้สมดุลเพื่อข้ามโพ้นสรรพสิ่ง

ไฟที่ลุกไหม้เผาผลาญกับไฟที่ร้อนลวก

ไฟที่ร้อนลวกเช่น ได้รับคำสั่งให้ทำสิ่งยากโดยด่วน ต้องปรับตัวอย่างมาก หรือพบโรคร้ายโดยไม่คาดคิด แผนการพัง งานอภิบาลล้มเหลว เป็นต้น เป็นช่วงเวลาที่ต้องโอบกอดกางเขน เดินกับพระเยซูเจ้า มอบความวางใจทั้งหมดกับพระองค์

ไฟที่เผาไหม้ในชีวิตธรรมดาคือปฏิบัติหน้าที่ประจำวันอย่างสุดจิตสุดใจ เสียสละ

อุทิศตน ให้อภัย ถ่อมตน เจริญอย่างดีแม้ชีวิตจำเจ ซ้ำซาก น่าเบื่อหน่าย ภาวนาอย่างต่อเนื่อง วางใจพระอย่างเต็มเปี่ยมเจริญชีวิตด้วยความเชื่อ ปฏิบัติจิตภาวนามีส่วนร่วมในความทุกข์ทรมานของพระเยซูเจ้า

ชีวิตพระตรีเอกภาพ พระเจ้ามิใช่กลุ่มสามพระบุคคลที่มีความเสมอกันเหมือนกันหมด แต่มีความแตกต่างกัน เป็นหนึ่งเดียวกันในทุกเรื่อง เป็นไฟเผาผลาญ เป็นการมอบให้อย่างไม่มีขีดจำกัด ซึ่งแต่ละบุคคลต่างมอบให้แก่กัน สละจนหมดสิ้นเพื่อให้ผู้อื่นเป็นอยู่ ลืมตน อุทิศตนเพื่อผู้อื่นเป็นการดำเนินชีวิตในพระเจ้าตลอดนิรันดร ผู้เขียนเคยถามคำถามว่า เพราะเหตุใดเราจึงต้องตาย ต่อมาจึงค่อยๆ เข้าใจชัดเจนว่าหากเราไม่ตาย เราจะไม่มอบตนเองอย่างหมดสิ้นกับพระเจ้า เมื่อเราตายเป็นการมอบตนเองให้กับพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง การตายของเราเป็นการร่วมส่วนในกิจกรรมหนึ่งเดียวของพระคริสต์ อันได้แก่ การมอบตนทั้งครบแด่พระบิดาเจ้า เป็นกิจกรรมของธรรมล้ำลึกที่ออกมาจากห้วงลึกของพระตรีเอกภาพที่ปรากฏอยู่ในปรากฏการณ์ทางประวัติศาสตร์ การเกินเลยที่ช่วยให้รอดพ้น” “การเกินเลยเท่านั้นที่ช่วยให้รอดพ้น” เราถูกสร้างมาเพื่อข้ามพ้น เพื่ออุทิศตนกับพระเจ้า มอบตนทั้งหมดแบบให้เปล่าเท่านั้น จึงทำให้พบตนเองและพระเจ้า เราสามารถพูดสรุปได้ว่า “การเกินเลยเท่านั้นที่ช่วยให้รอดพ้น” “การเสียสละก่อให้เกิดความยินดีมากกว่า” “การให้ย่อมเป็นสุขมากกว่าการรับ” (กจ 20:35)

การภาวนา

1. เราชื่นชมองค์พระเยซูเจ้าผู้ทรงรักเราอย่างมาก จนกระทั่งลืมพระองค์เอง ขอขอบคุณบุคคลต่างๆ ที่เป็นแบบอย่างดี เช่น มารีย์ชาวมักดาลา บรรดานักบุญที่อุทิศตนไม่หวังผลตอบแทน ให้ด้วยใจกว้าง เป็นต้น

2. ขอแสดงความกตัญญูรู้คุณต่อพระเจ้าที่เปิดเผยความรักล้นเหลือ การให้เปล่า “เพราะไม่มีชนชาติใดแม้ยิ่งใหญ่เพียงใดก็ตามจะมีพระเจ้าอยู่ใกล้ชิด ดังที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของเราสถิตใกล้ชิดเรา ทุกครั้งที่เราร้องทูลพระองค์” (ฉธบ 4:7) และขอขอบพระคุณสำหรับการประทับของพระองค์ในรูปแบบต่างๆ โดยเฉพาะในศีลมหาสนิท

3. เก็บความรู้สึกไม่ชอบของเราไว้กับตัว

4. ความดึงดูดใจมาจากพระตรีเอกภาพ อยู่โพ้นสรรพสิ่งพร้อมกับการอยู่ใกล้ชิดอย่างไม่มีขีดจำกัด การกระทำดีต่างๆ โดยไม่หวังผลตอบแทนเป็นรางวัลในตัวแล้ว ทำให้เราสันติ ความยินดี ความสงบ และความพึงพอใจ ที่พระเจ้าทรงมีในพระองค์พระตรีเอกภาพ ความรักในที่ซึ่ง **“เรามีชีวิตเคลื่อนไหวและมีความเป็นอยู่”** (กจ 17:28)

วารสารแสงธรรมปริทัศน์

ใบสมัครสมาชิก/ต่ออายุสมาชิก/ยกเลิกสมาชิก/เปลี่ยนที่อยู่

ข้าพเจ้า บาทหลวง/ภคินี/นาย/นาง/นางสาว.....มีความจำนง

( ) 1.สมัครสมาชิกใหม่ ในนาม ( ) องค์กร (โปรดระบุชื่อ).....

( ) บุคคล (โปรดระบุชื่อ).....

โดยเริ่มตั้งแต่ ปี พ.ศ..... (หรือ ปีที่..... ฉบับที่.....) (ปีละ 3 ฉบับ อัตราค่าสมาชิก ปีละ 300 บาท)

ที่อยู่ในการจัดส่งวารสาร เลขที่.....วัด/โรงเรียน.....

ถนน.....ซอย.....แขวง/ตำบล.....

เขต/อำเภอ.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

โทรศัพท์.....มือถือ.....โทรสาร.....

( ) 2.ต่ออายุสมาชิก หมายเลข.....ปี พ.ศ. (หรือ ปีที่).....

( ) 3.ยกเลิกการเป็นสมาชิก หมายเลข.....ตั้งแต่ปี พ.ศ. (หรือ ปีที่).....

( ) 4.เปลี่ยนที่อยู่ในการจัดส่งวารสาร ของ.....สมาชิกเลขที่.....

เป็นดังนี้ เลขที่.....วัด/โรงเรียน.....

ถนน.....ซอย.....แขวง/ตำบล.....

เขต/อำเภอ.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

โทรศัพท์.....มือถือ.....โทรสาร.....

( ) 5.สมทบทุนในการจัดพิมพ์วารสารแสงธรรมปริทัศน์ ปีที่.....ฉบับที่.....(หากต้องการระบุปี/ฉบับ)

พร้อมกันนี้ ขอส่งเงินค่า ( ) สมาชิกใหม่ ( ) ต่ออายุสมาชิกใหม่

( ) ยอดค้างชำระค่าสมาชิก ( ) สมทบทุน

เป็นจำนวนเงิน.....บาท (.....)

โดยช่องทาง

( ) เงินสด

( ) โอนเข้าบัญชี ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาเทสโก้ โลตัส สามพราน นครปฐม
บัญชีเงินฝาก ออมทรัพย์ ชื่อบัญชี นายอภิสิทธิ์ กฤษเจริญ เลขที่บัญชี 403-613134-4
โดยกรุณาส่งสำเนาใบนำเข้าบัญชี (Pay-in-Slip) พร้อมระบุ ชื่อ - สกุล และหมายเลขสมาชิก (ถ้ามี)
มาทาง E-mail: scjournal2022@gmail.com

ลงชื่อ.....ผู้สมัครสมาชิก

วันที่...../...../.....

ฝ่ายจัดทำวารสารแสงธรรมปริทัศน์ วิทยาลัยแสงธรรม 20 ม.6 ต.ท่าข้าม อ.สามพราน จ.นครปฐม 73110
โทร. 0-2429-0100 ต่อ 624 โทรสาร 0-2429-0819 E-mail: scjournal2022@gmail.com